

ДЖОРДЖИЯ БОКОВЪН

КОЛЕКЦИЯ
«ЛЮБОВ»

СЛОВО

ДИВИ ЦВЕТА

ДЖОРДЖИЯ БОКОВЪН ДИВИ ЦВЕТА

Превод: Константин Колев

chitanka.info

На чаровната фотографка Кели Стюард е възложено да направи серия репортажни снимки на топ банкера Брайън Робъртсън и тя лекомислено предприема поход с него по стръмните склонове на планините Сиера Невада. В лоното на този земен рай чувствените ласки на мъжествения Брайън разбиват защитната стена, която Кели сама си е издигнала, и тя не устоява на изкушението да вкуси един прекрасен и много съблазнителен плод...

ПЪРВА ГЛАВА

Брайън Робъртсън застана под пулсиращата струя на душа и остави горещата вода да облива напрегнатите мускули на врата му.

Вероятно, днешният ден щеше да бъде „най-големият“ в живота му, както гръмко бе обявено в сутрешния вестник. Бавно вдигна глава и щом водата взе да се стича по гъстата му кестенява коса, направи усилия да се откъсне от реалността на един свят, в който вече му беше противно да живее. Нямаше я радостта от успеха, нямаше го и удовлетворението, което би трябвало да изпитва. Стомахът му се бе свил на топка и нещо стягаше гърдите му. С отвращение завъртя хромираните ръкохватки на кранчетата, пресегна се за хавлията и започна да се бърше. Когато приключи, по широкия му гръб и по къдравите косъмчета на гърдите му все още блестяха ситни капчици.

Излезе от банята, оставяйки върху студения, покрит с плочки под, мокри отпечатыци от ходилата си. Мина покрай трапезарията, където на масата още стояха остатъците от закуската му и сутрешният вестник с неговата снимка, поместена на първата страница от бизнес приложението, и влезе в дневната. За да поразсее мрачните си мисли, отиде до прозореца и се загледа в тъмносините води на езерото Мичиган, озарени от раждането на новия ден. Машинално повдигна хавлиената кърпа, започнала да се смъква от кръста му. На тридесет и четири имаше същия тънък и стегнат кръст, както и по времето, когато бе участвал в отбора по борба на Харвард.

Телефонът рязко иззвъня. Брайън стреснато се извърна към апарата и кестенявите му очи се изпълниха с досада. Тази сутрин не му се говореше с никого и затова реши да го остави да си звъни. Успя да издържи само до четвъртия път и вдигна слушалката.

— Да?

Макар че се опита да бъде учтив, гласът му прозвуча грубо. Пола Майкълсън не обърна внимание на тона му.

— Здравсти, сладурче. Татко ми поръча да ти напомня за довечера.

През десетте години, откакто се познаваха, Роджър Майкълсън нито веднъж не беше го оставил да забрави за уговорена среща или за парти.

— А аз исках да те подсетя за обяда — продължи сладно Пола.
— Мисля си, че бихме могли да отскочим до Ийстърбрук и да отпразнуваме твоето повишение по много специален начин. Резервирала съм апартамент за нас двамата. — Тя замълча за момент.
— Това звучи ли ти така приятно, както на мен?

Брайън затвори очи и изстена вътрешно.

— Пола, още миналата седмица ти казах, че днес ще обядвам с управителния съвет в административната трапезария. Като нов член не ми е възможно да отсъствам.

— Искаш ли да се помъча да накарам татко да те извини?

Този път той не можа да сдържи стенанието си.

— Не, Пола... Няма да ми е приятно, ако говориш с баща си за това.

От опит знаеше, че точно сега Пола е нацупила перфектно начервените си устни.

— Ами тогава как ще ти дам подаръка?

Брайън потърка очите си.

— Ще се видим довечера... Защо не дойдеш в офиса, след като свърши срещата ми със съвета? Ще уредя да останем сами за няколко минути. Ако няма как да ми дадеш това, което си ми приготвила, то поне би могла да ме поздравиш, като ме целунеш.

— Видя ли! — възкликна тържествуващо тя. — Просто си знаех, че ще измислиш нещо.

— Вече трябва да тръгвам, Пола.

— Брайън...

— Да?

— Казах ли ти колко много, много се гордея с теб?

Брайън се усмихна.

— Не, струва ми се, че досега не си споменавала подобно нещо.

— Ах, ти, негоднико! Още след първия мъгляв намек за твоето повишение, съм ти го казвала поне по десет пъти на ден!

— Е, сега като се позамисля, май наистина един-два пъти си ми споменавала за това. Трябва да тръгвам, Пола. Затваряй или аз ще прекъсна.

Брайън изчака да чуе отсрещното изщракване и чак тогава остави слушалката. Пола имаше манията да затваря първа. Заплахата да бъде изпреварена беше единственият сигурен начин да я откъсне от телефона.

От Пола Майкълсън щеше да стане идеална съпруга — истински плус за кариерата му. Прекарала целия си живот сред елитната прослойка на висшите бизнес среди в Чикаго, тя се чувстваше комфортно и напълно естествено в тях.

Натрапникът беше Брайън. Син на строителен работник и счетоводителка от Денвър, щата Колорадо, на него му бяха много по-близки празненствата с барбекю в задния двор, отколкото следобедните партита на моравата. Влизането му в Харвард и в префинения свят на харвардските възпитаници не бе нито планирано, нито дори предвиждано. Ако след неочакваната смърт на баща му не бяха му дали парите от застраховката, никога не би бил в състояние да си позволи това обучение и вероятно щеше да отиде в някой местен университет. Но дали нямаше да бъде много по-щастлив като управител на банков клон някъде в Колорадо? Това беше въпросът, който твърде често си задаваше тези дни.

Вземайки парите от застраховката, бе поел огромната отговорност да се справи добре. И така, в курса си се бе наредил сред десетте процента, завършили с отличен успех — нещо, което му бе дало правото да избира измежду „каймака“ от предложенията за работа. Неговият първи избор бе паднал върху „Америкоуст Банк“ — едно наистина разумно решение. Или така поне би трябвало да изглеждат нещата днес. В десет часа той щеше да стане най-младият вицепрезидент с пълни права в историята на банката. Заедно с повишението вървеше и креслото в управителния съвет, както и поредната порция засилено внимание от страна на местните медии, чиито представители изглежда бяха започнали да смятат, че Брайън им принадлежи, че могат да го търсят, да го интервюират и снимат винаги, когато е останало място за запълване в бизнес приложенията.

Издигането му към върха бе станало с главозамайваща бързина. При своите кратки спирки по служебната стълбица Брайън не бе имал достатъчно време да опознае хората около себе си. И ето че напоследък, в тихите часове на ранните утрини, той бе започнал да си дава сметка за ужасяващата цена, на която бе постигнал успеха си.

Беше богат откъм познати и страшно беден откъм приятели. Сега, при последното му повишение, се бе появила Пола. Забавляваше го големият брой на хората, които си мислеха, че именно на нея се дължи шеметното му изкачване в йерархията на четвъртата по големина банка в страната. За разпространяващите клюките това, че допреди една година изобщо не бе я познавал, нямаше никакво значение — достатъчен им беше самият факт, че тя е дъщеря на председателя на управителния съвет, и следователно, няма как да не е оказала силен натиск в негова полза.

Странно, но ухажването и последвалият годеж само смътно се бяха запазили в паметта му. Безпокоеше го не това, че е постигнал нещо, което сам не би могъл да направи. В безсънните си нощи се терзаеше от мисълта, че е възможно да е избрал Пола, защото тя би го довела по най-лесния път до върха.

Брайън разтърка врата си и замислено се втренчи в блестящата повърхност на езерото Мичиган. Несъмнено, имаше всичко. Защо тогава не беше щастлив? Колко мъже на тридесет и четири всяка сутрин поглеждаха към света с чувството, че радостта и всичките предизвикателства на живота са останали зад тях? Толкова различен ли беше?

Отърси се от вгълбеността си, хвърли един последен поглед към позлатените от слънцето води, обърна се и тръгна към спалнята. Не беше сигурен какво ще направи, за да промени положението. Знаеше само, че е абсолютно необходимо да предприеме нещо. Болезнено осъзнатата истина за чувствата, които го терзаеха, правеше решението му още по-твърдо.

„По дяволите! Животът е прекалено къс, за да продължавам да живея така, както досега!“

След по-малко от половин час, облечен с дънки и сако от туид, вече беше готов да тръгне към високата сграда на „Америкоуст Банк“. Тъмносивият костюм на „рибна кост“ — неофициалната униформа на банката — който бе носил цели дванадесет години, остана захвърлен до леглото. Мъжът, който излезе от стаята, не беше предишният Брайън. Лицето на този нов човек беше огряно от лъчезарна усмивка, заменила доскоро изопнатите му от напрежение черти. Вървежът му беше лек и бодър, в очите му проблясваше решителност. Също като мечка, събуждаща се от дълъг зимен сън, той се беше отърсил от

летаргията, която през последното десетилетие бе обхванала душата му. Чувстваше, че отново може да диша свободно, да поема въздух с пълни гърди, а не едва да вегетира в душните офиси и заседателни зали на „Америкоуст Банк“.

Ако беше танцьор, би се разиграл от радост, ако беше певец — би се опитал да вземе горно до. Но понеже беше Брайън Робъртсън — всепризнатият гений на банковия свят, за чиито действия се твърдеше, че са предсказуеми като изгрева — той освободи чакащата го лимузина и тръгна пеша, наслаждавайки се с цялото си същество на свежия въздух, който не беше изкуствено контролиран от климатична инсталация. Колко малко му бе трябвало. Как бе допуснал толкова да се отдалечи от това, което беше всъщност — човек, израснал сред кристалночистия планински въздух?

Пристигна на работа с петнадесет минути закъснение.

Когато отвори големите дъбови врати на заседателната зала, във всички очи, които се насочиха към него, се четеше много повече от раздразнение — те бяха шокирани. Брайън издържа погледите им, без да трепне, щастлив от мисълта, че се налага да прави това за последен път. Той кимна за поздрав.

— Господа.

Трима от членовете на съвета с най-малко влияние кимнаха в отговор.

Бавно и отмерено, като се наслаждаваше на всеки враждебен, но и пълен с любопитство поглед, отправен към него, Брайън се насочи към празния стол от другата страна на масата.

Роджър Майкълсън нетърпеливо се покашля.

— Тъй като би било малко неприятно да ви изчакаме, за да си отидете вкъщи и да се преоблечете, господин Робъртсън, бъдете така добър да побързате и седнете на мястото си, за да можем да започнем с дневния ред.

Брайън стисна облегалката на стола.

— Преди началото на насроченото заседание бих искал да кажа нещо.

— Не може ли да почака! — Леденият тон на Роджър Майкълсън изразяваше не въпрос, а заповед.

— Моля ви само за няколко минути. Мисля, че е справедливо, като се имат предвид дванадесетте години без отпуск, които отдадох на

„Америкоуст Банк“.

Роджър Майкълсън се облегна назад и нервно започна да почуква с тънката си златна писалка по масата.

— Давайте, но колкото е възможно по-накратко!

Брайън се усмихна. Методичното почукване имаше за цел да го сплаши, но той знаеше, че усмивката, която отправяше в отговор, щеше да вбеси бащата на бъдещата му съпруга. Бавно обходи с поглед всеки един от присъстващите. Когато накрая отново срещна очите на Роджър Майкълсън, леко кимна.

— Казано възможно най-накратко, господа... аз напускам.

Изявлението му беше последвано от всеобщо ахване. Дори и Роджър остана със зейнала от изненада уста.

През цялата си кариера в „Америкоуст Банк“ Брайън никога не се бе чувствал по-удовлетворен. Докато всички бяха твърде зашеметени, за да могат да кажат нещо, той заобиколи дългата маса и излезе от залата.

Взе асансьора и се спусна два етажа по-надолу. Спря се да целуне секретарката си, с която бе работил осем години, и влезе в офиса, за да освободи бюрото си.

Ако не схващаше бързо, Барбара Халстед не би останала секретарка на банковия гений толкова години. Трябваша ѝ не повече от тридесет секунди, за да оцени ситуацията, да изтълкува правилно първата целувка, която бе получила от своя шеф, да стане от мястото си и да го последва в кабинета му. Понеже работеше вече година и половина след датата, на която можеше да се пенсионира, тя нямаше да изгуби много, ако му кажеше какво мисли. Това беше едно от нещата, които Брайън харесваше у нея. Дори и преди да навърши пенсионна възраст, Барбара никога не бе говорила със заобикалки, не се бе подмазвала и не си бе позволявала държание, недостойно за такава опитна и ефективна секретарка, каквато си беше. Като отплата за прикриването от нейна страна на многобройните му грешки, когато бе бил още млад и зелен, Брайън се бе постарал да уреди нещата така, че когато той получи повишение, заплатата ѝ да се вдига заедно с неговата, превръщайки я по този начин в най-високоплатената секретарка, работила някога в банката.

И ето че сега Барбара — олицетворение на ефикасността и интуицията — бе застанала пред него с гръб, опрян на затворената

врата.

— Е?

Брайън вдигна поглед от бюрото си и на лицето му разцъфна усмивката, която не можеше да сдържа повече.

— Напускам.

Очите ѝ се разшириха.

— Какво?!

— Напускам — повтори той.

Барбара скръсти ръце на гърдите си и се втренчи в него. След няколко секунди поклати глава.

— Е, браво.

Брайън ѝ намигна.

— Знаех си, че ще ме разбереш.

— Аз съм може би единствената, която може да те разбере.

— Ти и майка ми. От години ми повтаря, че тази моя работа без удоволствия само ме състарявала.

— Майка ти е умна...

В този момент вратата се блъсна в гърба на Барбара. Преди тя да успее да се отдръпне, последва втори удар.

— Брайън! — пронизително изкрещя Пола. — Знам, че си вътре, Брайън! Не се опитвай да ме спреш, като затискаш...

Тя влетя в кабинета.

Барбара я заобиколи и дискретно излезе. Притиснала ръка към гърдите си, Пола изглеждаше така, сякаш току-що бе участвала в маратонско бягане.

— Как... можа?! — задъха се тя. — Как можа... да направиш... това... без да поговориш с мен... Или поне да кажеш първо на татко!?

— Пола...

Брайън протегна ръце към нея, но Пола отстъпи назад.

— Реших да напусна едва преди около час...

— Как можа да ми погодиш това?! — изхлипа тя.

— На теб ли?

— Да, по дяволите, на мен! — Брайън за пръв път я видя да плаче. — Как въобще бих могла да обясня на приятелите си?!

Той се облегна на бюрото.

— Ако изобщо се наложи да обясняваш на някого каквото и да било, можеш просто да кажеш, че съм се уморил от тази въртележка и

съм решил да сляза от нея.

От гърлото ѝ се изтръгна сърцераздирателен стон.

— Хората ще си помислят, че съм сгодена за някой умопомрачен.

Пола понечи да прокара пръсти през лъскавата си руса коса, но се спря, осъзнавайки, че прическата ѝ може да се развали.

— Пола, престани да хленчиш и ме чуй! Кога най-после ще разбереш, че в живота има неща, много по-важни от това какво мислят и говорят другите за теб?

— Грешиш, Брайън. Няма нищо по-важно за един човек от доброто мнение на другите за него.

— Ако наистина смяташ така, излиза, че ние с теб имаме голям проблем.

Тя го погледна с насълзените си сини очи, около които се бяха очертали тъмни кръгове размазан грим.

— О, Брайън! Ти разби сърцето ми!

Прие носната кърпичка, която ѝ предложи, и след няколко подсмърквания отново вдигна очи, изпълнени с надежда.

— Все още имаш шанс... — умоляващо хвана ръката му. — Би могъл да им кажеш, че е станала ужасна грешка. Те сигурно са много ядосани, но в края на краищата ще ти простят. Татко може да се погрижи за това.

Когато от реакцията му стана ясно, че Брайън няма намерение да изпълни молбата ѝ, Пола се притисна плътно към тялото му.

— Моля те, Брайън, направи го заради мен... заради нас!

— Съжалявам, Пола...

Тя се отдръпна.

— Това ли е последната ти дума? — попита хладно.

— Да.

— Тогава нямам друг избор, Брайън.

Пола посегна към крушовидния диамант на лявата си ръка.

— Дълго време чаках, преди да се реша да избира звездата си. Когато срещнах теб, си помислих, че най-после съм открила тази, която ще се издигне най-високо и ще свети най-ярко. Но очевидно съм сбъркала.

Тя му подаде пръстена.

— Твърде много се ценя, за да позволя това да ми се случи. Не искам да се проваля заедно с теб.

Преди да го поеме и да го пусне в джоба си, Брайън остана загледан в нея няколко секунди. След това я хвана за раменете, притегли я към себе си и леко я целуна по челото.

— Не съм сигурен как да ти благодаря за този великодушен жест, Пола — рече саркастично, за да прикрие болката си. — Много мило от твоя страна, че ме освобождаваш. Ако мога да направя каквото и да е в замяна...

— Напусни Чикаго! — изсъска Пола и го изгледа унищожително. — Омитай се оттук колкото се може по-бързо!

— Ах, моя прелестна Пола! Как можа да изречеш нещо толкова жестоко след всичко, което означавахме един за друг?

Истината, съдържаща се в иначе язвителния му отговор, го опари.

— Това, което направи тази сутрин, доказва, че никога не си ме обичал истински!

— Пола, опитай се да разбереш, че постъпката ми няма нищо общо с теб. Просто днес дадох израз на това, което ме терзае от години.

„Как бих могъл да ѝ опиша тази празнота в душата си и вътрешната си необходимост от решителни действия?“ — мина му през ума.

— Нещо в мен беше започнало да умира. Трябваше по някакъв начин отново да намеря себе си... Щом като не можем повече да сме любовници, поне да се разделим като добри приятели, а?

— Върви по дяволите, Брайън Робъртсън! Последното нещо на този свят, от което имам нужда, е приятел като теб!

Очите ѝ отново се наляха със сълзи.

— Надявам се, че никога, докато съм жива, няма да те видя пак! — Пола се обърна и излезе, затръшвайки вратата след себе си.

Брайън безуспешно се опита да извика у себе си съжаление за раздялата. „Как не съм я преценил що за човек е тя. Какво е станало с мен? Защо съм бил толкова сялп?...“

Лекичко почукване го откъсна от мислите му.

— Да?

Вратата се откряна и Барбара надникна през процепа.

— Какво ще кажеш за малко компания?

— Чия?

— Моята.

Брайън уморено се усмихна.

— Влизай. Едно приятелско лице винаги е желана гледка.

— Доколкото разбирам, нещата с красивата госпожица Пола не вървят добре?

— Изглежда тя смята, че блестящите доспехи на нейния рицар са се превърнали в купчина ръждясало желязо.

— Неуместно ли ще бъде, ако ти кажа „честито избавление“?

Той прокара ръка през косата си.

— Не ми беше лесно да го приема, но и аз стигнах до същия извод. Предполагам, че просто не исках да си призная до каква степен се бях оставил да ме носи течението.

— Е, ще ти кажа още нещо — връщането ти на твърдата земя стана с гръм и трясък. Може би ще ти е интересно да узнаеш, че вестта вече е сигналът до медиите. Получиха се три заявки за интервю с теб. Казах им, че ще отидеш да се срещнеш с тях колкото е възможно по-скоро.

— Мислиш ли, че някой ти е повярвал?

— Не чак дотолкова, че да не тръгнат незабавно насам. Ако искаш да се измъкнеш, предлагам ти да побързаш.

Брайън погледна към бюрото си.

— Аз ще свърша останалото — успокои го Барбара. — Това ще бъде и последното нещо, което ще направя като твоя секретарка... и като служителка на „Америкууст Банк“.

Той я изгледа укорително.

— Не мислиш, че ще остана тук без теб, нали? Имам цял куп внучета, на които поради липса на време не съм се нарадвала както трябва. А и ме чака околосветско пътешествие, което съм си обещала, че ще предприема, преди да съм станала прекалено стара, за да му се насладя.

Брайън бръкна в джоба си и извади диамантения годежен пръстен, който Пола му бе върнала само преди минути.

— Ще ми направиш ли една последна услуга?

— На теб? Каквото пожелаеш.

Той се усмихна.

— След години, когато в мислите си се върна към всички тези събития и споменът изплува пред очите ми като огромен облак,

единственият светъл лъч ще бъде твоето лице.

Брайън хвана ръката ѝ и сложи в дланта ѝ скъпия пръстен.

— Искам да го приемеш като подарък за сбогом. Носи го, продай го, направи с него, каквото пожелаеш. За мен е достатъчно да знам, че си използвала това късче въглерод за собствено удоволствие.

Барбара погледна диаманта и в очите ѝ блесна влага.

— Можеш да разчиташ на мен — нежно каза тя и го целуна по бузата. — А сега изчезвай оттук.

Късно вечерта, докато Брайън стоеше в апартамента си с питие в ръка, загледан в светлините на Чикаго, еуфорията му започна да избледнява. Обзе го ужасяващото усещане за тъга, чиито пипала пролазиха и в най-закътаните ъгълчета на съзнанието му. Терзаеха го и мъчителни въпроси: „Кога изгубих вярната посока? В кой момент от живота си замених свободата си със стремеж към повишение, чувството си за красота — с жаждата за власт?“.

Подаването на оставката бе само първа стъпка към преоткриването на неговото собствено „аз“. Щеше му се да знае каква би трябвало да е втората. Имаше усещането, че е като кораб без платна, без рул и радар, оставен на произвола на съдбата. Живееше в Чикаго, но без работата и контактите си беше само един чужденец в този огромен град. Не искаше да потърси никого от многобройните си познати, защото никой от тях не би могъл да разбере мотивите му. Днес бе извършил нещо много повече от напускане на службата — бе скъсал с начина си на живот. Замяната на фалша с истинския живот несъмнено си струваше.

Брайън остави полупразната чаша на масата, протегна се и тръгна към спалнята. Разсеяно смъкна златните бутнели с гравирана отгоре им буква „Б“ в класически романски стил и ги сложи на тоалетката. Те бяха единствените скъпоценности, които баща му някога бе притежавал. Брайън бе ги наследил от него.

Погледна към старата фотография на своето семейство. Беше направена една година, преди да се случи нещастieto с баща му, по времето на последната им екскурзия из дивата пустош на Колорадо. Спомни си колко горд бе бил тогава, защото най-после бе настигнал баща си по височина. Майка му, обвила влюбено ръка около кръста на

съпруга си, бе била особено щастлива този ден. На обяд бяха я изненадали за рождения ѝ ден с една посмачкана торта и съответните свещички.

Брат му, Том, който на снимката изглеждаше само с четири-пет сантиметра по-нисък от батко си, след навършване на осемнадесет също бе израсъл до метър и деветдесет. Бяха изминали почти пет години, откакто Брайън за последен път се бе видял с него и съпругата му — морски биолог — които живееха с четирите си деца в Анкоридж, Аляска.

Следваше Сали, родена около седем години преди Брайън. Тя бе предизвиквала двамата си братя да дават винаги най-доброто от себе си, бе ги научила да се борят и им бе била най-полезният треньор. Сали се бе омъжила за ученическата си любов веднага след завършване на университета и за четири години бе станала майка на три деца. Сега живееше в Мериленд, работеше за правителството и продължаваше да се обажда на Брайън най-малко по два пъти на година.

Някога бяха били чудесно семейство и животът им бе бил пълен с любов и смях. След загубата на баща им смехът бе изчезнал. Бяха им нужни месеци, за да се научат отново просто да се усмихват. И всичко това се бе случило заради някого, който се бе опитал да поспести малко пари чрез съкращаване на разходите за железобетонни крепители на строящата се висока административна сграда. Току-що завършената конструкция се бе сгромолясала, точно когато бригадите бяха пристигнали на работа. Бащата на Брайън бе един от дванадесетте загинали.

Колко ли често човек трябваше да се връща към дадено събитие от живота си, за да може да заяви уверено, че би бил коренно различен, ако то не се бе случило? Ако сам не беше си наложил да успее, да постигне нещо заради паметта на баща си, Брайън никога не би се стремил така целенасочено към дипломата и кариерата си. Чак сега разбираше в какво се състоеше цялата трагедия. В представата на баща му за успял човек се включваше и наличието на свободно време за удоволствията на живота. За него да поседи при залез с приятел би било далеч по-ценно отколкото спечелването на място в управителния съвет на „Америкуост Банк“.

Брайън прекара следващите няколко дни предимно в отбягване на репортерите и подреждане на мислите и чувствата си. Когато в края на третия ден се почувства готов да поговори с някого, първият, за когото се сети, бе Фил Стюард. Той беше единственият му приятел от университета, с когото все още си правеше труда да се среща. Когато работата на Фил го довеждаше в Чикаго, което се случваше поне два пъти годишно, той обикновено отсядаше в апартамента на Брайън. Двамата подновяваха старата връзка, щастливи да открият, че въпреки годините, тяхното приятелство продължаваше да е все така стабилно.

След два неуспешни опита, най-накрая Брайън успя да открие Фил в дома му във Финикс, щата Аризона.

— Защо не вдигаше слушалката досега? — започна без предисловия Фил. — Какво, по дяволите, става там горе?

— Не знам. Напоследък не обръщам голямо внимание на новините.

— Говоря за теб!

— Чул си нещо за мен чак там долу?

— Не забравяй, че и тук долу си имаме кабелна телевизия. В някои определени среди ти си гореща тема.

Брайън въздъхна. В университета се бе сблъсквал с журналистиката, дори една лятна ваканция бе работил във вестник, така че уважаваше тази професия. Но просто беше ужасно изморен да бъде „гореща тема“.

— Фил, можеш ли да приемеш къщи гост за няколко дни?

— Знаеш, че винаги си добре дошъл. Не съм ли те канил предостатъчно?

— Е, най-после ще се възползвам от поканата ти.

— Брайън...

— Да?

— Трябва да те предупредя...

— Знам.

Работата на Фил като редактор в няколко списания на авиокомпания беше естествено продължение на вроденото му любопитство. Независимо дали ставаше дума за приятел или враг, ако имаше интересна история, той щеше да разпитва докрай.

— Когато пристигна, ще ти разкажа всички досадни подробности. Обещавам ти, че ще се разочароваш.

— Съобщи ми кога каца самолетът ти. Ако не мога аз, ще те посрещне Алис.

Брайън го увери, че ще му се обади, веднага щом резервира билета си. След като остави слушалката, обходи с поглед апартамента си, осъзнавайки, че вероятно го прави за последен път. „Може би — помисли си тъжно, — след време ще ми липсват тези стаи, които никога не съм считал за свой дом...“

Само че искрено се съмняваше в това.

ВТОРА ГЛАВА

— Избий си го от главата, Фил! Няма да изоставя всичко и да хукна из горите да снимам някакъв си особняк!

Кели Стюард премести слушалката на другото си ухо и се намръщи, виждайки как котенцата, които се готвеше да фотографира, разкъсват екрана зад тях.

— Фил, трябва да затварям.

— Чакай!

— С нищо не можеш да ме убедиш да променя решението си, така че по-добре се откажи.

— „Рейнхарт травъл“?

Тя се поколеба. Брат ѝ беше намерил вълшебните думички. Повече от година се бе опитвала да пробие в „Рейнхарт травъл“ и да поговори с някого за евентуално сътрудничество с тях като рекламен фотограф. От рекламната агенция бяха отказали дори да погледнат албума ѝ под предлог, че техните сегашни фотографии напълно ги задоволявали.

— Ами „Темпълтънс“?

Това бе най-шикозният магазин за дамско облекло във Финикс.

— Мога да те запозная с някои хора...

— Как?

В гласа ѝ имаше съмнение.

— Преди две седмици решиха да рекламират в три от нашите списания. Обядвал съм няколко пъти с хората от агенцията.

Кели прехапа долната си устна, както правеше винаги, когато бе дълбоко замислена.

— Добре, разкажи ми нещо за този тип.

— Името му е Брайън Робъртсън. Беше ми съквартирант, когато следвах в университета. На тридесет и четири е, фатално привлекателен, динамичен...

— Не ми го обрисуй така, сякаш че ще ходя на любовна среща, Фил. Просто ми кажи защо ще пишеш статия за него.

— Преди две седмици, точно когато трябваше да стане вицепрезидент на „Америкууст Банк“ и да получи място в управителния й съвет, той подаде оставката си.

Кели направи гримаса.

— Сигурен ли си, че този тип не те премята?

— Абсолютно. За няколко дни беше вкъщи. Имам изключителните права върху историята му. Никога не съм го виждал да изглежда по-добре. Дори и в университета.

— Не те питам как изглежда, Фил.

— Кели, това наистина е важно за мен...

— Толкова важно, че искаш да изпратиш единствената си сестра в пущинаците с някакъв откачен тип?

— Той не е откачен. И между другото, доколкото си спомням, ти не си единствената ми сестра.

— Надявам се, че не го казваш, за да ме успокоиш.

Кели обърна гръб на котенцата, които сега систематично унищожаваша целия декор, отнел й цялата нощ, за да го направи.

— Кажи ми честно защо искаш аз да се заема с това. Какво пречи Дейв да го направи?

Фил изпуктя.

— Дейв е в Таксън, покрива едно rodeo. Хенри е в Гила Бенд, без телефон е и прави бог знае какво. Ронда е в болницата, ще ражда четвъртото си дете. Нито един от фотографите, които сме използвали, не е свободен! Сега ясно ли ти е защо съм паднал на колене пред теб!?

— И кога трябва да тръгна?

— Днес следобед.

— Колко време ще ми отнеме?

— Четири дни — пет супер фотоса.

— Ще ми отдадеш ли подобаващо уважение за труда? Да не стане като миналия път, когато ми беше нужна лупа, за да си прочета името под снимките?

— Обещавам ти.

— Ами какво ще кажеш да ме споменеш и в заглавието?

— В заглавието!?

— Е, струваше си поне да опитам.

— Кели...

Фил направи пауза, колкото бавно да преброи до десет. После продължи с подозрително спокоен тон:

— Колко дълго смяташ да ме караш да чакам отговора ти?

— Никога не съм ходила на такъв поход. Нямам никаква екипировка.

— Можеш да отскочиш до магазина за спортни стоки „Бродуей“ и да купиш всичко, което ти е нужно. Аз ще ти възстановя парите. Не мога да си обясня защо се притесняваш, че никога не си била на поход. Всеки, който ходи на фитнес три пъти в седмицата, е в достатъчно добра форма за каквото и да било.

— Колко стабилни са връзките ти с рекламната агенция?

— Страшно стабилни.

— Ако се провали работата с „Рейнхарт“ и „Темпълтънс“, ще ми уредиш ли нещо друго?

— Каквото поискаш.

— Нещо ми подсказва, че би било идиотско от моя страна, ако не те поизмъча, за да получа още повече. Мисля, че съм те хванала натясно.

— По дяволите, Кели, ще отидеш ли или не?!

— Ако този Робъртсън се окаже някой побъркан тип, който мрази жени фотографии, смъртта ми ще тежи на твоята съвест.

— Ако искаш, можеш да се върнеш като призрак и да ме измъчваш по цели нощи.

— И за минутка не се надявай, че няма да го направя.

Фил въздъхна дълбоко.

— Благодаря, Кели. Ти си злато. Дължа ти една услуга.

— Дължиш ми много повече, братко мой. Не забравяй как ти спасих врата последния път, когато онзи боксьор дойде в града.

— Ще ти резервирам билет и ще мина да те взема в три. Тогава ще ти дам и всички подробности — рече той, като се направи, че не е чул забележката ѝ.

— Не мога да повярвам — измърмори Кели. — Съгласих се да предприема това идиотско пътуване, а дори не зная къде отивам.

— В Калифорния. Казах на Брайън, че ще се срещне с фотограф в девет часа сутринта при подстъпа към прохода Кеърсърдж.

— И още нещо, Фил...

— Да?

— Защо просто не го снима, докато още е бил тук, в града?

Последва дълга пауза.

— Кога ли пък съм правил нещата по най-лесния начин...

Фил отново замълча.

— Тогава си мислех, че Дейв ще може да отиде с Брайън. Ако знаех, че ще има такива усложнения, щях да организирам да го щракнат няколко пъти, преди да си замине. Както и да е. Статията е предвидена в издателския план, а аз нямам никакви снимки. Материалът наистина е важен за мен, Кели. Искам динамичен фото разказ, който да е толкова добър, колкото текста. Можеш да си сигурна, че снимаш нещо за корицата.

Още вълшебни думички — кориците на списанията изглеждаха впечатляващо, поставени в албум.

— Е, предполагам, че щом ще се захващам с това, не би било лошо да се поразмърдам малко.

Кели остави слушалката, събра кураж и се обърна, за да види какво бяха свършили котенцата с декора. Гледката беше ужасна — резултатите надминаваха очакванията ѝ. На всичко отгоре, малките палавници не се виждаха никъде. Добре поне, че рекламата, която правеше за „Уул Барн“, не беше спешна. Когато се върнеше следващата седмица, можеше да започне всичко отначало.

Наведе се, за да оправи оплетените кълбета прежда, и почувства как настръхва от въодушевление. Да се добере до хората от рекламната агенция, от които зависеше всичко, беше пробивът, който отдавна се опитваше да направи. Това означаваше, че работите ѝ можеха да станат достояние на многобройните фирми, ползващи услугите на агенцията. Една поръчка би довела до втора, после до трета... Можеше да си извоюва име, преди да е навършила тридесет.

Кели поклати глава, загледана в бъркотията наоколо. Беше готова за успеха, но дали успехът беше готов за нея? Почисти набързо студиото, върна двете котенца на дъщерята на съседите и тръгна към магазина за спортни стоки. „Бродуей“ се оказа малко дюкянче, което се посещаваше предимно от студенти. Там предлагаха екипировка за най-различни спортове — като се започнеше от алпинизъм и се стигнеше до гребане. Всички стелажи бяха претъпкани с всевъзможни странни приспособления, които Кели докато чакаше продавача, се опита да

отгатне за какво служат, но най-накрая се отказа и започна да разглежда рафта с книги.

Продавачът — младеж със сламено руса коса и тъмен тен — най-сетне се обърна към нея.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Кели му обясни затруднението си. Той пхна ръце в задните си джобове.

— Май ще е по-добре, ако дойдете следобед. Чичо ми е голям специалист по екскурзионните пътувания. Той е човекът, който ще ви помогне да се екипирате.

— Не мога да отлагам, защото следобед трябва да хвана самолета. Сигурно разбирате достатъчно, поне за да ме насочите какво да си избира. Нуждая се от екипировка, с която да изкарам няколко дни.

— Ще е малко по-сложно, отколкото си мислите, мис. Не само раницата трябва да е сполучливо подбрана, но и обувките. Между другото, къде ще ходите?

— В Калифорния.

— В коя част по-точно?

— Не съм сигурна, но мисля, че е някъде близо до Йосемитския национален парк.

— В Калифорния си имат няколко чудесни бързи реки. Това е моят спорт — спускане с каяк. Колкото е по-буйна реката, толкова по-добре. За съжаление, в нашия край няма кой знае какви възможности за тренировка.

Кели се усмихна.

— Ако случайно открия някъде буйни реки, бъдете сигурен, че ще се върна и ще ви разкажа всичко за тях.

Младежът се изчерви.

— Струва ми се, че искахте да ви помогна с избора.

— Ще съм ви наистина благодарна, ако приключим по-бързичко. Имам да свърша още много други неща, преди да отпътувам този следобед.

Той поклати намръщено глава.

— Щеше ми се да можехте да дойдете малко по-късно. Аз само помагам тук за през лятото, а на вас определено ви трябва...

— Престанете да се тревожите. Ще се справите. Чак пък толкова ли е сложно?

Започнаха от краката. След бързата справка в един атлас с топографски карти, която направиха, за да разберат с какъв терен ще се сблъска Кели, решиха, че ѝ трябва изключително стабилни обувки. Когато стигнаха до раницата, тя си избра най-голямата, с оглед на това, вътре да се побира обемистото ѝ фотографско оборудване. Спалният чувал беше пълен с пух, тъмносин на цвят и с качулка за предпазване на главата от студа.

Храната се оказа най-трудното решение. Всичко звучеше ужасно и изглеждаше по същия начин. Кели реши проблема, като за всяко хранене взе по нещо различно. Така само веднъж щеше да ѝ се наложи да яде от най-отвратителното измежду тях.

Когато всичките ѝ покупки — включително чорапи, шорти, преносима палатка, котлонче, газ, медицински комплект за първа помощ и противозмийски серум — бяха струпани на плота, у нея взеха да се прокрадват известни съмнения как цялата тази екипировка ще се побере в раницата.

След като се върна вкъщи и се захвана да приготвя багажа си, страховете ѝ се оказаха основателни. Застанала сред камарите от фотоапарати, обективи и планинарски принадлежности, беше принудена да приеме, че просто не е възможно да вземе всичко онова, което бе счела за абсолютно необходимо. Само че какво можеше да остави и какво — не? Залови се да прави нови купчинки, започвайки от „най-важното“ и свършвайки с „не е лошо да е с мен“. Първото нещо, което щеше да вземе, бяха гримовеите ѝ, второто — огромният вълнен пуловер.

Когато приключи с отделянето само на „най-важното“, Кели пристъпи към действие.

Небесносинята раница беше натъпкана до пръсване, когато тя вбесена скочи на крака. Наоколо се търкаляше почти половината от „най-важното“. Погледна към часовника. Времето ѝ застрашително намаляваше. Започна безжалостно да разтваря циповете на отделенията и да вади всичко навън. От шестте комплекта резервно бельо остана само един — просто всяка вечер трябваше да пере. Следващи по ред бяха пакетчетата със снакс — и без друго имаше нужда да свали някой друг килограм. След тях се прости и с

медицинския комплект. Беше здрава, никога не бе имала лош късмет и искрено се надяваше, че ако не се закача със змиите, и те няма да я закачат. Стигна до препарата срещу инсекти. Запита се дали насекомите биха могли да се развъждат на височина три хиляди метра над морското ниво. Взе пластмасовата тубичка в ръка. Не беше кой знае колко голяма и тежеше малко повече от опаковка полуфабрикат. Насекомите във Финикс си ги биваше, логично беше и калифорнийските да не падат по-долу. Тубичката отиде обратно в багажа.

Оставаше фотографското оборудване. След внимателно обмисляне, Кели се спря на един апарат, три обектива и двадесет и пет филма със съзнанието, че рано или късно ще се ядосва за всичко останало, което нямаше как да вземе.

Фил пристигна, точно когато затваряше последния цип на раницата.

Кели се настани на предната седалка на микробуса и вдигна буйната си коса, за да може вратът ѝ да се поохлади от климатичната инсталация. Нямаше да е лошо да се измъкне за малко от летните горещини във Финикс.

Брат ѝ седна зад волана и Кели го погледна. По фигура и цвят на косата двамата доста си приличаха, но като характер бяха пълна противоположност. Той беше непримирим, тя — индиферентна. Той не можеше без хора край себе си — тя предпочиташе усамотението на полумрачната стая. Фил се безпокоеше, че сестра му наближава тридесетте, а все още не е омъжена, а Кели се радваше на моминската си свобода.

— Фил, защо не ми дадеш малко повече информация за този Брайън Робъртсън? Като например защо се е отказал от многообещаващата си кариера, какво възнамерява да прави сега — ей такива неща?

— Каза ми, че една сутрин се събудил, запитал се кой е, какво иска и закъде е тръгнал. И тъй като не намерил задоволителен отговор, предположил, че е време да го открие.

— Тридесет и пет години не са ли малко ранна възраст за такава криза?

— Той е на тридесет и четири и не мисля, че това, което е извършил, е плод на криза или нещо подобно. Когато Брайън си науми

нещо, никой не може да го спре. Запознахме се като новобранци в университета. Харесах го веднага и станахме приятели. Както всички и той започна следването си малко неуверено — до първите изпити. Доколкото си спомням, успехът му беше добър — нещо, което не е повод за гордост, но и не те кара да се срамуваш. Брайън прекара цели два дни в съзерцание на оценките си и в размишления за тях. Когато започна следващият семестър, ми заяви, че бил приключил с мотаенето насам-натам, и че на един човек, който бил много специален за него, дължал доста повече от общ успех „добър“. Забележителното в цялата тази история са не чувствата или думите му, а това, което направи. Както вече ти казах, ако Брайън Робъртсън си науми нещо, няма какво да го спре.

— Някои хора наричат тази черта „бикоглавство“.

По устните на Фил заигра усмивка.

— В една поговорка не се ли казваше: „Не гледай сламката в околото на ближния си, а виж гредата в своето“?

Кели го стрелна с надменен поглед.

— Не мога да разбера какво се опитваш да ми кажеш.

Той се ухили.

— Ако инатът беше престъпление, ти би трябвало да бъдеш пратена в затвора доживотно още с раждането си.

— Как можеш да говориш така, особено след като капитулирах толкова лесно пред сърцераздирателната ти молба тази сутрин?

— Тази проява на слабост, да не би да означава, че съм освободен от отговорност, ако пропадне работата с рекламната агенция?

Кели също се усмихна.

— Толкова години сме живели заедно, а да не знам, че имаш такова удивително чувство за хумор.

Чак когато зае мястото си в самолета за Лос Анжелис, Кели си спомни, че очарователното чувство за хумор на Фил винаги бе отстъпвало пред коварството му. След като прегледа набързо информацията, която ѝ беше дал, тя се облегна назад и мислено изруга. „Някой ден все някак ще си разчистя сметките с него!“

Фил ѝ бе казал, че трябва да се срещне с Брайън Робъртсън в девет часа на следващата сутрин, но бе „пропуснал“ да спомене колко трудно ще ѝ бъде да стигне навреме. Имаше на разположение само

петнадесет минути да смени самолетите и да отпътува за някакво място, наречено Бейкърсфийлд. Щом се озовеше там, трябваше да наеме кола и да следва маршрута, отбелязан върху картата на Калифорния, която беше приложена към свитъка. Червената линия изобразяваше няколко подозрително прави отсечки, но Кели имаше достатъчно разум, за да не се самозаблуждава, че очакващите я двеста и четиридесет километра ще се окажат нищо и никакво тричасово шофиране.

Сгъна картата и листите с инструкциите и се опита да ги пхне обратно в плика, но не можа. Следващият ѝ опит също пропадна. Обърна плика с отвора надолу и го разклати. В скута ѝ падна някаква бележка.

„Скъпа Кели,

Ако случайно съм пропуснал да ти го кажа, преди да заминеш, нека сега се реабилитирам. Ти си най-чудесната, най-милата, най-умната, най-красивата и най-разбиращата сестра, за която би си мечтал човек. Никога няма да мога да ти обясня колко много означава за мен това, че се съгласи да предприемеш пътуването и да ме измъкнеш от кашата. Сигурно ще ти е приятно да узнаеш колко съм уверен, че ще донесеш изключителни снимки, и вече започвам да пиша статията. Връщай се бързо.

Фил.

П. П. Ако през следващата седмица се случи нещо, което да предизвика гнева ти към мен, просто си спомни за това писмо. Веднага ще се изпълниш с чувство за вина и желанието ти да хукнеш след мен с оръжие в ръка скоро ще премине.“

Независимо от опита ѝ да запази справедливото си негодувание, че Фил тъй безочливо я манипулираше, на лицето ѝ разцъфна усмивка. Никога нямаше да му го признае, но добре знаеше, че само да разполагаше с достатъчно време, Фил можеше да я убеди да направи и най-абсурдното нещо.

Двадесет часа по-късно, изтощена от стотиците километри и няколкото различни инцидента, Кели не чувстваше нищо от топлината към брат си, която бе изпитала в самолета за Лос Анжелис. Не само търпението ѝ бе подлагано на всевъзможни изпитания. Откакто бе прекосила Сиера Невада и бе хванала шосе № 395, водещо на север, сърцето ѝ се бе качило в гърлото. Въпреки че упорито се бе опитвала да не поглежда настрани, нищо не се беше получило. Бе прекарала целия си живот в равнината и ѝ се струваше, че планините, които се извисяваха по протежение на пътя, минаващ през долината Оуенс, всеки момент ще се стоварят върху нея.

„И Фил нарича това поход, а! — помисли си. — Походите са нещо, което нормалните хора предприемат за почивка, и то в приветливи, безопасни местности. Човек, който има за цел да се катери по тези планини, сигурно нещо не е наред.“

ТРЕТА ГЛАВА

Когато Кели стигна до град Индипендънс, където трябваше да изостави главния път и да измине още петнадесет километра до подстъпа към прохода, пръстите ѝ толкова здраво стискаха волана, че едва ги разтвори, за да може да включи мигача. Като напусна долината, която се намираше на хиляда и двеста метра над морското равнище, пътят започна стремително да се изкачва нагоре. Докато стигне до туристическия паркинг — с хиляда метра по-високо — трябваше постоянно да отваря устата си и да преглъща, опитвайки се да отпусне ушите си.

По средата на една особено широка прозявка Кели намери свободно място, спря, вдигна глава и видя, че някакъв смръщен мъж минава пред колата ѝ. Очите им се срещнаха. Тя затвори устата си с такава сила, че зъбите ѝ изтракаха.

Стори ѝ се, че вече цяла вечност стоят така и продължават да се гледат. Светлокафявите очи на мъжа, подчертани от гъсти, сбърчени заплашително вежди, излъчваха неописуемо лошо настроение.

Инстинкт? Прозрение? Или чисто и просто — лош късмет? Нямаше значение как ще го нарече: беше сигурна — сякаш сърдитият здравеняк пред нея имаше светец неонов надпис около главата си — че той не може да е никой друг, освен Брайън Робъртсън.

Зрителният им контакт приключи, когато мъжът се извърна, погледна надолу към пътя, по който тя току-що беше минала, и се намръщи още повече. Кели забеляза как устните му се движат в ясно доловима ругатня. Врхлетя я някакво мрачно предчувствие, от което кожата по ръцете и врата ѝ настръхна. Притвори клепки в изнемога и изстена вътрешно. Очевидно денят ѝ не се очертаваше като един от най-добрите. Първо — планински вериги, които биха накарали всеки човек да размисли поне два пъти, преди да се реши да ги изкачи, а сега и спътник, който изглеждаше толкова подходящ за компания, колкото някоя горила.

Пригответи се да излезе от колата. „Хайде, Кели — насърчи се тя, — не забравяй за новите поръчки. Мисли за парите и славата“. Ако всичко вървеше по план, само след няколко години щяха да я търсят клиенти както от щата, така и от цялата страна. А ако помечтаеше по на едро — дори от целия свят! „Разбира се, че такава голяма цел оправдава средствата: за една седмица работа с човек, дете и пет пари не струва — шанс да стана име в рекламната фотография. Все пак, който не рискува, той не печели...“

Кели въздъхна. Не беше лошо да се поразмърда, преди да е изчерпала клишетата. Раздвижи стегнатите си в дънки бедра, измъкна се от купето и се протегна, за да спечели още малко време. От устните ѝ се отрони тих стон — мускулите ѝ си отмъщаваха за мъчението, на което ги бе подложила в продължение на ден и половина.

Брайън Робъртсън отново я погледна.

В съзнанието ѝ прозвучаха думите на брат ѝ: „Той е фатално привлекателен...“. Една малка част от нея откликна на тази привлекателност, но останалата — разумната част — видя в непознатия мъж само огромно препятствие, което трябваше да преодолее, за да получи слава и финансова стабилност.

Нещо ѝ подсказа, че перспективата да бъде придружаван от жена фотограф нямаше да му хареса. Налагаше се бързо да предприеме нещо, за да го убеди да я вземе със себе си. Изправи рамене, пристъпи напред и се усмихна възможно най-очарователно.

— Вие ли сте Брайън Робъртсън?

— Да... аз съм — отвърна той, като бързо я обгърна с тежък поглед, настояващ за обяснение.

Кели игнорира студения му отговор и протегна ръка.

— Здравейте, казвам се Кели Стюард. — Разбра, че името ѝ не му говори нищо и добави:

— Сестрата на Фил Стюард.

Брайън сякаш все още не можеше да направи връзката.

— Аз съм фотографът, когото очаквате.

Това, че ноздрите му леко се разшириха, когато най-после схвана коя е, засили опасенията ѝ много повече отколкото хладното му ръкостискане.

— Фил е изпратил вас? — попита я с опасно спокоен глас. — Сестра си? Вие ли сте фотографът с наградите, който работел сред

природата?

Кели се опита да прикрие изненадата си с една прикачена усмивка, „фотографът с наградите, който работи сред природата?! Какви ли ги е надрънкарал Фил на този тип?“ Доколкото знаеше, това определение не подходеше не само на нея, но и на колегите ѝ, които обикновено сътрудничеха на брат ѝ. Единственият път, когато бе снимала нещо, свързано с природата, бе по време на втората година от следването ѝ в университета. Тогава бе напръскала някакъв нещастен паяк с вода, опитвайки се да направи ефективна снимка на паяжината му.

Имаше две възможности да поправи недоразумението — да излъже или да каже истината. Избра нещо средно.

— Ако това има значение за вас... да, получавала съм няколко награди...

Не беше точно лъжа. За работата си в училищния вестник бе получила като награда три сини и две бели панделки.

Вирна брадичка.

— Мога да ви ги изредя... но ще е доста отегчително.

— Ами щом списъкът с наградите ви отегчава, нека не се занимаваме повече с него и да преминем към нещо, което живо ме интересува. Надявам се, че нямате нищо против да ми обясните защо, по дяволите, закъсняхте толкова?! Трябваше да сте тук в девет, а вече приближава дванадесет и половина!

Ако беше я попитал малко по-учтиво, щеше да му разкаже за грешката с багажа ѝ, който бе отправен за Сакраменто, и за дългото, изнервящо чакане на летището, докато раницата ѝ бъде намерена и върната обратно. А после, когато бе решила, че все още има шанс да стигне навреме за срещата, ако шофираше през цялата нощ, ѝ се бе наложило да сменя спукана гума, и то в неудобната канавка на планинския път.

Високомерието му я накара да покаже бодлите си.

— В един от градовете, през които минах сутринта, видях малко индианско магазинче — истинско бижу — с една огромна табела „Разпродажба“ на витрината... И нали знаете какви сме ние, жените... Не можах да устоя на изкушението и спрях.

Кели вдигна рамене.

— Просто изгубих представа за времето.

Брайън пхна ръце в дълбоките джобове на жълтеникавокафявите си къси панталони.

— Май си го изпросих.

— Така е.

— Работата е там, че...

Погледът му за пореден път бързо се плъзна по нея.

— Вижте, не знам как по друг начин да ви го кажа... Вие не сте това, което очаквах.

Той направи пауза, сякаш за да подреди мислите си, преди да продължи.

— Когато Фил отвори дума за фотограф, който знае защо забрави да спомене, че сте жена. Честно казано, очаквах да дойде някой мъж.

Кели сведе поглед. Усложненията идваха едно след друго и прекалено бързо, за да може да се справи с тях. Налагаше се да признае, че е изпратена като заместничка.

— Мисля, че може би ще е по-добре да...

Брайън я прекъсна.

— Първо искам да си изясним нещо. Този поход означава много за мен. Съгласих се да ме съпровожда фотограф, единствено защото цели три дена Фил ме увещава, че ще изпрател някого, който не само бил първокласен майстор, но и опитен планинар.

Той прокара пръсти през късо подстриганата си коса, понечи да каже още нещо, но замълча. Втренчи се в нея, после погледна надолу към настилката на паркинга и с усилие продължи:

— Смятам, че трябва да съм откровен с вас. Ако Фил беше ми казал, че сте жена, нямаше да се съглася да дойдете с мен, без значение колко сте опитна.

Отново я погледна и срещна широко отворените ѝ очи.

— Но тъй като и без друго вече сте тук... Е, ако сте поне наполовина толкова добра, колкото твърди Фил, няма да имаме особени проблеми.

Ако можеше да докопа брат си за врата, Кели би го удушила моментално. „Защо не ме предупреди какво ме очаква!?“

На лицето ѝ се появи някакво бледо подобие на усмивка.

— Да... Е, поне няма да се мотая покрай вас повече, отколкото е абсолютно необходимо. Бързам да се върна към работата си, също както и вие бързате да ме разкарате оттук.

— Чудесно, тогава да тръгваме. Много е важно да преминем през прохода Кеърсърдж и да направим първия си лагер, преди да е паднала нощта.

Кели вдигна очи към стръмните гранитни скали и преглътна.

— Колко далеч е този проход?

— На около шест километра.

Тя си отдъхна. Преди време, когато се бе запалила по джогинга, сутрин бе пробягвала двойно по-голямо разстояние.

— Не е чак толкова далеч — отбеляза с нарастваща самоувереност.

Брайън ѝ отговори само с една лека усмивка и се отправи към раницата си, която бе подпрял на едно дърво. Не знаеше какво да мисли за тази Кели Стюард. Изглеждаше достатъчно подготвена, но имаше нещо обезпокоително в начина, по който поглеждаше към планината.

Инстинктът му подсказваше, че би трябвало да я накара да направи всички снимки, нужни на Фил за статията, още тук на подстъпа към прохода. Така щеше да има възможност да предприеме похода сам, както първоначално го бе планирал. Да е придружаван от някого, би означавало вмешателство в целебното усамотение, което търсеше в тези планини. А да има жена до себе си беше не само вмешателство — този факт усложняваше нещата и го караше да се чувства някак неловко. Но нямаше как, бе длъжен да спази уговорката, защото Кели просто си вършеше работата.

Метна двадесет и шесткилограмовата раница на гърба си и се върна при нея. Тя бе седнала на един камък и се мъчеше да напъха краката си в туристическите обувки. Очите му се присвиха подозрително. Точно когато се канеше да ѝ каже колко е глупаво да се тръгва с нови обувки на поход като този, Кели вдигна поглед и му отправи такава ослепителна усмивка, че критичната му забележка си остана тъй и неизречена. Брайън за първи път по-внимателно се вгледа в нея и осъзна колко е красива. Косата ѝ беше сплетена в тежка плитка, а дълбоките ѝ синьо-сиви очи излъчваха изключителна интелигентност. Беше по-различна от жените, които бе срещал през последните десет години, когато вместо из планините, бе бродил между небостъргачите на Чикаго.

Тя стана рязко, изтупа праха от панталоните си, в които очевидно се криеше прекрасно задниче, и се отправи към колата. Отвори капака на багажника и изчезна за момент от полезрението му.

Устните на Брайън се разтегнаха в лукава усмивка, която обаче бързо изчезна, когато Кели затвори капака и заобиколи колата, пременена в новата си екипировка. Очите му блеснаха заплашително.

— Хич не си въобразявайте, че ще тръгнете с мен — каза сухо той, овладявайки нервите си с усилие. — За да ме заблудите, че и друг път сте ходила на поход, трябваше да проявите малко повече находчивост и да наемете екипировката си. Така поне щяхте да носите нещо използвано. В никакъв случай няма да прекарам следващата седмица като бавачка на някого, който е имал глупостта да реши, че може да участва в такъв поход, без да знае с какво всъщност се е захванал.

Обърна се и тръгна, но се спря и отново я погледна. Знаеше, че просто трябва да си хване пътя и в спокойствието на планината да забрави всичко, което се бе случило тук тази сутрин, но ядът му беше станал неудържим.

— Когато се върнете във Финикс, кажете на братчето си, че ако някога отново се опита да ме изиграе...

Кели усети как лицето ѝ пламва. Агресивният му тон я накара да избухне.

— Сигурно сте луд, ако си мислите, че съм пропътувала на вятъра всичките тези километри. Трябва да си свърша работата и точно това възнамерявам да направя, независимо дали ви се харесва или не!

Не можеше да повярва, че бе казала това. Най-разумно би било да използва възможността да се откаже от похода и да отпращи към Финикс, натискайки докрай педала на газта.

— Луд ли!? — кресна Брайън. — Ще ви кажа кой е луд! Една лекомислена блондинка, която си мисли, че е жената чудо, само защото може да подскача по-дълго от останалите във фитнес клуба — ето кой е луд!

Това вече беше прекалено.

— Грешите, Робъртсън. Аз изобщо не „подскачам“. По една случайност се занимавам с вдигане на тежести.

Кели демонстративно го огледа от главата до петите.

— Нещо, което би могло да ви е от полза.

„Кого се опитвам да забаламосам?“ — рече си мислено.

— Без да броя слънчевите бани, които правя от време на време — продължи саркастично. — Когато си легнете вечер, сигурно е трудно да се различи докъде свършват тези ваши крака и откъде започват чаршафите. Прекалено бели са за човек, който претендира, че е в постоянен контакт с природата, не мислите ли?

Брайън понечи да ѝ отвърне нещо, но Кели явно не беше приключила тирадата си.

— Впрочем, как така си вадите заключения, че ми липсват туристически способности само по вида на екипировката ми, когато и вашата е нова?

Тук го бе хванала натясно. С изключение на обувките, запазени от майка му, която, слава богу, никога нищо не изхвърляше, всичко друго по него също беше купено наскоро.

Той прекоси няколко метра асфалт, които ги разделяха.

— Е, добре... Та колко пъти сте ходила на поход?

Кели вирна брадичка.

— Дайте ми поне едно разумно обяснение какво значение има това и ще ви кажа.

— Ето ви го.

Брайън я хвана за раменете и я отместа от пътя си.

Разбирайки какво става, Кели извади ключовете от джоба си, заключи колата и забърза след него. Вече бе напуснала паркинга, когато осъзна, че все още държи маратонките си в ръка. Ако се върнеше, за да ги остави, той щеше да натрупа значителна преднина. Вместо просто да ги хвърли край пътеката, Кели ги напъха в постелката, привързана отгоре на раницата и леко се затича, за да го догони. След като изминаха неколкостотин метра, Брайън се извърна към нея и заплашително склочи вежди.

— Хайде да не си играем на детински игрички, госпожице Стюард. Този поход е от голямо значение за мен и не искам да бъде провален от някоя лъжлива, шикалкавеща...

— На ваше място бих била по-внимателна с епитетите, господин Робъртсън. Предстои ни да прекараме няколко дена заедно, а аз мога да бъда страшно неприятна, ако ме предизвикат — тросна се тя.

— Защо ли това никак не ме изненадва?

— Вижте какво, господин Голяма клечка. Още отсега трябва да си набиете нещо в дебелата глава. Властните ви маниери може и да са стряскали персонала в банката, но на мен изобщо не ми пука. Аз съм най-малкото от общо шест деца в семейството. Обработвана съм от истински експерти.

Кели се приближи до него и за да подсили думите си, притисна показалеца си към гърдите му.

— Просто нещата са такива, че следващата седмица е много по-важна за мен, отколкото би могла да бъде за вас. Няма да ви позволя да ми провалите работата. Когато си тръгна, можете да си трамбовате във величествено усамотение и до Северния полюс — не ме е грижа. Но засега аз съм част от картинката.

Брайън безмълвно отмести пръста ѝ от гърдите си, обърна се и продължи напред.

Седем часа по-късно, след двадесет и два километра мъчително ходене, пътеката започна да се спуска надолу покрай малко езеро, по което все още плаваха ледени късове. Дори през смазващата умора сетивата на Кели доловиха омаята на голите потънали в сянка чукари и на обраслите с трева извивки на брега. Където и да погледнеше, светлина и полумрак се преплитаха в удивителна мозайка. Тя посегна към фотоапарата си и го откачи от ремъците, с които бе прикрепен плътно до гърдите ѝ.

При щракването на блендата Брайън се обърна.

— Няма защо да бързате. Ще останем тук да пренощуваме.

Кели преглътна саркастичния си отговор. Щеше ѝ се да го попита какво го е накарало да се откаже от намерението си да стигнат до следващата пътека, но последното нещо, което искаше сега, бе да го подтикне да промени решението си за лагеруване. Не се съмняваше, че би могла да се справи с още един-два километра, докато падне мракът — това, от което наистина се страхуваше, беше дали на следващата сутрин ще бъде в състояние да се помръдне.

По средата на склона, водещ към прохода Глен — „приятна малка разходка от около шестстотин и петдесет метра“, както небрежно бе подхвърлил Брайън — тя се бе спряла, усещайки да тръпне всяко нервно окончание по краката ѝ. После бе я обхванала

някаква блажена вдървеност, дала ѝ възможността да се наслади на най-приятното нещо, случило ѝ се през този ден. Когато стигнаха билото и Брайън я бе попитал дали иска почивка, бе го изгледала високомерно и бе отвърнала: „Не. А вие?“.

Постепенно през дългия следобед първоначалното съмнение в очите му се бе заменило с неохотно одобрение. Промяната в отношението му и глупавото ѝ възгордяване от това я бяха накарали да продължи и след като тялото ѝ бе възнегодувало срещу прекомерното натоварване.

Тъй като бе спечелил няколко метра преднина поради спирането ѝ, за да го снима как върви, Брайън първи стигна до мястото за нощуване. Остави раницата си на земята, сложи длани на кръста си и се изпъна назад, извивайки грациозно тялото си. После рязко се изправи и започна да се пляска по ръцете и врата. Щом Кели се приближи, веднага разбра причината за това. Върху нея се нахвърлиха рояци нахални и хищни комари. Тя откачи ремъците на раницата си и бързо се освободи от нея. След това бръкна в страничния джоб, където бе поставила тубичката с препарата против насекоми, и мислено се благослови за решението си да го вземе. За предпочитане бе да „дарява“ кръвта си за по-благородни каузи.

Мазното вещество, което изстиска върху дланта си, миришеше ужасно и дразнеше кожата ѝ, но свърши това, което се обещаваеше в надписа на опаковката. Комарите я оставиха на мира, но за сметка на това се нахвърлиха с удвоени сили срещу Брайън. Той облече пухеното си яке, вдигна яката му, сложи качулката и като я пристегна плътно, се зае с подреждането на лагера. Комарите съсредоточиха набезите си върху лицето и незащитените му ръце. Кели объркана наблюдаваше действията му. Най-накрая любопитството ѝ надделя.

— Защо не използвате препарата си?

Брайън измърмори нещо неясно под носа си.

— Моля?

Той се обърна към нея и бавно отвърна:

— Забравих да го взема със себе си.

Кели прехапа устни, защото усети, че неволната ѝ усмивка заплашва да се разтегли до ушите. Успя да се сдържи да не се ухили, но погледът ѝ издаваше колко много се забавлява. Вдигна тубичката от камъка, където я бе оставила току-що, и му я подхвърли.

— Заповядайте... обслужете се.

Очите му грейнаха благодарно.

— Трябва да ви призная, че съм впечатлен.

— И то много, а?

Кели обхвана коленете си и се облегна на скалата. Той ѝ подаде тубичката.

— Няма ли да ме попитате защо съм впечатлен?

— Нещо ми подсказва, че е по-добре да предоставя отговора на въображението си, но все пак ще се възползвам от предложението ви. Е, кажете ми, защо сте впечатлен?

— Имахте чудесната възможност да ме направите на пух и прах за това, че съм забравил препарата срещу насекоми, и все пак не го сторихте.

— А аз си мислех, че се каните да кажете нещо хубаво за физическата ми издръжливост.

На лицето му се появи топла усмивка.

— И това също — рече тихо.

Кели почувства, че би се справила значително по-лесно с Брайън Робъртсън, когато е заядлив, отколкото когато ѝ се усмихва по този начин. Побърза да прибере тубичката в раницата си.

— Не че беше кой знае какво... — отвърна, прикривайки с усилие обзелото я смущение от проявеното самохвалство.

Когато отново вдигна очи, видя, че той вече приготвяше котлончето си. Опита се да прецени дали скоро ще се стъмни. Стомахът ѝ къркореше от глад, но можеше да почака още малко. Трябваше да използва светлината, за да направи няколко снимки.

Помоли Брайън да застане на една от скалите, които се врязваха в езерото като разперени пръсти. Почакаха няколко минути и това, на което Кели се надяваше, се случи. Залязващото слънце подпали небето, разливайки се в ярко оранжево сияние, и езерото се превърна в гладко златисто огледало. Тя снима Брайън в контражур, небрежно пъхнал ръце в джобовете си.

Получи се идеален кадър, символично загатващ историята на мъжа, заменил златото на един свят с това на друг — перфектна снимка за корица на списание. Кели бавно отпусна апарата и се вгледа в Брайън. За пръв път видя в него личност, а не само обект на професионален ангажимент. Запита се каква ли криза бе преживял,

какво ли го бе принудило да се откаже от многообещаващата си кариера.

Той срещна втренчения ѝ поглед.

— Това ли беше всичко?

Кели премигна.

— Моля? О... да.

Сега, след като бе приключила работата си за този ден, почувства, че краката ѝ са натежали така, като че ли са от олово. Остави апарата близо до раницата си, за да може по-късно, когато си ляга, да го вземе в спалния си чувал. Предпазването му от студа беше единственият начин на сутринта да превърти или да смени филма веднага. Посегна към страничния джоб, където беше сложила част от хранителните си припаси и забеляза, че ръцете ѝ се тресат. Тъй като треперещите ѝ пръсти не можаха да се справят с найлоновото пакетче изсушени и замразени ябълки, Кели използва зъбите си. Облъхна я опияняващ аромат, от който устата ѝ се изпълни със слюнка. В припряността си тя изтърва пакетчето и цялото му съдържание се разсипа по гранитната скала. Кели напъха в устата си едно от жълтеникавокафявите резенчета, без дори да си направи труда да го изчисти. Очите ѝ се затвориха, докато дъвчеше блажено хрущящата ябълка, която поради специалната обработка вече нямаше нищо общо с истинския сочен плод. Въздъхна доволно. Дори пържола с пържени картопки никога не бе ѝ се услаждала така.

— Гладни ли сме? — подхвърли Брайън.

Кели вдигна поглед към него и кимна.

— Меко казано. В състояние съм да изям всичко, което подскача, пълзи, пъпли или се гърчи около мен.

Смехът му — жизнерадостен, дълбок и топъл — я изненада. Изобщо не бе очаквала от него такова нещо. Всъщност, това беше в пълно противоречие с представата за Брайън Робъртсън, която бе формирала в съзнанието си. Щом можеше да се смее по този начин, едва ли беше такъв задръстен дървенияк, за какъвто бе го смятала досега. Очевидно трябваше да приеме още една неподозирана негова черта.

— Доколкото си спомням, повечето от тези дехидратирани храни на вкус са такива, че могат да бъдат отнесени към всяка една от изброените категории.

Брайън погледна към вечерята си, която къкреше на котлона.

— Ако имате куража да рискувате с тази съмнителна манджа, готов съм да я споделя с вас.

Кели понечи да му откаже, но в този момент вятърът смени посоката си и към нея се понесе най-апетитната миризма на света.

— Сигурен ли сте, че имате достатъчно? — попита тя, борейки се със стържещия си стомах.

— Ако не стигне, ще отворим още нещо.

Беше твърде изморена и гладна, за да се повлияе от факта, че му беше ядосана.

— Благодаря. Как така изведнъж станяхте толкова мил с мен?

Брайън се усмихна иронично.

— Да не ви е страх, че ще ви завлека в храстите и ще ви изнася?

— Вие го казахте.

Той разбърка „творението“ си.

— Може би по този начин се опитвам да ви се извиня за държанието си днес.

Кели се замисли над предложението му за мир.

— Е — най-после каза тя, — предвид обстоятелствата, това със сигурност е по-добро от поднасянето на цветя.

Брайън взе тенекиеното ѝ канче и започна да го пълни с яхния.

— Предполагам, че щом променихте отношението си към мен — продължи Кели, — трябва да се реванширам, като на свой ред ви поднеса моите извинения.

— О?!

— Не съм фотографът, когото очаквахте.

Брайън ѝ подаде канчето и се зае да пълни своето.

— Разбирам — промърмори той, взрян в един сбръчкан морков.

Кели внезапно почувства, че е много важно Брайън да не остане с погрешно впечатление за нея.

— Вижте, „заместник“ невинаги е синоним на „посредствен“. В работата си съм много добра. Само защото никога не съм правила подобно нещо не означава, че няма да се справя както трябва.

— Защо не ми казахте това по-рано?

— И сам можете да се сетите.

Той помисли малко и кимна.

— Знам за какво намекувате. Не ви дадох кой знае каква възможност, нали?

Кели опита яхнията. Макар че не беше добре сварена, можеше да я постави наравно с всяко ястие, което някога бе опитвала в ресторант „Гранд Мейсън“ във Финикс.

— Комплименти за готвача... — успя да промърмори между няколко хапки, решила, че ще е най-добре да насочи разговора към по-неутрална тема.

Брайън сви рамене.

— О, нищо особено, мадмоазел.

— О, прекалено скромен сте, мосю. Та вижте къде чак съм дошла, само и само да имам възможността да вкуся от това великолепно блюдо. Какво по-голямо признание бихте желал?

— А какво ще кажете за миенето на съдовете?

— Тъкмо се канех да се заема с това.

Кели понечи да стане, но той я хвана за ръката.

— Те могат да почакаат. Защо първо не ми кажете коя сте, след като не сте тази, която първоначално мислех, че сте?

— С изключение на частта за фотографа с наградите, който работи сред природата, всичко останало, казано от мен, е истина.

— Наистина ли сте сестра на Фил?

— По-малката от двете му сестри.

Брайън сбърчи чело.

— Спомням си, че когато бяхме съквартиранти, Фил надълго и нашироко ми е разказвал за семейството си, но никога не е споменавал за сестра на име Кели.

— Ами за Кетлийн?

Веждите му се повдигнаха.

— Ужасната Кетлийн?! Страшилището на гимназията „Талман“?

— Е, виждам, че сте чувал за мен — сухо каза тя. — За да се защитя, длъжна съм да поясня, че обидното прозвище „Страшилището на гимназията Талман“ беше измислено и използвано само от няколко много близки приятели.

— Доколкото си спомням — отвърна Брайън с напрегнато изражение, — Фил твърдеше, че директорът ви бил нарекъл така публично на някакво общо училищно събрание. И че това определение много ви било подходило.

Кели го изгледа възмутено.

— Вече ви казах... само няколко близки приятели... Трябва да сте страшно добър в дребнавите игрички. Когато прекараш доста дълго време на някоя служба, няма начин да не ги изучиш добре.

— И какво толкова сте направила, за да си спечелите този прякор?

— Кога по-точно?

— Било е повече от един път?

— Повече от дузина. Любимият ми случай е този, който ми донесе и най-много неприятности.

Тя сведе поглед към изпънатите си крака. В гимназията опитите ѝ да привлече вниманието на околните бяха варирали в диапазона от смешното до великото.

— Училищните власти заявиха, че нямало достатъчно средства, за да може отборът по плуване да отиде на състезание в другия край на града с автобус, но аз знаех — защото ходех с едно от момчетата в отбора по футбол — че футболистите са били закарани до същото училище по-късно вечерта. В изблик на негодувание откачих всички жици от двигателя на автобуса и не ги върнах до следващата сутрин.

— Представям си колко са се раздразнили някои хора.

— Меко казано. Нямах представа до каква степен тази ми изява ще разбунни кошера. Всички — от клуба на мажоретките до родителския комитет — свикаха събрания, на които настояха да узнаят защо футболният отбор е бил привилегирован. Въпреки това, гласността с нищо не намали наказанието ми. Трябваше всеки следобед в продължение на цял месец да чистя училищния двор.

— Бас държа, че ако наказанието ви е зависело от футболния отбор, вероятно срокът би бил до края на годината.

Кели праметна плитката си през рамо.

— Излишно е да споменавам, че това беше последният път, когато излязох с онова момче.

Брайън стана и се протегна. Небето съвсем бе потъмняло, изпъстряйки се със звезди.

— Сигурен съм, че веднага се е появил някой друг, който е пожелал да заеме мястото му.

— А, ласкателство! Любимият ми начин за проява на остроумие — въздъхна тя. — Но не стана така... поне не в гимназията.

Придобиеш ли веднъж репутацията на бунтарка, момчетата мислят, че е забавно да се познават с теб, но лудост — да те поканят на среща.

Кели потисна прозявката си. Чувстваше се като котка, налокала се с мляко. Единственото, за което копнееше сега, беше да се свие някъде и да заспи.

— Щом като сте била толкова дива в гимназията, не смея да си представя каква сте била в университета.

— Всъщност, бях доста кротка. През първата година минах курс по фотография, защото това ми се стори много лесен начин да получа „отличен“. След това бях толкова заета да снимам и проявявам негативи, че не ми оставаше почти никакво време за нещо друго.

— Дори и за момчета?

Очите на Кели се затваряха. Наложил си да ги държи отворени, осъзнавайки, че ако не направи усилие, след няколко секунди ще е заспала дълбоко.

— Имах само един приятел, с когото отношенията ни бяха горедолу сериозни. Един такъв... на приливи и отливи. Казваше се Ерик Уорнър... Искаше да стане военен кореспондент.

По устните ѝ се плъзна тъжна усмивка.

— Чувствах се странно — аз, пацифистът номер едно в света, да съм свързана с човек, който се ужасява от мисълта, че докато се дипломира, вече няма да има нито една война.

Опасявайки се, че е създавала погрешна представа за мъжа, когото някога бе обичала, Кели добави:

— Не че Ерик беше войнолюбец. Той... просто копнееше за силни усещания, които да разчупят стереотипа на средностатистическия му живот.

Спомените приглушиха гласа ѝ.

— Мислеше, че от нас двамата ще излезе страхотен екип — аз правя снимките, той пише статията. Това, че не исках да фотографирам как хората се избиват, изобщо не го бъркаше или по-скоро не го обезкуражаваше. Казваше, че с времето ще съм свикнала с гледката.

Тя погледна към Брайън, но в мрака не можеше да различи изражението му.

— Нима може да се свикне с такова нещо?

Кели не си направи труда да добави, че с Ерик бяха били заедно през четирите години от следването ѝ в университета, нито пък, че

когато той най-после бе открил своята война в една държава от Централна Америка, бе убит седмица след пристигането си.

— Не... не мога си го представя — отговори Брайън и започна да прибира приборите и съдовете. — Вкъщи са ме учили, като хвана буболечка, да я пускам невредима.

— Хей! — запротестира Кели, забелязвайки, че той започва да мие канчетата. — Аз трябва да свърша това. — Направи вял опит да стане и да му помогне.

— Не необходимо — спря я Брайън. — Утре можете да наваксате двойно.

При отпадналостта, която чувстваше, Кели реши, че е глупаво да спори.

— Ето че разкрих душата си пред вас — каза тя и се прозина. — Сега е ваш ред да ми разкажете нещо за Брайън Робъртсън.

— Какво бихте искала да чуете?

— Като за начало, любопитна съм да разбера как сте се издигнал толкова бързо до върха на „Америкоуст Банк“.

Ако не можеше да го накара да заговори откровено за себе си, щеше да ѝ бъде достатъчно за предстоящата работа поне да се докосне до личността, скрита от публиката зад бляскава фасада.

Брайън изсумтя.

— Ама че досадна тема избрахте. Сигурна ли сте, че не искате да чуете нещо за лудите ми години в университета?

Кели поклати глава. От това, което ѝ бе разказал Фил за студентските години на Брайън, знаеше, че те са били равномерно разпределени между библиотеките, лекционните зали и общежитието. За да получи някаква представа за него като човек, едва ли бе достатъчна една справка за пътя му към науката. Пък и тази справка малко трудно би я задържала будна.

— Хайде да запазим „лудите години“ за утрешното бърбрене край огъня.

Брайън поде неохотно, без да разбира как може някой, който стои толкова далеч от тези неща, да се интересува от това как някой друг се е издигнал в служебната йерархия. Разказа ѝ за назначаването си на работа веднага след дипломирането и за трудните години в началото, когато се бе чувствал просто като още едно колелце в огромната машина — години на непрекъсната борба и търсене на пътя към върха.

Докато го слушаше, Кели храбро водеше неравната си битка с умората, като от време на време събираше достатъчно сили, за да зададе някой уместен въпрос, окуражавайки го по този начин да продължава с историята си.

Когато стигна до онзи момент, в който трябваше да реши дали да каже на Кели за Пола или не, Брайън направи пауза и безпогрешно различи звуците на дълбоко дишане. Надвеси се над лицето ѝ и като се убеди, че е заспала, устните му се разтеглиха в широка усмивка.

Разкопча качулката от якето ѝ, сгъна я и я подложи под главата ѝ. После довърши почистването на импровизирания лагер. Когато всичко беше готово, лекичко докосна Кели по рамото, за да я събуди. Тя изстена и се сгуши към скалата.

Брайън извади спалния чувал от раницата ѝ и го разпъна до своя. После коленичи пред Кели и събу обувките ѝ. „Мили боже, никак не е чудно, че е толкова изтощена!“ — мина му през ума, когато прецени теглото им. Сигурно само едната тежеше около два килограма. Загледа се в дебелиите подметки и яката им кожа. Бяха прекрасно изработени и достатъчно здрави, за да издържат на всякакви терени. Такива бе мечтал да си купи като тийнейджър, спестявайки от парите за автобус. Отново ги претегли на ръка и поклати глава. Със същия ефект Кели би могла да носи раница, натоварена допълнително с още тридесет и пет килограма камъни. Огледа я на лунната светлина. Беше удивително уязвима. Видът ѝ породил у него отдавна забравени чувства — на момченцето, което не си бе лягало, преди да нахрани няколкото осиротели червеношийки; на тийнейджъра, който за цяла година се бе отказал от другите си приятели, за да може да бъде само с едно момче, умиращо от левкемия. Толкова време бе минало откакто за последен път бе почувствал нужда да протегне ръка на някого. Бе се примирил с мисълта, че вече е неспособен на това. „Защо сега отново съм изпълнен с желание за близост — запита се, — и защо причината е Кели Стюард?“

Докосна светлокестенявата ѝ плитка. Вгледа се в спокойното ѝ лице, сякаш очакваше да намери отговора на въпроса си там. Едно мускулче трепна в ъгълчето на устата ѝ. Тя се намръщи и инстинктивно вдигна ръка, за да го отблъсне.

— Да... — промълви Брайън — дори и в съня си искаш да ме държиш на разстояние.

И тогава разбра — поне донякъде — какво го привличаше в тази жена. Кели беше първото човешко същество от толкова години насам, издържало сблъсъка с него. Искаше да бъде считана за равна. Не отдаваше никакво значение на това кой е той или какъв е бил. Можеха да общуват, да станат приятели, без да се съобразяват с ограничаващите правила и норми на живота, които действаха в Чикаго.

Понякога Брайън се чувстваше така, като че ли не бе успял наистина да избяга, подавайки оставката си, а само бе отключил вратата. Вече трябваше да я отвори и да излезе на свобода.

Едно тихо стенание отново насочи вниманието му към Кели. Погледна я и забеляза следите от невероятното изтощение, което я бе потопило в толкова дълбок сън. Откакто бе открил какъв товар беше носила на краката си през целия ден, се чувстваше гузен за думите си, че не е достатъчно подготвена физически, за да издържи на неговото темпо. А тя бе издържала и далеч бе надминала очакванията му.

Подпъхна едната си ръка под коленете на Кели, с другата обхвана врата ѝ и внимателно я вдигна. Беше изненадващо лека за ръста си. Брайън се усмихна. Очевидно всичко при нея беше илюзорно. Човек, който никога не я е виждал и току-що е изслушал една от нейните тиради по телефона, сигурно би решил, че е висока най-малко метър и осемдесет.

Опита се да извика в съзнанието си някои от разговорите, които бе водил с Фил за „Кетлийн“, но спомените му бяха мъгляви и примесени с данни за останалите членове на семейството. Съжали, че за толкова години, прекарани заедно в една стая, не се бяха опознали по-добре с Фил. Не годините, а той сам си бе бил виновен за онова, което бе допуснал да се случи после. Трябваше да оправи доста неща в живота си — да навести приятелите, да се сближи с племенниците си, отново да почувства сигурността на сплотеното семейство.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сутринта Кели се събуди от миризмата на овесена каша. Объркана, отвори широко очи и се огледа. В главата ѝ мигновено звъннаха въпросите: „Къде съм?“ и „Защо?“, а „С кого?“ направо изгърмя като камбана. Сърцето ѝ се присви, когато видя Брайън да стои до езерото гол до кръста с блестяща на слънцето влажна коса. Въздъхна отчаяно: „Ето, озова се близо до един полугол мъж, който изглежда като Аполон, и съвсем забрави колко раздразнителен може да бъде той“. Как лесно рухваше имиджът ѝ на „жена над тези неща“, за който бе напомняла на Фил всеки път, когато се опиташе да ѝ уреди среща с някого като Брайън Робъртсън. „Някой като Брайън Робъртсън? Невъзможно!“ — каза си, осъзнавайки, че няма друг, който поне малко да прилича на него. Е, няколко филмови звезди се доближаваха донякъде, но ракурсът на камерата можеше да направи истински чудеса с всеки профил. Вече от опит знаеше, че както и да насочеше обектива към Брайън, дъхът ѝ неизменно секваше.

Обходи с поглед мястото, където бяха пренощували. Забеляза, че той вече бе прибрал спалния си чувал, което означаваше, че веднага след като хапнеше и се измиеше, ще бъде готов за тръгване. Обзе я паника. Обърна се по гръб и от гърдите ѝ се изтръгна болезнен стон. Никога, нито веднъж през живота си не се бе чувствала така зле — дори и след четиридесет и осемчасовото пътуване с фургони по време на акцията за събиране на пари за детското отделение на болницата „Св. Антоний“, в което племенницата ѝ я бе убедила да участва преди две години.

Направи плах опит да свие краката си и с учудване установи, че те ѝ се подчиняват. Повтори още няколко пъти мъчителните движения, стараяйки се отчаяно да преодолее вдървеността си, преди Брайън да се е върнал, за да закуси. След като вечерта нееднократно бе парадирала с физическата си издръжливост, да го моли сега за намаляване на темпото означаваше да преглътне по-голяма доза

гордост, отколкото би ѝ се искало. „Изобщо някога ще се науча ли да държа устата си затворена?!“

Когато Брайън започна да се изкачва обратно по склона, Кели вече бе успяла да се поразкърши и да седне. Наблюдаваше го как се движи с широки бодри крачки. Носеше червена карирана риза с небрежно навити ръкави и джинси. Кели направи опит да си го представи в стилиен костюм зад внушително бюро и остана изненадана, че това не ѝ се удава.

Брайън срещна погледа ѝ и се усмихна.

— Добро утро. Как спяхте? — Гласът му сякаш я погали.

Тя отвърна на усмивката му, като извика в съзнанието си всички причини, поради които трябваше да пренебрегне факта, че Брайън я караше да се чувства поласкана, задавайки ѝ такъв банален въпрос.

— Непробудно. Не съм усетила кога съм заспала.

— И аз също. Боя се обаче, че днес ще си платя за това. Чувствам се като страдащ от артрит старец, прекарал нощта на някоя пейка в парка. Боли ме на такива места... Нямах представа, че и там можеш да получиш възпаление.

Забележката му беше интересна за размисъл, особено при наличието на едно „по-развинтено“ въображение. Кели усети, че бузите ѝ пламват.

— Не съм сигурна... как трябва да отговоря... — заекна смутено. Той се разсмя високо.

— Говоря за тила си. Сигурно вчера не съм наместил добре раницата си, защото там, където самарът се издига над врата ми, имам охлузване.

— О!...

Каквото и да кажеше, щеше само да влоши и без това конфузната ситуация. Кели реши да смени темата.

— И днес ли ще бродим из същите пущинаци?

Очите му блеснаха многозначително.

— Да. Но изкачването ще е по-лесно. Няма да ходим толкова надалеч и ще имаме повече време.

— Не е необходимо да намалявате темпото заради мен.

„Какви ги дрънкам?“ — мина ѝ през ума.

— Не го намалявам — успокой я Брайън. — Преходът за всеки ден е съобразен с мястото, което съм избрал за нощуване. Понякога

това означава непрекъснато ходене, друг път — само няколко часа.

— О!... Разбирам.

„Значи, все пак не ме проверява, а просто се придържа към програмата си“ — реши Кели.

Размърда се в спалния чувал и се измъкна наполовина.

— Не зная как точно да се изразя, но... благодаря за това, че снощи сте ме сложил да си легна...

— За мен беше удоволствие.

— А също така искам да ви се извиня, че заспах, докато ми разказвахте историята на живота си...

— Няма нищо. Освен че с хъркането си от време на време прекъсвахте разказа ми, заспиването ви никак не ми попречи.

Кели се усмихна.

— Е, докато не спрях монолога ви...

— Не се тревожете, нищо не сте пропуснала. Забелязах кога точно клюмна главата ви и се постарях да запазя за довечера най-интересното — годината, която прекарах в Европа в изучаване на финансовата структура на швейцарските банки.

— Чудесно! — изпъшка тя. — Швейцарските банки винаги са били моя любима тема.

Брайън ѝ подхвърли навитата си на руло ватирана постелка. Кели я хвана и се втрени в нея за момент.

После не издържа на изкушението, мушна се обратно в чувала и я подложи под главата си като възглавница.

Той ѝ обърна гръб и отиде да разсипе овесената каша в канчетата. Поръси я с малко захар и канела и наля кафето. Остави закуската на Кели върху един плосък камък и се отдръпна засмян.

— Заповядайте, щом станете готова.

Тя го изглежда.

— Започвам да схващам как действате, Робъртсън. Удряте хората там, където са най-слаби.

Усмивката върху лицето му изразяваше самата невинност.

— Не забравяйте, че тази сутрин е ваш ред да почистите всичко.

Кели неохотно се измъкна от чувала. Настанявайки се край импровизираната трапеза, тя поднесе чашата с кафе до носа си и вдиша дълбоко. Като отвори очи, установи, че Брайън я гледа със странно изражение. За няколко секунди погледите им се срещнаха.

— Ако има нещо нередно във вида ми тази сутрин — рече хладно Кели, — би било изключително неучтиво от ваша страна, ако не намерите подходящ начин да ми го кажете.

— Просто забелязах как от светлината около косата ви се е образувал ореол.

Тя му отправи дяволита усмивка.

— Това е „контражур“ — трик, който ние фотографите прилагаме много често. Използва ли се умело, може да се получи така, че и най-противното дете да изглежда ангелски.

— Или една невероятно красива жена — още по-хубава...

Когато осъзна, че не я занася, Кели се затрудни как да му отговори и смутена прикри объркването си, като се съсредоточи в овесената каша.

— Добра е... — вметна между хапките тя, опитвайки се да не се издава какво чувства.

В действителност мразеше овесена каша. Напомняше ѝ за Оливър Туист и за сиропиталищата.

— Такова нещо ям само, когато съм на поход — отвърна Брайън.

— Колко често ви се случва това?

— Не толкова често, колкото би ми се искало.

— О? И колко често все пак?

— Ако говорим за последните петнадесет години...

— Защо не.

— Два пъти.

— Два пъти?! — задави се Кели. — Имахте безочиеето да ме направите на бъзе и коприва за това, че съм начинаеща, а за последните петнадесет години сте излизал в планината само два пъти!?

— Не съм чак толкова зелен, колкото звучи, Кели. Преди това съм ходил на поход най-малко тридесет пъти.

— Щом като походът вече не е обичайно занимание за вас, защо сега сте тук?

— Стори ми се добър начин да обмисля кой съм и какво искам да правя с живота си по-нататък. А колкото до Калифорния... баща ми планираше да предприеме този поход, но така и не успя. Реших, че е крайно време да го направя заради него.

— Явно, пътешествието означава много за вас. Не разбирам как изобщо сте се оставил Фил да ви убеди да вземете някого със себе си.

Брайън се усмихна.

— Все още не съм сигурен. Но и не съм изненадан, Фил винаги е бил способен да ме склони да върша неща, за които никой друг не би успял да ме проагитира.

— Значи и вие сте като мен, а? Колкото вие сте искал някой да ви придружава, толкова и аз желях да дойда.

— Но сега, когато вече дойдохте, на какво мнение сте?

Ако бе я попитал вчера, отговорът й щеше да бъде категоричен. Тази сутрин обаче не беше толкова сигурна.

— Първо вие ми кажете какво мислите за моето присъствие.

За да спечели малко време, Брайън отпи от кафето си. Инстинктивно усещаше, че ще я изплаши, ако й разкриеше колко бързо бе променил мнението си за нейната компания.

— Понеже след като си тръгнете, ще имам още цял месец за самостоятелен поход, да прекарате с мен няколко дена вече не ми се струва така катастрофално, както в началото.

— Благодаря.

— Ами вие?

Кели се усмихна.

— Ще ви кажа довечера. Смятам, че дотогава ще знам кой е истинският Брайън Робъртсън.

Той погледна часовника си.

— Е, май че си изяснихме всичко. Кога мислите, че ще бъдете готова за тръгане?

Кели си представи всичко, което би й се искало в момента — да полежи в топла вана, да измие косата си, да се погрижи за лицето, после — масаж, сауна...

— Два часа?

— Нека да са петнадесет минути.

— Половин час?

— Времето ви вече тече.

След около тридесет минути Кели закрета нагоре по склона от езерото към лагера. Независимо от усилията й да върви нормално, не можа да скрие куцането си, заради болката, пулсираща в краката й. Вчера бе разбрала, че й стават пришки, и бе усетила смъденето по

петите и пръстите, но не бе подготвена за това, което бе видяла тази сутрин, събувайки чорапите си, за да ги изпере заедно с бельото. Почти навсякъде краката ѝ бяха осеяни с големи, пълни с течност отоци.

Замисли се дали да не каже на Брайън, но осъзнавайки, че той не би могъл да направи нищо, реши да си трае. Щом като предишния ден бе изтърпяла това мъчение, щеше да се справи и днес, и утре... Пък и в края на краищата, нима имаше друг избор. Тук беше невъзможно да спре първото появило се такси и да си отиде вкъщи. Благодарни на Бога, че от малка умееше да понася силни болки — умение, създадено и развито от братята ѝ. Бе установила, че те не я допускаха да играе с тях, ако заплачеше, когато се удари.

Брайън вдигна поглед от книгата, която четеше.

— Добре ли сте? — попита я, забелязал накуцването ѝ.

Кели се усмихна с усилие.

— Всичко е наред... Просто малко съм се схванала.

Той затвори книгата и я пхна в раницата си.

— Искам нещо да ви попитам...

— Давайте.

— Наистина ли вдигате тежести?

— Два пъти в седмицата, когато съм заета, три — когато не съм.

— Имате ли определени планове за по-нататък... ъъ... искам да кажа...

— Знам какво имате предвид. Искате да узнаете дали възнамерявам да участвам в състезания по бодибилдинг.

Изглежда, че рано или късно всеки ѝ задаваше този въпрос.

— Е... каните ли се?

Кели застана с гръб към него и зае класическата поза на състезател по културизъм. После се изви леко, за да може да го погледне през рамо, и му намигна.

— Как ви се струва? Ще се справя ли?

Брайън скръсти ръце на гърдите си.

— Доколкото си спомням, на демонстрациите участниците обикновено носят по-малко дрехи. — Той сви рамене. — При това положение едва ли ще мога да отсъдя справедливо.

Кели поклати тъжно глава.

— А аз си мислех, че сте човек с въображение.

Думите ѝ го накараха да стаи дъх, защото ясно си я представи как би изглеждала без фланелената риза и плътно прилепналите джинси. Още в мига, в който се бяха срещнали, бе забелязал нежния овал на гърдите ѝ и чувствените извивки на бедрата ѝ. А снощи бе вкусил от страхотното усещане да я държи в ръцете си, носейки я до спалния ѝ чувал.

— Мисля, че ще е по-добре да не намесваме моето въображение — рече най-сетне.

Разбирайки колко двусмислено е прозвучала забележката ѝ, тя отвърна смутено:

— Вижте... аз не... Имах предвид, че...

Брайън я хвана за ръката.

— Кели, престанете да приемате толкова на сериозно всичко, което казвам. Не съм виждал друг да се изчервява така лесно като вас.

— Просто още една от многото ми привлекателни черти — разсмя се някак прекалено весело Кели, опитвайки се да преодолее притеснението си. — Какво ще кажете да се явя на състезанието под псевдонима Срамежливата културистка?

Той пусна ръката ѝ и се наведе, за да вдигне раницата си. Когато се изправи, в очите му бляскаха дяволити пламъчета.

— Предполагам, че това прозвище ще е татуирано на подходящо място?

— Ами че да изберем някое, а? — подсмихна се закачливо Кели.

Брайън избухна в смях.

— Ах, сладка Кели! Започвам да си мисля, че вие сте много по-добро лекарство от планината.

За да прикрие неимоверното удоволствие, което изпита от думите му, тя мина покрай него и се зае да прибира в раницата си измитите съдове и прибори, както и биоразлагащия сапун, с който бе изпрала прането си. След като приключи със стягането на багажа, закачи чорапите и бельото си на въженцата, опасващи раницата, и отново се усмихна на необичайното съчетание между сивата вълна и розовата, обшита с дантела коприна.

Когато отново се върнаха на темата за вдигането на тежести, слънцето вече се бе издигнало над хоризонта. Кели с радост се възползва от възможността да престане да мисли за мъчителната болка в ходилата си. При всяка крачка отправяше молитви за завръщането на

безчувствеността, която бе обхванала вчера краката ѝ, защото пулсиращите вълни на болката ставаха все по-силни и по-силни. Като си наложи да се съсредоточи в разговора, тя заобяснява на Брайън колко ѝ помагали редовните тренировки, за да може сама да носи оборудването си. Не само че било прекалено скъпо за фотографите да си наемат асистенти, но и добри асистенти във Финикс не се срещали често. Тъкмо когато описваше доста тежката осветителна техника, за носенето, на която обикновено били нужни двама човека, Брайън, който вървеше пред нея, внезапно се спря и Кели едва не се блъсна в тялото му.

— Ето, това е — каза тихо той. — Не е ли красиво?

Кели надникна иззад рамото му и зяпна от възхищение.

Пътят им беше пресечен от буйна разпенена рекичка, спускаща се в див устрем надолу по планинския склон.

— Мили боже! — прошепна тя. — Какво ще правим сега?

— Първо, ще спрем за една-две минути, колкото да си кажем, че от тази гледка би излязла страхотна пощенска картичка. После ще преминем от другата страна и ще продължим нататък.

— Ще пресечем тази бясна река? И как?

— Кели, тази „река“ е толкова малка, че едва ли може да се нарече и поток.

— В Аризона на това му казваме река.

— А в Калифорния това е само една вада. В случай, че не сте забелязала, по една случайност ние сме в Калифорния.

Кели скръсти ръце на гърдите си.

— И как предлагате да пресечем тази вада?

Брайън хвана ръка ѝ.

— Хайде, ще ви покажа.

Тя стисна зъби и потисна вика си от болка, опитвайки се да запази равновесие.

Като стигнаха до брега, Брайън ѝ нареди да си събуе обувките. Кели се отдръпна и го погледна в очите.

— Не говорите сериозно, нали? Погледнете течението. Една погрешна стъпка — и ще ни завлече надолу.

Той повдигна брадичката ѝ и завъртя главата ѝ така, че погледът ѝ да проследи пътя на водата.

— Ако тази неприятност се случи, най-много да бъдем „завлечени“ в онзи вир ей там долу, дето е на десетина метра оттук.

— Е, добре — предаде се неохотно Кели.

Съвсем сигурно бе, че нямаше да се върнат назад, а й липсваше кураж да се катери нагоре към извора. Потърси място къде да седне, за да се събуе. Когато свали обувките и чорапите си, установи, че почти бе стигнала предела на необикновената си издръжливост на болка. Като се старееше да не гледа към краката си, съсредоточено нави крачолите си и завърза обувките за връзките им, за да може да ги носи с една ръка.

Болезнено усещайки с ходилата си всяко камъче, внимателно се приближи до Брайън. Той се извърна и я погледна. Ведрото му изражение помръкна.

— Абсолютно ли сте сигурна, че сте добре?

Кели си пое дълбоко дъх.

— Това, което виждате, изписано на лицето ми, Робъртсън, си е чист страх. Гледката не е много приятна, нали?

Брайън поклати глава.

— Започвам да си мисля, че сте избрала погрешната страна на фотоапарата, за да правите кариера.

Погледът му изостави лицето ѝ, насочвайки се към нещо на гърба ѝ. Той отново се намръщи, но този път чертите му изразяваха и раздразнение, последвано от скръбен стон. Внезапно се пресегна и взе нещото от раницата ѝ.

— Брайън, какво има?! — попита Кели, като инстинктивно отскочи назад, убедена, че той я спасява от нападението на някое отвратително създание.

— Това!

От начина, по който бе изрекъл: „Това!“, Кели заключи, че се кани да ѝ покаже нещо дори още по-лошо от първоначалното ѝ предположение. Но Брайън ѝ показва шепата си, която беше пълна с дантела и коприна.

— Всеки път, когато погледна към вас, виждам тези работи — избоботи той, докато отваряше един от страничните джобове на раницата, за да пхне вътре бельото ѝ.

— Меко казано, моя сладка Кели, то ме побърква.

— Тези малки нещица?

Брайън поклати глава.

— Наистина е изумително как можете да ме питате с такива невинни очи.

— Не мога да повярвам, че досега не сте виждал дамско бельо.

Той впери поглед в нея.

— Смятам, че обсъдихме достатъчно обстойно въпроса за вашето бельо. А сега ми подайте ръката си.

Гласът му, начинът, по който я гледаше, думите му — всичко това, взето заедно, накара гърба ѝ да настръхне. Забележката му ѝ се бе сторила като интимна ласка и я бе разтърсила цялата.

Кели стисна дланта му.

— Гледайте къде стъпвам и, когато отместя крака си, слагайте вашия на същото място. Щом един камък издържа мен, със сигурност ще издържи и вас.

Брайън отново бе станал хладен и делови. След като се обърна, за да огледа буйните води, Кели се запита дали не бе си въобразила това, което току-що се бе случило между тях.

Той внимателно изпробва устойчивостта на първия камък и направи крачка.

— Хей, почакайте! — извика Кели.

Брайън се спря озадачен.

— Не правете такива големи крачки... — тихо каза тя.

Брайън погледна към разстоянието между ходилата си, а след това към краката ѝ.

— Извинявайте.

После стъпи на един плосък камък, намиращ се по-близо до брега, но вместо да направи втора крачка напред, отново се обърна към Кели. Очите му бяха пълни със съчувствие.

— Защо просто не прехвърля раниците на другия бряг, а после да се върна и да ви пренеса?

На върха на езика ѝ беше да се съгласи, но гордостта не ѝ позволи.

— Не ставайте глупав... Само се заяждах. Не ме е страх... Наистина.

— Сигурна ли сте?

— Абсолютно.

Кели разтегли устни, надявайки се, че се е получила убедителна усмивка.

— Добре тогава... хайде да тръгваме.

Концентрирайки се върху камъка, който беше издържал тежестта на Брайън, тя пристъпи напред. Студената вода я преряза като с нож. Дъхът ѝ секна. Погледът ѝ се замъгли от зашеметяващата болка. Олюля се, като отчаяно се бореше да не припадне. Ударите на сърцето ѝ я оглушиха, гърдите ѝ конвулсивно се стегнаха.

Брайън внимателно я теглеше след себе си и Кели го следваше, без да вижда нищо пред себе си. На два пъти се опита да му извика да спре, но от устата ѝ не излезе нито звук. Замъгленото ѝ съзнание не регистрира момента, когато се озоваха на отсрещната страна.

— Видяхте ли? — рече Брайън, стъпвайки на брега. — Не беше толкова... — Думите му секнаха, когато я погледна. — Кели! — прошепна ѝ. — Кели!... Какво ви става?

По бузите ѝ се стичаха сълзи и тихи ридания разтърсиха раменете ѝ.

— Ккк... — изхриптя тя.

Брайън я издърпа на брега и я прегърна, търсейки като обезумял лицето ѝ с поглед.

— Кели, не разбирам. Какво има?

Кели се опита да успокои дишането си.

— Ккк... краката ми — най-после успя да промълви.

Той коленичи и веднага разбра каква е работата. Големи ивици кожа висяха като парцали от раздраните мехури по ходилата ѝ. Брайън се вцепени от гняв. „Защо не ме предупреди!? И защо, по дяволите, сам не се досетих?!“

Тъй като се страхуваше от това, което би могъл да каже, предпочете да замълчи. Изправи се, смъкна раницата си, а после свали и нейната. Вдигна Кели на ръце и тръгна нататък по пътеката. Скоро откри една плоска скала и я положи на нея. После разкопча ризата си, хвана нежно краката ѝ и ги допря плътно до гърдите си, за да ги стопли.

Тя изтри сълзите си и се опита да се овладее.

— Не трябва да... правите това — изхълца. — Вече съм добре...

— Млъкни! — изръмжа Брайън.

Кели рязко надигна глава и го изгледа.

— Как смееш... да ми заповядваш да мълча... ти, голям...

— Е, какъв е проблемът? — избоботи заплашително той. — Не ти идва на ум как по-гадно да ме наречеш? Добре, ще ти предложи няколко думички. Да започнем с „глупак“, а?

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Кели прехапа устни, мъчейки се да ги възпре, но не постигна кой знае какъв успех. Безсилна да гледа повече гневното му изражение, сведе очи към скута си. От малка не се беше чувствала толкова уязвима, толкова наранена физически и душевно. Сега повече от всякога се нуждаеше от топлина и нежност. Но нямаше кой да ѝ ги даде и затова не ѝ оставаше нищо друго, освен да се потопи в огромно, смазващо самосъжаление, резултатът, от което обикновено беше избухване в истеричен плач, а последствията — запушен нос и страхотно главоболие.

— Върви по дяволите, Брайън Робъртсън! — задъха се тя. Брадичката ѝ потрепери. Преди още да осъзнае следващите си думи, тя ги изрече: — Имам нужда от прегръдка, а не от крясъци.

Брайън се вгледа в разплаканото ѝ лице, в устните ѝ, изкривени от болка. Ако бе възможно едно сърце наистина да се разтопи, то неговото току-що бе направило това. Той внимателно отмести краката ѝ от гърдите си и протегна ръце към нея. Взе я в обятията си започна лекичко да я люлее, докато Кели се отдаде на безутешни ридания. Брайън притисна устни към косата ѝ, шепнейки неспирно неразбираеми успокоителни думи.

Постепенно риданията на Кели стихнаха до редки въздишки.

— Дълга ти извинение... — поде тя, стараейки се да говори нормално. — Обзалагам се, че и в най-лошите си очаквания не си допускал, че ще се озовеш тук с една истеричка...

Брайън извади от джоба си носна кърпичка и се зае да бърше бузите ѝ.

— Така е — съгласи се той. — Само че, ако си спомняш, аз изобщо не предполагах, че ще имам за спътник жена.

— Чувствам се така, сякаш съм предала цялото женско съсловие. Брайън се усмихна.

— Не знаех, че си делегирана да го представяш.

— Всяка жена е... винаги жена... във всичко, което прави.

— Носиш голям товар. Нищо чудно, че краката ти не издържаха.

— Трябваше да се досетя.

— Какво? Че ще те направя на пух и прах заради нещо толкова...

— Откога пришките са обект на дискусия за равнопоставеността между половете?

— Не пришките, а това да плачеш заради тях.

Брайън повдигна брадичката ѝ и я застави да го погледне в очите.

— Кели, тъй като сега е ясно, че ще прекараме заедно повече дни, отколкото си мислехме в началото, струва ми се, че няма да е лошо, ако приберем шпагите и се успокоим. Можеш да преустановиш опитите си да ми докажеш, че си силна като мен — усмихна се той, — а аз мога да спра опитите си да ти доказвам, че не си.

— Наистина ли правеше такива опити?

Брайън кимна.

— Чувствам се дяволски неудобно. — В погледа ѝ проблесна пламъче.

Той обхвана коленете ѝ, наведе се и я целуна по челото.

— Приятели ли сме?

— Да... Би ми се искало.

— И на мен. — Брайън се изправи. — Чакай ме тук. Ей сега се връщам.

Донесе раниците и ги подпря на камъка, където бе седнала Кели. След няколко минути търсене, откри якето ѝ и свали от него качулката, а после направи същото и със своето. Като използва шнуровите за пристягане, измайстори нещо като чифт чехли — единият чехъл тъмносин, а другият — яркочервен.

— Няма да можеш да ходиш с тях, но поне ще стоплят краката ти — оповести, оглеждайки творенията си.

— Симпатични са. Сигурно ще въведе нова мода.

— Сред мармотите ли?

Кели се престори, че обмисля сериозно идеята.

— Определено тук има големи възможности. Помисли си само за печалбата — мармотите имат по четири крака.

Брайън изпъшка.

— Тъй като явно вече се чувстваш по-добре, ще те оставя за малко и ще се изкача по пътеката, за да видя дали ще намеря някое по-удобно място, където да останем през нощта.

Кели го проследи с поглед как се отдалечава и не откъсна очи от него, докато не се скри зад една гранитна скала. Почувства, че гърдите

й се стягат от пробуждането на усещане за загуба. Пое си дълбоко въздух и тъжно въздъхна.

За да си убие времето, насочи вниманието си към величествената природа, която я заобикаляше. Когато погледът ѝ се плъзна по остриите чукари, ненадейно я връхлетя чувството, че окончателно и безвъзвратно е останала сама. От това необичайно и смазващо усещане я побиха студени тръпки. Стана неспокойна. Мястото я плашеше. Беше сурово и застрашително. Дори боровите, които храбро се бореха за живот на тази надморска височина, бяха израснали изкривени и чепати, сякаш наказани за усилията си да останат тук. В процепите на голите скали се белееха малки глетчери.

Кели не можеше да разбере какво толкова намира Брайън в тази пустош и защо точно в нея търсеше усамотение и спокойствие.

Изведнъж се случи нещо почти невероятно — една жълто-черна пеперуда долетя от нейде и кацна на снежната пряспа, която проблясваше в сенчестата паст на близката скала. Смайващата поява на нещо толкова крехко в тази среда — тъй негостоприемна към всичко, което не се вписва в нейната жестокост — накара Кели да стаи дъх от изненада. Ръцете ѝ автоматично посегнаха към фотоапарата.

Погледна през визъора към контраста между ярките багри на пеперудата и белотата на снега. После насочи обектива към величествената природа около себе си. Кой знае защо, всичко ѝ се стори коренно различно. За първи път откакто бе навлязла в тази планина почувства как нейната девствена, сурова красота я изпълва с възторг вместо със страх. Тук ефимерните, дребните неща губеха смисъла си и дори преставаха да съществуват. Нищо не беше в състояние да разклати царството на вечността. Грохотът на пенливия поток не беше вече заплаха, а вълшебна музика, създадена от падащите води по пътя им към някоя река. Бръснещият вятър се превърна в буйна ласка и престана да я кара да се свива от студ.

Когато Брайън се върна да я вземе, Кели почти бе потушила неприязънта си към планините Сиера Невада, които бе считала за диви и негостоприемни. Макар че все още не усещаше техния зов така както Брайън, то поне вече не се чувстваше нежелана.

Нетърпеливо го наблюдаваше как се приближава по пътеката. Най-после не издържа и извика високо:

— Какво откри?

Той се усмихна.

— Изненада.

Кели също му се усмихна, зарадвана, че отново го вижда.

— Е, и аз имам изненада за теб. Внимавай, защото ще я изплашиш.

— Нея?

— Гледай.

Тя гордо посочи пеперудата, сякаш беше нейно създание.

Брайън бегло погледна към насекомото и се обърна към Кели. Очите му блестяха.

— Радвам се да видя, че е успяла.

— И какво означава това?

— Срецнахме се на пътеката и аз я помолих да наmine насам, за да ти прави компания.

Показателен за промяната на отношението ѝ към Брайън беше фактът, че една частица от нея повярва, че това наистина се е случило.

Кели реши да приеме играта.

— Колко мъдро сте постъпил, уважаеми господине.

— Това беше просто израз на моите дълбоки чувства към благородната лейди Кетлийн. А сега, благородна лейди, мога ли да ви покажа вашите покои, преди прекрасното ви задниче да замръзне и да остане залепено за този камък?

— Колко мило. Благодаря ви покорно.

Кели се примъкна напред, за да слезе от скалата.

— Започнах да усещам леко изтръпване.

— Какво правиш?

— Ще извадя маратонките си от раницата. Стигнах до извода, че с тях ще ми е по-лесно...

Брайън подпря ръце от двете ѝ страни и се наведе толкова близо до нея, че се озоваха почти нос до нос.

— Да се разберем още отсега — докато краката ти не престанат да изглеждат като суров бифтек, аз ще съм на твое разположение. Не се съмнявам, че каквато си вироглава и упорита, като нищо можеш да тръгнеш да вървиш, но когато в края на краищата припаднеш от болка и се наложи да те нося, ще ми увиснеш на ръцете като дроб. Така че ако започнем още оттук, за мен ще бъде много по-лесно.

— Преувеличаваш. В никакъв случай не смятам да припадам. Никога през целия си живот не съм припадала. Не съм от този тип жени.

— Така ли?! — възкликна той и се отдръпна назад. — Я слез долу.

Кели стъпи на земята. Въпреки че го направи колкото се може по-предпазливо, остра болка прониза краката ѝ. Дъхът ѝ секна, причерня ѝ пред очите и тя залитна, протягайки ръце към него.

— Май не разбираш колко много ти пречи манията да бъдеш „мъжко момиче“ — нежно каза Брайън, като я сложи да седне отново върху камъка.

Досега не се бе случвало тялото да не се подчинява на командите ѝ. Беше абсолютно безпомощна и това я накара да се почувства много неловко. Откакто бе напуснала родителите си, никога не бе била изцяло зависима от някого и за нещо. Сегашното ѝ състояние я попари като слана.

Брайън побърза да я успокои.

— След два-три дена отново ще можеш да тичаш като сърничка.

Той отметна едно кичурче коса зад ухото ѝ и добави закачливо:

— Така като гледам, има само някакви си, да кажем, тридесет или четиридесет процента вероятност да не се оправиш напълно и тогава ще трябва да се установим тук за постоянно. Но няма страшно, благородна Кетлийн, аз ще проявя твърдост и ще остана до теб, докато най-накрая твоят изключителен инат не те довърши.

— О, благодаря! Това наистина ме кара да се чувствам далеч по-добре.

— Винаги можеш да разчиташ на помощта ми.

Напълно непринудено, сякаш бяха приятели от дълги години, Брайън се приведе и я целуна.

Устните им се срещнаха само за миг, съвсем лекичко, така както сутрин мъж по навик целува съпругата си, бързайки за работа. Но това се оказа съвсем достатъчно тялото му да потръпне от силен копнеж за взаимност. Поразен, той прикри вълнението си, като застана с гръб към нея.

— Хайде, мятай се.

Кели се втренчи в широките му рамене и докосна устните си с ръка. Очите ѝ се разшириха от изненада. Зарадва се, че Брайън се бе

извърнал и не можеше да види колко е потресена от невинната му целувка. Поклати глава, опитвайки се да прогони странните чувства, които затрептяха в гърдите ѝ. Съзнанието ѝ застана нащрек. Очевидно това, че беше изморена, гладна и изранена, бе намалило съпротивителните ѝ сили и я бе направило податлива към обичайния за мъжете стремеж да се правят на галантни рицари. Реши, че няма друго логично обяснение за начина, по който се бе почувствала от една бегла целувка.

— Хайде — подкани я Брайън, откъсвайки я от вгълбеността ѝ.

— Ами раниците?

— После ще се върна за тях.

Кели се дотътри по-близо до него и когато той повдигна краката ѝ към кръста си, обви ръце около врата му. След като се намести удобно върху гърба му, Брайън бавно тръгна нагоре и пътьом кимна към пеперудата.

— Сега вече можеш да си отлиташ.

Изведнъж стана някакво чудо. Последните слънчеви лъчи позлатиха билото на скалистия връх и в същото време жълто-черните крила започнаха да се движат. Пеперудата литна, направи един кръг над главите им и се изгуби в далечината. За момент Кели повярва, че малкото нежно създание действително се е подчинило на Брайън. Но постепенно разумът ѝ надделя и тя реши, че дори и на насекомите им влияят промените в температурата, че сигурно не са толкова глупави, та да не се преместят, когато почувстват хлад, и че „чудото“ си е чисто и просто едно съвпадение.

ПЕТА ГЛАВА

Докато очакваше пак завръщането на Брайън, Кели си мислеше за неговата целувка. Опита се трезво да анализира грешките си, да сложи ред в обърканите си чувства. Всеки път, когато това почти ѝ се удадеше, тя се сещаше за облелите я горещи вълни и за събудилия се копнеж в тялото ѝ. Стори ѝ се, че ще полудее. Но от друга страна, ако добре преценеше всичко, може би положението не беше чак толкова отчайващо. Брайън беше мъж, който би накарал сърцето на всяка жена да забие ускорено, просто като я погледнеше мимолетно дори в асансьор, претъпкан с хора. Защо тогава трябваше да се изненадва от реакцията си? С усилие на волята си наложи да мисли за нещо друго.

Брайън я бе оставил на едно тревисто възвишение, откъдето имаше възможност да наблюдава пътеката, по която той щеше да се върне обратно. Оттук се откриваше и панорамна гледка към боровете и езерото. Мина ѝ през ума, че би могла да сложи вариообектив и да използва престоя си тук, за да направи снимки на дивите цветя. Може би щеше да си докара допълнителни хонорари, продавайки фотосите на някои издатели, занимаващи се с картички и календари.

Колкото повече се опитваше да се концентрира върху местността и чисто техническата страна на заснемането на дивата природна красота, толкова по-често поглеждаше към мястото, откъдето очакваше да се появи Брайън. Най-после чакането ѝ бе възнаградено — той изникна иззад завоя и ѝ помахаше с ръка. Кели ентусиазирано му отвърна по същия начин. Вече не усещаше студа, нито пък се чувстваше самотна.

Брайън бързо измина разстоянието, което ги делеше, и пусна раниците на земята.

— Липсвах ли ти? — попита я с блеснали очи.

— Нима си отсъствал?

— Ах, моя сладка Кетлийн! Как изобщо бих могъл да откроя път към сърцето ти?

— Нахрани ме.

Той се засмя.

— Значи това е тайната, а?

— По-скоро — един от преките пътища.

— Ами останалите?

— Ах, мой сладки Брайън! — имитира го Кели. — Нима желаш да изгубя своята загадъчност?

— Да... така е.

Брайън започна да рови из раницата си.

— Възнамерявам, докато напуснем това място, да съм научил всичко, което може да се узнае за Кетлийн Стюард.

— Кетлийн Морийн Стюард.

Той седна пред нея, отвори походната си аптечка и посегна към краката ѝ. Когато свали импровизираните ѝ чехли, Кели изстена.

— Хайде, започвай да говориш, Кетлийн Морийн Стюард. Разкажи ми за себе си. Къде си родена... за какво си мечтаеш вечер... кои са любимите ти кинозвезди...

Тя веднага разбра целта му. Номерът беше стар и изпитан. Вършеше добра работа, както при изваждането на трески от кутретата, така и при почистването на ожулените колене от набитите в тях камъчета. Като отвлечаше вниманието ѝ, карайки я да говори за себе си, Брайън сигурно се надяваше, че тя няма да обърне внимание на действията му. Но на Кели малко ѝ бе попреминало времето, за да се хване на този трик, прилаган при децата.

— Брайън... каквото и да си намислил, сигурна съм, че мога да го направя сама.

Тя се опита да издърпа крака си от ръцете му.

— Ти си чудесен и аз високо ценя всичко, което стори за мен, но...

Забеляза как упорито е стиснал челюсти и разбра, че нямаше никакъв ефект от думите ѝ.

— Изобщо не ме слушаш, нали?

Брайън поклати глава.

— Значи говоря на вятъра?

Той кимна мълчаливо.

— Ами ако ти кажа, че се притеснявам да си играеш с крака ми?

— Не си играя, а го лекувам.

— Няма значение! Това е нещо, с което смятам да се справя сама.

— Защо?

Брайън явно не възнамеряваше да се предава.

— Мисля, че краката ми са изключително непривлекателни и предпочитам да не ги...

Той подпря петата ѝ на бедрото си.

— Тъй като знам, че няма смисъл да се препирам с теб колко са или не са привлекателни краката ти, не се и каня да го правя. Но понеже трябва да се погрижа за тези пришки, можеш да се отпуснеш назад и да се успокоиш.

— Брайън, пак започваш да ставаш брутален!

По лицето му пробяга дяволита усмивка.

— Веднага щом приключа, отново ще стана нежен и любещ.

„По дяволите!“ — изруга мислено Кели. За пореден път по бузите ѝ бе избила гъста руменина. Само от една двусмислена забележка цялата пламваше като божур. Отказа се да спори с него и отпусна крака си върху твърдите мускули на бедрото му. В края на краищата, не се намираше на някакъв тъп конкурс за красота, където той е председател на журито. Когато свършеше с ангажимента си тук, вероятно никога повече нямаше да се видят.

— Родена съм във Финикс и сигурно там ще си умра — започна с въздишка на примирение. — Освен разбира се, ако не се случи така, че да се спомина преждевременно в Калифорния.

— Няма такава опасност.

Брайън извади от аптекката малка ножичка и започна да изрязва висящата кожа.

— А кинозвездите?

— Мерил Стрийп, Джесика Ланг, Робърт Редфорд, Харисън Форд... ох!

— Извинявай. Давай нататък.

— Няма други. Сега за мечтите...

Кели се замисли. Мечтите ѝ бяха скрити в едно отдалечено ъгълче на съзнанието ѝ, където напоследък тя все по-рядко и по-рядко надникваше. Може би щеше да ѝ се отрази добре, ако ги извадеше на бял свят и ги поизтупаше от праха.

— Искане ми се да правя снимки, които да са толкова ефектни, че да карат хората да се спират пред тях и после да се върнат, да ги разгледат отново.

— В коя област по-конкретно?

Брайън отвори една тубичка, изстиска някакъв жълт гел върху пръстите си и започна да маже крака ѝ.

— Рекламата.

Той върна походната аптечка в раницата си и извади чифт чорапи. Когато ѝ ги нахлузи, те стигнаха почти до коленете ѝ.

— И какво те спира? — попита я, плъзвайки длани по прасците ѝ.

— Във Финикс се разпореждат няколко фотографа, които се занимават с тази работа от години. Опитите ми да накарам някого от тях само да погледне моите работи завършиха с поредица от разочарования.

— Защо не отидеш в друг град, по-отворен за нови таланти?

„Наистина, защо?“ — помисли си Кели.

— Имам цял куп отговори, които ми хрумват винаги, щом си задавам този въпрос, но всеки път, когато поразсъждавам над тях, те ми се струват незадоволителни.

Кели се поколеба. Никога досега не бе изричала на глас това, което сега се канеше да му каже.

— Започвам да се питам дали не е по-лесно да стоя във Финикс и да имам сто причини за неуспеха, отколкото да се преместя някъде другаде и да имам само една за провала си.

— Звучи така, сякаш твоят истински враг е в самата теб.

— Продължавам да се надявам, че една сутрин ще се събудя и ще разбера, че е време да го направя. Ще си стегна багажа и ще замина.

— А дотогава?

— Ще работя по поръчките, до които мога да се добера, и ще овладея занаята си толкова добре, че когато настъпи решителният ден, да съм готова.

Брайън бе споходен от онзи трепет, който не бе усещал, откакто бе бил новобранец в банковия бизнес. Мечтата ѝ му припомни за неговата собствена — да бъде най-добрият, да се издигне до върха по-бързо от всеки друг във финансовия свят. „Кога мечтата ми се превърна в кошмар?“ — запита се мрачно.

Кели забеляза унесеността му.

— Да не съжаляваш, че ми зададе този въпрос, а? — подразни го тя.

Брайън се отърси от спомените си.

— Искан ми се да можеше да ходиш.

— Вече ти дотегна да си вързан към мен, така ли?

Тя си наложи да изрече това със сравнително нормална интонация, за да прикрие внезапно обзелата я необяснима болка.

Брайън игнорира думите ѝ.

— Ще ми се да те хвана за ръката и цял следобед да се разхождаме бавно край езерото.

След кратко мълчание той продължи:

— Не си спомням кога за последен път съм хващал някого за ръка и съм го водил на разходка.

— Е, поне наполовина си прав в избора си на партньор. Може и да не съм в състояние да ходя, но идеално пасвам на другата част. Всичките ми племеннички и племенници твърдят, че не мога да пресека улицата, ако няма някой с мен.

Кели се пресегна и стисна огромната му ръка. В мига, в който пръстите ѝ се обвиха около дланта му, разбра, че бе направила ужасна грешка. Напрежението, възникнало между тях вчера сутринта, когато за първи път си бяха разменили гневни реплики, стана почти физически осезаемо.

След като ръката му бавно плени нейната, докосването предизвика у Брайън верижна реакция на копнеж и желание. Завладя го споменът за бедрата ѝ, обвити около кръста му, и за натиска на гърдите ѝ към гърба му.

„За какво, по дяволите, си мисля? Бих ли могъл наистина да желая да се любя с Кели Стюард — сестрата на най-добрия ми приятел?!“

Той пусна ръката ѝ.

— Не е зле да ти приготвя нещо за хапване — каза рязко. — Не бива да оставяме тялото ти да измършавее, докато чакаме да заздравеят краката ти.

Кели се бореше с непреодолимия, но безсмислен порив да избяга. Чувството, разгарящо се между тях, бе толкова първично и завладяващо. Не биваше да позволява то да я обсеби. Освен че беше изключително непрофесионално, хлътването ѝ по Брайън щеше да доведе до всевъзможни последици. А да обърка живота си с

усложнения, свързани с мъж, определено беше последното нещо, което ѝ трябваше в този момент.

— Не си спомням да си избран за главен готвач и мияч на съдове — отвърна, стараейки се гласът ѝ да звучи естествено. — Защо не ме оставиш да приготвя яденето и не идеш да се поразходиш?

Брайън наистина имаше нужда да се откъсне от нея и да помисли над това, което току-що се бе случило.

— Някога работила ли си с такива котлони?

— Не, но в моя има упътване. Ще се оправя.

Той като че ли не бе съвсем уверен в това и се поколеба.

— Хайде, тръгвай — настоя Кели. — Всичко ще е наред.

— Сигурна ли си?

— Да.

Брайън се изправи. Погледна я и осъзна, че да се отдалечи поне за малко е единственият начин да спре задълбочаването на това, което ставаше с тях. Трябваше да остане насаме със себе си, да се стегне и да охлади главата си, за да не направи някоя глупост.

— Е, добре — промърмори. — Няма да се бавя. — Тръгна, но се сети за нещо и се върна. Извади от джоба на ризата си лъскава свирка и я подхвърли на Кели.

— Ако ти дотрябвам, само свирни.

Тя я окачи на врата си.

— Значи си стар киноман, а?

Брайън поклати глава.

— Страхувам се, че бъркаш.

— Искаш да кажеш, че неволно цитира репликата на Лорън Бекъл към Хъмфри Богарт в...

— Май не ме разбираш, Кели. Аз дори от новите филми не мога да възпроизведа нищо, а за старите да не говорим. Единствените, които съм гледал през последните десет години, са тези, прожектирани в Чикаго с благотворителни цели. Имам телевизор, но не си спомням кога за последен път съм гледал нещо друго, освен новините. Водил съм толкова затворен живот, че ако попадна на някое парти, бих могъл да участвам в общия разговор що-годе равностойно само при положение, че темите не се различават от това, което всяка седмица се старая да получавам като информация от „Таим“ или „Нюзуик“.

Животът ми беше абсолютно егоцентричен — пренебрегвах и приятели, и семейство.

Той пхна ръце в джобовете си. Не беше в състояние повече да гледа изуменото ѝ изражение и сведе очи към полюшващите се треви до нея.

— Дошъл съм тук, в тези планини, за да открия човека, който бях някога... — От гърдите му се изтръгна дълбока въздишка. — Не съм сигурен какво ще направя, ако не успея, защото никак не харесвам човека, в който съм се превърнал.

Брайън се обърна и тръгна надолу, без да дочака отговор. Когато наближи езерото, земята започна да става мочурлива и при всяка негова стъпка избиваше вода. Спря се, за да убие един комар, и вдигна яката на ризата си. Откакто за последен път се бе намазал с препарата против насекоми на Кели, бяха изминали няколко часа — достатъчен срок, за да добият кураж по-нахалните от тях.

Положи усилия да отвлече вниманието си и да го предпази от окончателното пропадане в бездната на отчаянието, зейваща пред него всеки път, когато разсъждаваше за живота си и за това колко много години бе пропилял напразно.

Необичайната му реакция към Кели беше потвърждение на опасенията му, че не е готов да се върне отново в „реалния“ свят. Отчаяно се нуждаеше от човешко присъствие, от общуване с някого, който нищо няма да спечели от познанството си с него и нищо няма да загуби, ако не го харесва. Толкова дълго се бе движил в обществото на хора, свикнали да използват другите, че почти бе забравил какво представляват нормалните взаимоотношения.

„О, да, аз имам нужда от Кели — помисли си. — Но дали, по дяволите, на нея ѝ трябва такъв като мен?!“

След десет минути упорит труд с упътването в едната ръка и частите на котлончето в другата Кели се усмихна триумфално на своето постижение. Блестящата алуминиева тенджерка, поставена върху сглобения уред, чакаше само решението ѝ какво да сложи вътре. Тя започна да преглежда опаковките със замразена дехидратирана храна и най-после се спря на макарони със сирене. Яркооранжевата смес стана готова за учудващо кратко време.

Кели хвърли поглед към Брайън и обра с пръст гъстия сос, залепнал по стените на тенджерата. Макароните със сирене не бяха нещо, което я изкушаваше, и обикновено без никакво усилие можеше да се въздържи да ги опита. Но точно тези или бяха изключително вкусни, или просто беше много гладна.

Скоро уж случайните бръквания за някое обвито в сирене макаронче прераснаха в дълбоки загребвания с лъжица. Тя реши, че ако изядеше всичко, всъщност щеше да направи услуга на Брайън. Щом забележеше, че той се връща, можеше да приготви нещо друго и за него също щеше да има топъл обяд. И през ум не ѝ мина, че бе използвала последните запаси от вода.

След време, когато видя, че Брайън се обръща и тръгва към лагера, осъзна какво бе направила, и ѝ се прииска да потъне в земята. Почувства се ужасно. Вече бяха преодолели първоначалната си неприязън, той се бе държал направо чудесно и се бе погрижил да не ѝ липсва нищо. И сега, когато бе имала шанса да се реваншира, се бе проявила нейната лакомия.

Изведнъж Брайън се спря и се наведе.

Кели се опита да разгадае какво бе привлякло вниманието му.

„О, не! — изстена мислено. — Моля те, Брайън, не прави това! Не бери цветя за мен, аз не го заслужавам!“

Но той го направи и когато се приближи, в ръката си стискаше букет от лавандула.

— Обядът готов ли е? — извика бодро.

— Д-да... — заекна Кели. — В известен смисъл... поне беше...

— Знам, дължа ти извинение, че толкова се забавих. Изгубих всякаква представа за времето. Всичко ли отиде на кино?

— Зависи как ще го погледнеш...

Брайън недоумяващо сбърчи чело. Обходи с поглед лагера и забеляза празната тенджерка с изобличаващата лъжица, която стърчеше от нея.

Върху лицето на Кели бе изписано виновно изражение.

— Измори се да чакаш, нали? — усмихна се широко той.

— По-скоро попрекалих с опитването. Знаеш как става... Една хапка води до втора, после до още една... и до още една... и още една...

Кели сви рамене.

— Страшно ми е неудобно, наистина.

— Вярвам ти. Заповядай. — Брайън ѝ подаде цветята и добави:

— Ще отида да наля малко вода.

Върна се усмихнат, извади някаква тенекиена кутийка от раницата си и пушна в пластмасовите бутилки по една таблетка.

— Защо правиш това? Водата тук не може да е замърсена.

— За съжаление, е. И както ми казаха в горската служба онзи ден, специалистите се опасяват, че оттук нататък ще става все по-лошо.

— Как е възможно? Мислех си, че езерата могат да се само пречистват след определено време.

— Обикновено е така. Но вече не и тук. Проблемът се е разраснал и не е свързан само с това място. Животните в този район са се заразили с някакъв нов вид бактерии. Те са основните им преносители. Сега дори и най-изолираното поточе не е безопасно.

— Но аз не сложих нищо във водата, която използвах снощи!

— Аз го направих вместо теб.

Кели поклати глава.

— Ти си като брат ми. За кого си се грижил, преди да се появя?

— От толкова дълго време не съм се грижил за никого, че чак не искам да си спомня.

— Затова ли сега ме обграждаш с внимание? Заради всичките тези чувства на по-големия брат, които са се натрупали в теб и си умират да излязат на повърхността, а?

— Възможно е — намигна ѝ той. — Само че дори не съм се и надявал, че ще намеря някого, толкова нуждаещ се от тях.

— Ние двамата сме чудесен екип. Благодарение на теб изявявам най-лошото от себе си и се оказва, че това идеално съвпада с твоите потребности.

— Наистина ли предизвиквам проявата на най-лошите ти черти?

— Не си мисли, че винаги съм такава.

— Кели, изглежда не разбираш какво се опитвам да ти кажа цял следобед. Като те погледна, всичко, което виждам, ми харесва ммм... страшно много.

Ето че бузите ѝ отново пламнаха. Тя се опита да прикрие притеснението си.

— Ей, момко, ако сега ти изглеждам добре, да беше ме видял, когато цялата се белех и трябваше да спя на закачалка — сигурно

щеше да се побъркаш.

— Кели...

— Случи се така, че както се печех на слънце съвсем гола, неусетно съм заспала. Цяла седмица можех само да стоя права или да лежа по корем.

— О?! — ухили се Брайън.

— Не казвай „о“ с такъв тон. Всичко си беше съвсем невинно. Бях на гости у единия от братята ми. В задния двор на къщата му има много дискретен басейн.

— И какво те събуди в крайна сметка?

Кели се подвоуми.

— Съседът просто взел, че погледнал през оградата и ме видял. Увери ме обаче, че за първи път...

Брайън се изкиска. Кикотът му премина в гръмогласен смях, който не спря, докато не му потекоха сълзи. Приблужи се и седна до нея. В очите му имаше съмнение.

— Макар че не му повярвах... — добави тя.

Брайън обхвана с длани лицето ѝ и я целуна по върха на носа.

— Кели...

От неговите уста името ѝ прозвуча като нежна ласка.

— Не си спомням откога не съм се смял така. Не мога да ти опиша колко добре ми действаш.

— Това означава ли, че ми е простено изяждането на всичките макарони със сирене?

— Да.

— Има и още нещо, Брайън... — срамежливо поде Кели. — От доста време събирам смелост да те помоля по подходящ начин... Всъщност, започвам да се страхувам, че може би съм чакала прекалено дълго...

Той притисна устните ѝ с пръст.

— Не казвайте нищо повече, благородна лейди. Трябваше много по-рано да помисля за това.

Стана и се вря в нея.

— Оставям на теб да решиш как да бъдеш пренесена.

Кели се потупа по джоба, за да се увери, че тоалетната хартия, която предварително бе сложила там, все още е на мястото си.

— Вземи ме на ръце, моля те. И много, много внимателно.

Брайън я отнесе до едно закътано местенце сред боровите и ѝ каза да му свирне, щом стане готова. Когато чу сигнала, веднага отиде при нея. Държеше се с такова разбиране към деликатната ситуация, че Кели не почувства неудобство от неговото присъствие. Благодарни му и той ѝ отвърна с топла усмивка.

Върнаха се в лагера и Брайън се зае да си приготвя нещо за ядене, а Кели легна по корем и се подпря на лакти, за да снима дивите цветя, полюшващи се под лъчите на следобедното слънце. След известно време ръцете ѝ се измориха да държат неподвижно фотоапарата и тя реши, че трябва да прекрати работата си.

Брайън мълчаливо бе я наблюдавал как лежи в тревата, съсредоточена в снимането. Очите му се бяха любовали на нежния овал на стегнатото ѝ задниче и на грациозните извивки на бедрата ѝ. Но унесът ѝ, докато работеше, бе предизвикал у него още по-голямо възхищение от външния ѝ вид. Съвсем явно бе, че Кели обичаше това, с което се занимаваше. Зениците ѝ блестяха от въодушевление пред предизвикателството да намери коренно различен ракурс и да запечата на филм нещо, снимано толкова често. Не му оставаше нищо друго, освен да си зададе неизбежния въпрос как ли тези светлосини очи биха гледали мъжа, който я люби. Опитва се да си ги представи замъглени от страстта, а после — сияещи в блажена ленивост. В резултат на всичко това слабините му реагираха мигновено. Надигна се малко нервно.

— Да ти помогна ли?

Кели му подаде апарата.

— Благодаря... Да се правиш на змия не е така лесно, както изглежда. Но смятам, че резултатът ще възнагради усилията ми.

Тя изтупа полепналите по ръкавите ѝ тревички.

— Сега следва неизменното чакане — най-трудното нещо за мен. С фотография се занимавам от доста дълго време, така че обикновено нямам неприятни изненади, когато проявявам негативите. Но въпреки това, всеки път, когато една снимка стане готова, се чувствам толкова развълнувана, че и най-ужасният ден ми се струва чудесен.

— Аз се чувствах по същия начин, когато направех някой наистина труден счетоводен баланс. Беше ми много приятно да знам, че съм помогнал на някого — особено ако се е отнасяло за някоя фирма, нуждаеща се от помощ, за да не спре работа и много работници да останат на улицата.

— И каква беше причината да изгубиш това усещане?

— Като че ли не работех с хора, а с машини. Колкото повече се издигах, толкова по-малко общувах с някого извън банката. Когато достигнах до високия си пост, разбрах, че всичките ми контакти, свързани или не с работата ми, са се превърнали... в нещо още по-официално от контакти. Стана ми ясно, че тези фалшиви взаимоотношения отиват към естествения си край.

— Колко печално.

— Да, така е...

— От това ли бягаш?

— Предпочитам да си мисля, че бягам не от, а към нещо. Звучи ми някак си по-добре.

— Струва ми се, че съм извадила късмет. Във Финикс имам голямо семейство, което се увеличава с всяка година. Дори и да се опитам, те никога няма да ме оставят да се изолирам така, както ти си направил.

— Да разбирам ли, че никога не си била омъжена?

— Е, веднъж... почти...

— Военният кореспондент?

Кели кимна.

— И какво стана?

— Той намери своята война и тя го уби.

— И оттогава не си имала друг?

— Нищо сериозно. Понякога излизам с един мъж, който работи във „Финикс газет“, или с един друг, който е архитект. Но повечето от уикендите си прекарвам в лабораторията.

— Някога била ли си отчайващо самотна, Кели? — попита Брайън, без да осъзнава колко много ѝ казваше за себе си, задавайки ѝ този въпрос.

— Не — автоматично отговори тя. Но беше лъжа. — Да... — промълвиха след малко устните ѝ. — Особено, когато гледам моите братя и сестра ми със семействата им. Дори когато се карат помежду си, любовта им винаги надделява. През повечето време това не ме притеснява... самотата, де... но завръщането в празния апартамент винаги се превръща в невероятно мъчение. Мисля си колко хубаво би било, да ме чака някой...

Кели сви рамене.

— Сигурна съм, че ще чуеш същото от всеки, който живее сам. А какво ще кажеш за себе си?

— Празният апартамент никога не е представлявал проблем за мен. Прибирах се там, за да се възстановя от другия свят, в който живеях. Нещо като завръщането на диво животно в пещерата си...

Брайън се поколеба, преди да продължи.

— Най-самотен се чувствах, когато бях сред хората.

— И си нямаш никого? Съпруга, приятелка?

„Как бих могъл да ѝ кажа за Пола Майкълсън?“ — запита се той.

— През последната година до часа, в който напуснах, бях сгоден за една жена, считана от мнозина за най-голямата красавица на Чикаго.

Кели прехвърли плитката си през рамо. Искеше ѝ се да беше малко по-хубава и същевременно се мразеше заради тази мисъл.

— Вие двамата трябва да сте били страхотна двойка.

— Наистина бяхме редовна храна за жълтите страници на вестниците, ако това имаш предвид.

Кели присви колене, за да опре на тях брадичката си. Дори и при това невинно движение силна болка прониза краката ѝ. След като тя отново ги изпъна, Брайън посегна към едното ѝ ходило.

— Време е за малко лечение — оповести той. Промяната на тона му недвусмислено подсказваше, че е приключил с интимния разговор. Но Кели не се предаде.

— Тя чака ли те?

Можеше да ѝ отговори по дузина различни начини, които варираха от сарказъм до истинска печал. Брайън избра най-простия.

— Не. Не можа да понесе факта, че подадох оставката си.

— О!... Разбирам.

Той вдигна поглед от раните на крака ѝ.

— Така ли?

— Вероятно е решила, че си я предал.

— Доколкото си спомням, думите ѝ бяха, че отказва да се провали заедно с една „падаща звезда“.

Кели трепна. Не проумяваше как този Брайън Робъртсън, когото бе опознала през последните два дни, е могъл да бъде обвързан с някоя толкова безчувствена особа. Гърдите ѝ се присвиха от силна болка, която накара дъха ѝ да секне. Осъзна, че го ревнуваше от жената, която някога бе обичал и вероятно все още обичаше. Наложил се да се

усмихне опрощаващо на нелепата си реакция. Чувстваше съжаление към него, това беше всичко. Искаше да го утеши, да му предложи рамо, на което да се облегне. Той бе направил толкова много за нея... Но някъде дълбоко в съзнанието ѝ отекна един глас, който я запита дали наистина на Брайън желае да помогне срещу болката от самотата... или на себе си.

Ранната сутрин и късния следобед на следващия ден Кели прекара в правене на снимки — на Брайън, на дивите цветя и на няколкото елена, които дойдоха и останаха за известно време на тяхната полянка. Изцпрака цял филм, за да снима как Брайън лови риба, хвърляйки умело въдицата със закачена изкуствена муха в езерото, гъмжащо от златна пъстърва, която подскачаше във въздуха и ловеше прелитащите комари, фотографира го от всички възможни ъгли и при всякаква светлина. Наблюдаваше как по лицето му се изписва тъга, веселие, закачливост. Виждаше как устните му се разтягат в усмивка, а после се свиват замислено. Очите му я очароваха — най-изразителните, които някога бе виждала. В един момент излъчваха примамлив зов, а в следващия — хладна резервираност.

Гледаше, слушаше го и усещаше как неумолимо и безвъзвратно се влюбва в един мъж, за когото знаеше, че вероятно никога нямаше да го види отново.

ШЕСТА ГЛАВА

Лекият ветрец измъкна няколко свилени кичура от пръстите на Кели, докато тя безуспешно се мъчеше да стегне буйните си коси в предишната дебела плитка. Брайън лежеше до нея, загледан в облаците, носещи се по вечерното небе. От време на време вдишваше по-дълбоко от обикновено, опитвайки се да разпознае планинските аромати, които довяваше ветрецът. С бора беше лесно, също както и с уханието на смачканата под него трева. Но имаше някакъв загадъчен мирис, който му се изплъзваше и го затрудняваше.

Обърна се на една страна, подпря главата си с ръка и се взря в Кели. Четирите дни, прекарани заедно с нея, бяха направили чудеса с душевното му състояние. Дори само това, че я гледаше как се бори с непокорната си коса, разчесвайки я с ръце, а после с гребен, за да я изсуши след плуването, беше достатъчно, за да се изпълни със спокойствие и тиха радост.

Мисълта как се беше гмуркала в кристално бистрата вода го накара да се усмихне. Бе му казала, че заради несравнимото удоволствие от „банята“ си струвало да понастръхне от студ.

Кели погледна към краката си, все още обути с вълнените чорапи на Брайън. Пришките заздравяваха по-бързо, отколкото бе очаквала. Ако се съдеше от няколкото пробни крачки, които бе направила през деня, май скоро нямаше да е необходимо Брайън да я носи навсякъде. Искеше да се справя сама, без неговата помощ, и въпреки това, се чувстваше объркана от необяснимото усещане за загуба, което изпитваше при всеки нов признак за подобрение. Свали ръце от главата си и въздъхна.

— Сега е дори по-лошо, отколкото беше преди.

— Защо трябва да сплиташ косата си? На мен ми харесва разпусната свободно. Придава ти някаква циганска загадъчност.

— Добре е, ако си циганка, но за фотографките е истинско мъчение. Когато не нося косата си вързана, тя ми се пречка постоянно.

— Тази вечер ще правиш ли още снимки?

Кели се замисли за момент.

— Разбирам накъде биеш.

Пръстите ѝ ловко освободиха сплетените кичури. Брайън се усмихна.

— Преди да те срещна, няхах никаква представа, че фотографията е толкова прецизно нещо.

— Предполагам, като повечето хора и ти си смятал, че всичко се свежда до това да насочиш обектива и да натиснеш бутончето.

— Да, нещо подобно.

— Всъщност, снимането е само една малка част от целия процес. Големият майсторлък е в проявяването на лентата и в копирането на снимките. Най-страхотните кадри могат да изглеждат посредствено и обратното — зависи от уменията ти в тъмната стаичка. Особено, когато работиш в черно-бяло.

Той ѝ зададе още няколко въпроса. Каза си, че го прави, защото е истински заинтересован от тази материя, но знаеше, че зад „любознателността“ му се криеше нещо друго. Искаше да се наслади на гласа ѝ. Предната вечер до късно не бе успял да заспи, заслушан в тихото ѝ дишане. Бе се опитал да си представи какво би било да чува тези звуци близо до себе си, в своите обятия, и това бе предизвикало в съзнанието му купища омайващи представи, които съвсем бяха прогонили съня му. Сега отново копнееше да я докосне, да почувства мекотата на косите ѝ, кадифето на голата ѝ кожа. Жадуваше да усети допира на пръстите ѝ по тялото си. Общуването му с Кели, макар и за толкова кратко време, бе превърнал неговата необходимост да протегне ръце към някого в обсебващ, неудържим порив. Трябваше да мобилизира докрай самоконтрола си, който бе развил до съвършенство в своята кариера на банков бос, за да успее да поддържа привидното си безразличие. Осъзнаваше, че ако не искаше да изгуби уравновесеността си, далеч по-добре щеше да е да ускори раздялата си с Кели, вместо после да търси начин да я забави. Но въпреки всичко, ставаше му все по-трудно и по-трудно да мисли за деня, когато трябваше да ѝ каже „сбогом“.

— Защо имам чувството, че не ме слушаш? — прекъсна разсъжденията му тя.

— Чух всяка твоя дума.

— Повтори последните три.

— Струва ми се, че бяха... „не ме слушаш“. Но понеже „не“ е частица, не съм сигурен дали...

Кели хвърли гребена си и го уцели в гърдите. Брайън изрева, сякаш бе смъртно ранен, и падайки по гръб, закачи края на раницата си, която се прекатури върху него. Алюминиевият самар го удари по главата и носът му пое целият удар. Той седна и захлупи лицето си с длани.

Кели ахна.

— Хей, добре ли си?

— Не знам — измърмори Брайън и предпазливо докосна носа си.
— Мисля, че може би е счупен.

— О, боже!

Тя припълзя до него.

— Дай да видя.

Отмести ръцете от лицето му и облекчено въздъхна.

— Поне не кърви.

Опипа носа му там, където той й се стори леко подут.

— Ох!!!

Силният му вик я стресна.

— Извинявай... — прошепна Кели. — О, Брайън, аз едва те докоснах. Сигурно е счупен.

— Не се тревожи — отвърна той с ужасна, изкривена от болка, физиономия. — Ще се оправя.

След като си пое дъх, добави:

— Ако не успеем да стигнем навреме до някое цивилизовано място, където да го наместят, ще се наложи да се подложим на жестокото мъчение да бъде счупен отново и...

Кели го изгледа изпитателно.

— Нищо му няма на носа ти, нали?

В очите му проблесна дяволито пламъче.

— Ах ти, мошенико!

Тя се опита да го блъсне. Брайън хвана китките й, задържа я, впи поглед в нея и после леко я привлече към себе си.

Изражението му бе изгубило своята игривост.

Устните им се срещнаха плахо, сякаш всеки от тях съзнаваше, че една страстна целувка би ги тласнала в нова и опасна територия. Но постепенно копнежът надделя над разума и предпазливостта им се

стопи. Когато Брайън я притисна по-плътно към себе си и Кели с готовност се остави в неговите обятия, от гърлото му се изтръгна страстен стон.

Прегръдката, докосването — всичко беше точно така, както си го бе представял. И все пак знаеше, че не би трябвало да допусне съществуването на такива силни чувства, каквито го разтърсваха сега. Помилва лицето ѝ и зарови пръсти в косата ѝ. Разтвори устни, за да усети дъха, вкуса ѝ, топлата влага на езика ѝ. Дланите му се впуснаха във вълнуващо пътешествие надолу по гърба ѝ, а после обходиха грациозните извивки на бедрата ѝ. Вдиша дълбоко и цялото му същество се опи от аромата ѝ. Тя излъчваше онзи тайнствен, едва доловим мирис, който се бе опитвал да разпознае неотдавна — чист мирис на младо женско тяло, леко примесен с тънките ухания на сапун, шампоан и парфюм.

В утробата на Кели изригна вулкан от дълго потискани копнежи и задвижи всички механизми на нейната чувствителност. Безумната страст я понесе в своя водовъртеж и тя отхвърли настрана вътрешните си панически страхове, че това, което правеха, е ужасна грешка. Прегърна го и почувства силата на гъвкавото му тяло, на което досега се бе любувала само през визьора на фотоапарата. Ръцете ѝ се плъзнаха по мускулите на гърба му и тя се притисна плътно към него.

Брайън я вдигна и нежно я положи върху пълния с пух спален чувал. Устните му зашепнаха името ѝ, придвижвайки се от устата към ямката под шията ѝ. Той долепи буза към гърдите ѝ, заслуша се в ускорените удари на сърцето ѝ и с радост установи, че те бяха като ехо на неговите. Никога не бе желал някоя жена по-силно от Кели. Дори в юношеските си години, в пожара на събудилите се сексуални пориви, не бе бил завладяван от толкова мощно и непреодолимо желание. Встъпителните крачки в една връзка, ритуалите на ухажването, които биха определяли поведението му, ако се намираха в Чикаго или Финикс, бяха останали назад заедно с всички други удобства на цивилизацията. Сега действията му се ръководеха от някакъв първичен и древен инстинкт.

Започна да разкопчава ризата ѝ, постепенно разтваряйки деколтето ѝ все повече и повече. Изложени на студения ветреца и изгаряни от жадния му поглед, зърната ѝ се втвърдиха от възбуда под копринения сутиен. Брайън освободи двете ѝ гърди от тази последна

преграда, погали ги и след като свали собствената си риза, привлече Кели към себе си.

Когато тя протегна ръце, за да ги обвие около врата му, неволно напипа раницата, която преди минути бе паднала върху него. Това изведнъж развали магията на мига и я върна в реалността. Кели сякаш се издигна над тялото си и видя цялата сцена с очите на страничен човек. Слисана от това, което щеше да последва между тях, опря длани о раменете на Брайън и го отблъсна.

— Мили боже! — възкликна задъхана. — Какво ни стана?!

Притеснена както от държанието си, така и от своята голота, Кели му обърна гръб и се зае да закопчава ризата си.

Той се надигна, примигна няколко пъти и поклати глава, сякаш беше възможно по този начин да поправи конфузната ситуация.

— Съжалявам, Кели... — каза най-после, опитвайки се да се овладее.

Пред очите му се изнизаха като на филмова лента вълнуващите минути на взаимно трескаво изучаване. Не можеше да си обясни как се бе стигнало до страстната им прегръдка. Загубата на самоконтрол му беше така чужда, както и неуспехът.

— Няма защо да се извиняваш... Ти не си виновен.

— О?

Независимо от върховните усилия да изглежда спокоен, пръстите му трепереха толкова силно, че не можеха да насочат правилно копчетата към илиците на ризата му.

— Това означава ли, че ти поемаш цялата отговорност? — шеговито я попита.

Кели се помъчи да му отговори със същия закачлив тон. Ако успееха да погледнат на това, което току-що се бе случило, откъм смешната му страна, биха могли да запазят добрите си отношения и да си останат приятели.

— Сигурно ще е от водата. Не се разболяхме, но започнахме да се държим като ненормални.

Ненормални или не, но тя не можеше да игнорира силното чувство на загуба, което изпитваше. Все едно че бе получила красиво опакован подарък... и го бе върнала неотворен. За да оправдае своето стъписване, си напомни, че би било страшно глупаво да допусне

пomeжду им да се зароди нещо сериозно, когато след няколко дена всеки от тях щеше да тръгне сам по своя път.

— Оценявам това, което се опитваш да направиш, Кели — рече тихо Брайън. — Но не е необходимо.

Той се обърна и я погледна.

— И... обещавам ти, че то няма да се повтори.

Би й обещал всичко, защото не искаше да загуби доверието ѝ и непринудената спонтанност, която се бе установила в отношенията им.

Отметна косата от челото си.

— Ще ми се да се поразходя. Мога ли да ти бъда полезен с нещо, преди да тръгна?

Твърде поразена от разигралата се „любовна сцена“, Кели само поклати глава. Брайън се приведе до нея, за да вземе якето си, и ризата му се разтвори, разкривайки къдравите косъмчета, които до неотдавна бяха галили все още възбудените ѝ гърди. Тя стаи дъх, изненадана от дълбокия властен копнеж, който я изпълни цялата, и с невероятно усилие овладя порива си да протегне ръка и да ги докосне.

Загледа се след Брайън, докато той се отдалечаваше, без да е в състояние да изрече думите, които биха го накарали да остане. Никога досега не бе допускала възможността, че би могла да се впусне в случайна сексуална връзка. Запита се защо сега почти бе го направила. „А ако това не е мимолетно увлечение, тогава?...“ Струваше ѝ се лудост да си въобразява, че между тях би могло да има нещо повече.

Нощта се спусна малко след като Брайън се скри от погледа ѝ. Звездите и едрата луна, които изглеждаха много близо поради кристалния планински въздух, обляха долината със сияйна светлина, от която наоколо легнаха дълги, причудливи сенки.

Кели напрегнато се взираше в полумрака, очаквайки Брайън да се завърне. Бдението ѝ продължи дълго, докато най-после главата ѝ не клюмна от умора.

Когато на сутринта се събуди от блесналото слънце и от шума на вятъра в клоните на боровете, погледът ѝ мигновено се насочи към спалния чувал на Брайън. Беше празен! Борейки се с паниката, тя огледа лагера. Всичко си беше както преди.

„Може би не се е върнал!“ — мина ѝ през ума. Засенчи очи с ръка и се взря надолу към езерото. Когато го забеляза близо до водата, въздъхна с облекчение. В очите ѝ се появи влага. Ядосано я изтри с

длан. „Какво става с мен?!“ Въпросът отекна като ехо в съзнанието ѝ. „Държа се като тийнейджърка, хлътнала по своя учител!“

Хвана се, че докато наблюдава Брайън, си мислеше за жадните му устни и за докосването на голите му гърди. Изстена отчаяно и отмести погледа си.

Край брега на езерото Брайън потръпна от внезапния полъх на студения вятър. Огледа рибите, които бе уловил тази сутрин, и съпостави нарастващия си глад с времето, необходимо му да хване още няколко. Бе се събудил призори и бе решил да налови риба за закуска. Не беше в състояние да гледа спокойно Кели или да мисли за нея. По време на дългата си разходка снощи и през часовете, които бе прекарал, седнал върху един заоблен камък на стотина метра от лагера, чакайки я да заспи, той отново и отново си бе повтарял аргументите в защита на тезата, че връзката им трябва да си остане платонична. Когато обаче се бе опитал да обобщи това, което ставаше с него, всичко се бе свело до простия факт, че е влюбен.

Намръщи се на отражението си в трепкащите води на езерото. Разумът му подсказваше, че напоследък му се бе струпало твърде много, за да може като капак на всичко да приеме възможността да е влюбен. „Прекалено скоро е след Пола... след напускането ми на банката... Как изобщо бих могъл да отворя сърцето си на Кели, при положение че вече нямам никаква представа кой съм? Не бих ли могъл? Аргументите, разсъжденията, задръжките — всичко това е самозаблуждение. Истината е, че ужасно много съм хлътнал по нея, и че повече няма как да крия това...“

Доводите, които снощи му се бяха стрували непохватими, сега сякаш сами се бяха оборили. Там, където властваха емоциите, нямаше място за логика. Какво значение имаше това, че се познаваха по-малко от седмица, когато Кели го караше да се чувства така жив, както не бе се чувствал от години? Беше упорита, вироглава и сексапилна — една невероятна комбинация, която го възбуждаше и предизвикваше. Освен това, Кели някак си бе събудила дълбоко потиснатия му защитен инстинкт, за който той не подозираше, че още съществува, и бе го накарала да се чувства много повече мъж, отколкото бе предполагал, че е възможно. Усмихна се при тази мисъл. „Какво ли би казала Кели, ако узнаеше, че е извикала у мен синдрома «Аз — Тарзан, ти — Джейн»?“

Май няма да е кой знае колко впечатлена. Тя не е жена, която би се правила на Джейн пред който и да било Тарзан“.

Потрепването на плувката върна мислите му отново към риболова. Но щом хвърли поглед към лагера, забрави за всичко и в съзнанието му остана само Кели. Тя седеше и го наблюдаваше. Засмя се и ѝ помахаше с ръка. После взе улова си и тръгна нагоре по склона.

Кели се изправи и опита няколко крачки. След това и още няколко. Чувстваше болка, но тя бе в рамките на поносимото.

— Не е зле — констатира Брайън, като прикри зад маската на веселостта истинските чувства, които изпитваше от бързото ѝ оздравяване.

— Знаех си, че ще се зарадваш. Трябват ми още два-три дена и ще стана като нова. Тогава ще се отървеш от мен и ще можеш да продължиш похода си.

Той се усмихна с усилие.

— Аз пък бях започнал да проверявам наоколо за постоянно жилище.

— Казах ти, че съм по-жилава, отколкото изглеждам.

— Спомням си, вироглава госпожице.

— Внимавай! Нали не искаш да изляза извън нерви? Знаеш какво става...

Брайън наклони глава на една страна и бързо я огледа от главата до петите.

— Не знам, но може би ще е забавно да те видя как позеленяваш и раздираш дрехите си.

Кели се опита да прехвърли тежестта си от левия на десния крак и загуби равновесие, останала без дъх от болката, която я прониза. Инстинктивно се протегна към него. Брайън пусна на земята рибата и въдицата и я притисна в обятията си. След това приклепна и я вдигна на ръце. Веднага разбра, че бе направил грешка. Влудяващото желание го връхлетя без никакво предупреждение.

— Кели... — почти простена.

Начинът, по който произнесе името ѝ, недвусмислено ѝ разкри страстния му копнеж. Не беше необходимо да ѝ казва нищо повече.

Когато очите им се срещнаха, времето престана да тече. Подсъзнателно Кели разбра, че вътрешната ѝ борба бе приключила.

Изостави разума, впусна се във вихъра на чувствата и обви ръце около врата му.

Неочакваната ѝ капитулация разколеба Брайън. Знаеше, че ако си позволи тази любовна авантюра с нея, след това никъде не би могъл да се скрие от своята непоносима самота.

— Има нещо, което се налага да си изясним, преди да сме направили каквото и да било, Кели...

Кели трябваше да разбере, че той искаше нещо повече от физическо удоволствие, че желаше истинска връзка.

Кели не би могла да понесе думите, които усещаше, че Брайън се кани да изрече, и затова го спря, притискайки устните си към неговите. Да знае, че това, което щеше да се случи между тях, е своеобразен вик за помощ на двама самотници, беше едно, а да го чуе от него — съвсем друго. Неусетно Брайън бе я накарал да осъзнае, че зад привидната си фасада на независима личност тя също е самотна. Дори и ако трябваше да са заедно само през този краткотраен поход, тя го желаше. Копнееше за неговата нежност и топлина, за състраданието и грижите му. Брайън се бе вслушал в мечтите ѝ и така отново ги бе направил свежи и осъществими.

Въпреки отчаяните ѝ надежди, че това не е така, Кели разбираше, че двамата са твърде различни, за да могат да живеят заедно. Но за ден-два, преди реалният свят да ги раздели отново, биха могли да си дарят малко щастие, споменът, за което да ги топли в идните самотни нощи.

— Знам какво искаш да ми кажеш, Брайън — тихо отвърна тя. — И аз се чувствам по същия начин. Не е нужно да обличаме в слова това, което става сега.

Целуна го.

— Понякога, ако за нещо се говори прекалено много, ако постоянно се анализира, магията изчезва.

— Между нас?! — възкликна Брайън, изпълнен с неописуема радост, и отново я привлече към себе си. — Никога...

Щом Кели така искаше, той щеше да изчака с обяснението си в любов. Забавянето вече нямаше никакво значение — животът беше пред тях.

Наведе се към лицето ѝ, за да потърси очакващите го устни. При докосването от гърдите му се отрони страстна въздишка. Обхвана

здроаво тялото ѝ и я притисна плътно. Беше точно такава, каквато си я бе представял — невероятно нежна и податлива, но в същото време стегната и гъвкава. Забързаното туптене на сърцето ѝ отекина в ушите му.

Устата ѝ леко се разтвори в покана. Езикът му докосна устните, зъбите ѝ и проникна в еротичните дълбини зад тях. Светът се завъртя пред очите на Брайън и всички образи и звуци постепенно изчезнаха от съзнанието му. Шеметният вихър започна да се стеснява във все по-малки и по-малки кръгове, които неудържимо го водеха към огнището на неговото безумно желание.

Не бе дръзнал дори да се надява, че и Кели би могла да изпитва същата изгаряща жажда за любов. Искаше му се да изкрещи колко е щастлив, но само шепнеше, опасявайки се, че всичко би могло да е просто сън.

Отнесе я до спалния си чувал. Когато легна върху нея, посегна към косата ѝ, надигна един кичур и го остави да изтече между пръстите му.

— Казвал ли съм ти, че слънцето прави косата ти да изглежда като блестящо злато?

Тя се усмихна и се извъртя, за да може да разкопчае ризата му.

— И да е така, нямам нищо напoтoтив да го чуя пак. — Ръката ѝ се смъкна по-надолу, последвана от устните ѝ, които започнаха да се придвижват по грапавата му, леко боцкаща брадичка, към мястото в долната част на шията, което пулсираше в препускащия ритъм на сърцето му. Устните ѝ продължиха пътя си надолу. Кели притисна буза към къдравите косъмчета по гърдите му, чието гъделичкане я понесе в един чувствен полет. Шмугна ръка под ризата му и като погали гърдите му, я обвини около кръста му. Чу как Брайън шепне името ѝ. После той я прегърна и отвърна на ласката ѝ с целувка, пълна с нарастващо желание.

— Кели... Толкова се боя да не те нараня.

Дланите ѝ обхванаха лицето му. Тя притисна устни към клепачите му, към устните, към слепоочията.

— Аз съм по-жилавата тук, забрави ли?

Дъхът му нежно погали врата ѝ. Когато ѝ отговори, в гласа му нямаше и нотка от закачливост.

— Желая те, красива Кетлийн... много повече, отколкото можеш да си представиш. Страхувам се, че желанието ми е така силно, че ще те задуши.

Кели докосна с пръсти бузата му и ги плъзна нагоре към гъстата му коса.

— О, Брайън! — измърка тя. — От страшно дълго време не съм била желана от някого. Искам ти да ме пожелаеш... Имам толкова много да давам.

Той извади ризата ѝ от джинсите и плъзна ръката си под нея, търсейки кадифената кожа на тънката ѝ талия. После продължи нагоре и безпогрешно откри покритите ѝ с коприна гърди. Кели спря да диша, когато Брайън притисна към тях свитата си длан и започна да ги гали с влудяващо нежни движения. Целуна я по шията, а после притисна устни към мястото, където бе била ръката му, и жаркият му дъх изпрати своето настоятелно послание към втвърдените ѝ в очакване зърна.

Скоро дрехите им се превърнаха в дразнеща пречка на любовната игра. Кели доразкопча ризата си, а Брайън я смъкна от раменете ѝ, вкусвайки меда на плътта ѝ. Когато тя посегна да се освободи от сутиена си, Брайън я спря.

— Ти си много по-хубава, отколкото си те представях — прошепна ѝ очарован.

Пръстът му бавно пролази по набъбналите тъмни връхчета, които примамливо напиреха под фината материя. Той взе едното между палеца и показалеца си и го разтърка. После сведе глава и зарови лице в улейчето между гърдите ѝ.

— Брайън... — изстена сладно Кели.

Най-сетне Брайън разкопча сутиена и красивите полукълба блеснаха в цялата си прелест. Той нежно започна да поема зърната им с уста, стискайки ги лекичко със зъби и докосвайки ги с език.

Кели почувства трескавата му настойчивост и отвърна на порива му с пълното съзнание за нарастващата си възбуда. Брайън се отдръпна за момент, за да се освободи от дрехите си и тя направи същото с остатъка от своите.

Острият вятрец обгърна голотата ѝ и Кели почувства студ, но щом Брайън я докосна, отново бе обляна от горещи, влудяващи вълни.

Той я прегръщаше и целуваше така, както никой друг досега. Безкрайно нежен, всеотдаен и страстен, Брайън приемаше милувките ѝ с приглушени въздишки и гальовни думи. Кели се чувстваше като равноправен партньор — можеше да дава и да получава удоволствие без свян и задръжки.

Когато проникна в нея, тя пламенно посрещна тежестта на бедрата му, почувства, че точно така е трябвало да стане, и че е готова да му се отдаде напълно.

С много търпение и обич Брайън я поведе в невероятно пътешествие към върха на насладата. Дъхът ѝ секна от шеметното блаженство. После Кели тихичко зашепна името му, изпълнена с възторг.

Брайън започна да я люлее в прегръдките си, притиснал тялото ѝ към себе си, докато най-после тя слезе от висините на страстта. Когато дишането ѝ се поуспокои, въздъхна и като се протегна, се сгуши в обятията му.

Брайън я целуна по челото.

— Да ти кажа ли как се чувствам след това фантастично изживяване?

Кели срещна погледа му. Очите ѝ все още бяха премрежени от отшумяващата възбуда.

— Можеш ли да намериш думи?

— Ммм...

На лицето му се изписа песимистична усмивка.

— Не мога да повярвам, че ми въздействаш така, само като те гледам. Преди тридесет секунди бях задоволен, а сега се чувствам тъй, като че ли последният половин час никога не го е имало.

Кели стрелна езика си към леко разтворените му устни.

— Половин час ли? — измърмори тя. — Не си спомням за никакъв половин час.

Брайън се извъртя, положи я под себе си и с възбуден стон посрещна палавия ѝ език в устата си. Ръката му се плъзна по плоския ѝ корем и се насочи към онова местенце между бедрата ѝ, където вече гореше повторно събуденото ѝ желание. Кели с готовност и без свян откликна на неговото докосване, сякаш двамата бяха любовници от много години.

За момент в съзнанието на Брайън проблесна мисълта за бъдещия им съвместен живот, която го замая. Изпита необходимост да благодари на някого, но не знаеше на кого точно. Запита се дали някъде на небето има ангел, който отговаря и се грижи за подобни неща — ангел, който е решил, че предостатъчно е бил нещастен...

СЕДМА ГЛАВА

Докато лежаха в своите обятия, реалният свят бавно започна да измества този, който бяха създали с любовенето си. Вятърът ги накара да потръпнат от студ, започнаха да чувстват и глад. Брайън отметна един кичур от бузата на Кели и проследи с очи сливането му с косата ѝ.

Изведнъж влюбеният израз на лицето му се превърна в учудена гримаса.

— Май си имаме посещение, скъпа — каза тихо. — Трио воайори най-безсрамно са се вторачили в твоето сладко задниче.

— Ужас! — прошепна тя, притискайки се до него. — Ама че гадно нещо! Как смеят!?

— Кели...

Раменете му се затресоха от смях.

— Запази си изчервяването за по-късно. Нашите любопитни гости са четирикраки.

Кели го изглежда кръвнишки.

— Нарочно го направи, нали?

— Кой? Аз?

Тя се надигна и се озърна наоколо.

— Къде са?

Брайън посочи някъде зад раницата ѝ Кели забеляза косматите топчести животинчета с ококорени черни очички.

— Приличат ми на катерички със сексуални проблеми — промълви очарована.

— По-внимателно... няма защо да ги обиждаш. Не забравяй, че пред теб са всичките евентуални клиенти на бизнеса ти с чехли, които можеш да откриеш по тези места.

— Така ли изглеждат мармотите?

Брайън нежно хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си.

— А така изглежда един влюбен мъж. Ние ще сме страхотна двойка, Кели. Когато завърши моята одисея...

Усмивката ѝ изчезна и сърцето заблъска в гърдите ѝ.

— Аз... Аз не разбирам... — заекна тя. — Мислех си, че...

Брайън объркан наблюдаваше нейната реакция и недоумяваше как може да е толкова изненадана от произнасянето на думата „влюбен“.

„Нима не каза, че ме разбирала, че се чувствала по същия начин, както и аз? О, боже! — изстена вътрешно. — Та тя изобщо не ми е говорила за любов!“

Почувства се така, като че ли бе ритнат в корема.

— Явно е станало леко недоразумение — отвърна ѝ с хладен и овладян глас, който с нищо не издаваше съкрушителното разочарование, разкъсващо душата му.

Посегна към дрехите си — не можеше да си лежи просто така, трябваше да прави нещо.

За втори път през тези няколко дена на Кели ѝ се прииска да потъне в земята.

— Брайън... съжалявам. Аз мислех...

— Не сега, Кели — измърмори той, докато се обличаше. — Ще поговорим, когато се върна.

— Къде отиваш?

— Да поплувам. Имам нужда да остана за малко сам.

Кели се ужаси от болката, която видя в очите му. „О, Брайън, бих те обикнала, стига да можеш! Не го ли знаеш?“

— Искаш ли да направя закуска?

Колко лесно бе произнесла тази банална фраза, колко студена и безчувствена се бе показала!

— Кели...

Брайън пхна ръце в джобовете си, вдигна поглед към небето и дълбоко си пое въздух. Когато отново погледна към нея, лицето му беше спокойно. Единствено очите му издаваха неговата огромна мъка.

— Не се притеснявай и яж без мен. Като се върна, ще си приготвя нещо.

Той се обърна и направи няколко крачки към дървото, на което бе окачил якето си.

— Трябва ли ти нещо, преди да тръгна? — попита я през рамо.

— Не... ще се оправя сама.

„Защо не мога да сторя това, за което копнея? Защо не мога да го помоля да остане?“

Брайън кимна и безмълвно се отдалечи.

Когато се върна, беше почти обяд. Кели изпита невероятно облекчение, когато го видя да се приближава с вече познатите ѝ широки крачки. За пореден път сърцето ѝ заби по-бързо и за пореден път тя отдаде това на невероятната му привлекателност.

Запита се как ли би трябвало да се държи. Реши да предостави инициативата на него. И за двамата щеше да бъде много по-добре, ако тя просто се нагодеше към неговото настроение, вместо да се опитва да налага някакъв тон. Осъзна, че докато завързва и развързва шнура на якето си, ръцете ѝ нервно потреперват. Подпъхна ги под бедрата си, за да ги скрие.

Брайън застана точно пред нея.

— Мисля, че се налага да поговорим — поде без предисловие той.

Кели кимна. Забеляза, че косата му беше влажна, а брадата — набола още повече. Гледайки го, почти бе спряла да диша.

— И за да се разберем наистина, нека този път не оставяме нищо недоизказано — добави той.

Кели отново кимна.

— Прав ли съм, като приемам, че ти не чувстваш към мен това, което аз изпитвам към теб? Или с други думи, не ме обичаш и нямаш никакво намерение да останеш с мен повече, отколкото е необходимо.

— Аз много те харесвам...

Очите му уморено се притвориха.

— Какво мислиш, че се опитвах да ти кажа тази сутрин?

Привидното му безразличие леко се пропука под напора на изгарящите го чувства.

Кели трескаво затърси подходящите думи. Беше страшно важно той да я разбере.

— Това, което се случи тук с нас — бавно започна тя, — никога не би могло да се случи някъде другаде. Ако бяхме се срещнали на някое парти или бяхме налетели един на друг при Фил, вероятно никога нямаше да се видим отново. И двамата си прекарахме вълшебно. През последните няколко дни сякаш живяхме на седмото небе. Ако се опитаме да вземем с нас тази магия или ако се опитаме да продължим започнатото тук, обречени сме на провал. Дори и спомени няма да ни останат.

— Как можеш да бъдеш сигурна?

— Толкова сме различни. Докато сме някъде, където и за двама ни всичко е непознато, нямаме проблеми. Но в секундата, в която някой от нас се опита да влезе в света на другия, всичко ще се разпадне. Ти бягаш от същите онези неща, които аз все още търся — успех, сигурност, спокоен живот.

Кели измъкна ръце изпод краката си и ги пхна под мишниците си, за да ги стопли.

— Ако остана с теб и след като напуснем тези планини, твоята индивидуалност и потребностите ти ще засенчат моите, докато те не изчезнат съвсем.

Надяваше се, че Брайън разбира какво се опитва да му каже.

— Спри и се замисли над това, което се случи между нас само за четири-пет дни. Наистина се замисли! — настоятелно продължи тя. — Преди никога не съм се държала така. Винаги съм смятала, че да правиш любов с някого е сериозно обвързване, но все пак се любих с теб — с един непознат — и то разпалена просто от една целувка. Не виждаш ли? Никой от нас не се държи нормално и разумно. Това между нас не е реално.

Брайън посегна към ръцете ѝ. Беше глупаво да се опитва да отрича изреченото от нея. Аргументите му можеха да се окажат също като нейните — пълни само с предположения.

— Досега никога не съм мислил, че „практичност“ е мръсна дума.

Кели примигна, за да спре сълзите си, които заплашваха да рукнат.

— Не съм готова да се откажа от мечтата си — промълви тя. — Дори и за да последвам някоя друга.

— Толкова ли си сигурна, че трябва?

Обзе я гняв, който я накара да настръхне и да се отдръпне от него.

— Какво смяташ да правиш, когато приключиш с този поход? — попита хладно.

— Не съм решил още. Всичко, което знам, е, че през следващите няколко месеца искам да се свържа със своето семейство и с малцината си стари приятели. Да си създам истински връзки. Искam да прекарам известно време с тях и отново да ги преоткрия.

— И аз как се вписвам в това?

— Ще дойдеш с мен.

— А фотостудиото ми?

Брайън разтърка слепоочията си. Едно от предимствата на преуспяващия човек беше, че е финансово осигурен. А той бе бил страшно преуспяващ. Вероятността, че Кели може и да е права, го порази.

— Ще ми отнеме само няколко месеца... — Не би могъл да потвърди тезата й по-добре.

— Не вярвам, че ме вземаш на сериозно — глухо каза тя.

— Настояваш за отговори на въпроси, за които съм нямал време да ги обмисля. Влюбването е единственото нещо, което доминира в съзнанието ми.

— Но не разбираш ли, че точно за това говоря? При дадените обстоятелства всичко, което се случи между нас, беше предопределено: един мъж, стигнал до повратна точка в живота си, преживяващ болезнена, разтърсваща промяна, и уязвима, наранена жена. Напълно логично е, че ще протегнем ръце един към друг, но... не е реално.

„Защо ми е толкова трудно да му говоря тези неща? Защо истината предизвиква у мен такава ужасна тъга?“

— Ако се опитаме да търсим нещо повече в случилото се, ще развалим и това, което сме постигнали.

— Погледни ме.

Брайън докосна брадичката й.

— Аз съм зрял мъж, а не хлапак, лудо влюбен за първи път. Имал съм много други жени преди теб, някои от които дори мисля, че съм обичал. Но никоя не ме е карала да се чувствам така, както ти го правиш. Никога не съм бил по-сигурен от сега.

— И как те карам да се чувстваш?

Той се поколеба, затруднен да облече в думи емоциите си.

— Когато съм с теб, усещам, че съм в мир със себе си... доволен... Изпълвам се с жажда за живот, за която мислех, че отдавна е умряла в мен.

Как й се искаше да му повярва. Толкова лесно би било да се впусне слепешком към това, което й предлагаше Брайън.

Кели почти се предаде. Но тогава се обади здравият ѝ разум. „Мога ли наистина да се откажа от всичко, за постигането, на което съм работила неимоверно много, точно когато нещата започват да идват на местата си? Особено след като дълбоко в себе си съм убедена, че едва ли бихме издържали дълго заедно. Когато Брайън накрая изчезне от живота ми, как ще се чувствам? Къде бих отишла, за да излекувам болката си?“

— Съжалявам... — прошепна тя. — Просто не мога.

Брайън я накара да замълчи, поставяйки пръст на устните ѝ. Виждаше объркването и тъгата в нейните очи и не искаше да увеличава страданието ѝ. Изведнъж той се усмихна.

— Щом не мога да те впечатля с невероятния си чар на място като това, предполагам, че ще успея да те спечеля на по-позната територия с по-традиционни методи. Дотогава, докато сме още в тези планини, ще си бъдем просто приятели. Няма да те насилвам за нищо повече... но и няма да се задоволя с по-малко. Искам да знаеш, моя прекрасна Кетлийн, че не съм се отказал от намеренията си.

Сепната от рязката промяна в неговото държание, Кели впи поглед в лицето му. Вместо поражението, което очакваше, тя видя в очите му непоколебима решителност. Сърцето ѝ престана да бие. „Нима е възможно целеустременият и прагматичен гений на банковия свят да е човек, който вярва в чудеса?“

Кели се бе опасявала, че през времето, което им предстоеше да прекарат заедно, ще се чувства неловко, но това само доказваше колко малко познаваше Брайън. През следващите два дни той си остана все така ведър и дружелюбен, както бе бил и преди. И това беше всичко. Държеше се тъй, сякаш никога не бяха се любили.

Въпреки че ходилата ѝ не бяха заздравели напълно, Кели не можеше повече да отлага заминаването си. Имаше недовършена работа във Финикс, а и знаеше, че Фил би се побъркал от притеснения, ако не се появеше навреме.

Напуснаха поляната и продължиха изкачването. Сега правеха сравнително къси и леки преходи. Кели бе обула маратонките си, а Брайън носеше по-голямата част от багажа ѝ в своята раница. На третия ден се отклониха от главната пътека и се насочиха към горската служба при подстъпа към прохода „Ларкспър“.

Спускането им беше необичайно мълчаливо. След няколко безуспешни опита да я въвлече в разговор, Брайън се отказа, потъвайки в собствената си тъга и в потискащото усещане за загуба.

Докато вървяха, Кели постоянно си повтаряше, че това, което чувства, не е униние, а умора. Но един глас дълбоко в нея се присмя на тази самозаблуда.

Когато изминаха и последната извивка на тясната пътека, сградата на горската служба изникна пред очите им. Брайън се опита да реши коя от дузината речи, които си бе приготвил по време на прехода, ще е най-добре да използва. Искаше да убеди Кели по най-красноречив начин, че не е променил решението си — че все още я обича и искрено вярва, че така ще е завинаги.

Кели се взираше в гърба му, попивайки с очи за последен път стройното му тяло. Още не бе успяла да измисли как да му каже „сбогом“.

Брайън забеляза на паркинга микробус, натоварен с раници. До него стояха три момчета и две момичета на около двадесет години. Когато се приближиха, едното от момичетата ги видя, каза нещо на момчето до себе си и им махна с ръка.

— Тръгнали сме към прохода „Кеърсърдж“, а после ще се смъкнем надолу към „Роулинс“. Искате ли да ви закараме нататък? — попита ги с широка, сърдечна усмивка. — Имаме място за още двама, стига да не ви бърка да седите един в друг.

— Да... благодаря ви — отвърна бързо Кели, изпитвайки облекчение, че така скоро бе намерила транспорт, за да стигне до колата си.

След запознаването с благодетелите си, които се оказаха студенти от Лос Анжелис, тя прехвърли багажа си от раницата на Брайън в своята и я сложи в микробуса.

Когато се обърна към Брайън, за да се сбогуват, обхвана я паника. Това, което бяха изпитали заедно, заслужаваше много повече от забързано сбогуване на някакъв паркинг. Стоеше като вцепенена, без да може да откъсне очи от него. С усилие преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ, и му протегна ръка.

Той ѝ отправи усмивка, пълна с тъга и копнеж. Впериха погледи един в друг, слепи за всичко останало. Постояха така няколко секунди, които им се сториха като вечност. После Брайън се приближи и,

пренебрегвайки протегнатата ѝ ръка, обхвана главата ѝ с длани и прокара пръсти през буйната ѝ коса. Бавно, много бавно, той сведе лице и я целуна, влагайки в докосването на устните ѝ всичко, за което не можеше да намери думи и да го изкаже гласно.

И ето, че всичко бе свършило — Кели седеше в микробуса и се връщаше обратно към един живот, който, независимо от упорития ѝ отказ да го признае, изцяло се бе променил. Всичките ѝ разсъждения се бяха въртели около това, че тяхната среща бе била нещо, което се случва само веднъж в живота. Но тази истина все още не беше стигнала до сърцето ѝ.

ОСМА ГЛАВА

Денят, в който Кели се завърна във Финикс, беше най-тъжният в живота ѝ. Пристигна в апартамента си посред нощ, захвърли екипировката си в антрето, мина накуцвайки през хола, изхлузи дрехите си и се тръшна в леглото. На сутринта настоятелният и пронизителен звън на телефона я изтръгна от дълбокия ѝ сън.

— Ало... — измърмори тя, като се претърколи по гръб и разтърка очите си.

— Къде, по дяволите, се губи толкова време!?

— Здравсти, Фил — отвърна, без да обръща внимание на лошото му настроение. — Как си?

— Направо ми изкара акъла! Откога трябваше да си се прибрала! Ако не беше вдигнала слушалката, следващото ми обаждане щеше да е в полицията.

— През цялата седмица ли е било такава жегата? — Снощи бе пропуснала да включи климатичната инсталация и сега леглото ѝ се струваше като пещ.

— За бога, Кели... какво стана с теб? Къде беше?

— Изчакай за секунда, окей?

Докато оставяше слушалката на възглавницата, Кели дочу как Фил крещеше нещо.

— Ей сега се връщам — извика тя и праметна крака през ръба на леглото.

Остана седнала за малко, за да проясни главата си, после се затътри към дневната и щракна бутон на термостата. Когато стигна обратно до леглото, от вентилационната решетка над главата ѝ бе започнал да струи задоволително хладен въздух.

— Колко е часът? — попита, долепайки отново слушалката към ухото си.

— Шест — отвърна троснато Фил.

— Шест часа! Ама че отвратително време да се обадиш на някого.

— Шест часа вечерта, Кели!

От устните ѝ се отрони тихо стенание. „Как е възможно да съм все още толкова уморена, след като съм спала близо петнадесет часа?!“

— Знаеш ли, че ми крещиш, Фил?

— И ти щеше да крещиш, ако беше прекарала последните няколко дни обезумяла от тревога за...

— Това е много мило — прекъсна го Кели. — Наистина ли се притесняваше за мен?

— Хайде не се занасяй! — Фил тежко въздъхна. — Направи ли снимките?

— Аха! Ето, че истината лъсна. Изобщо не си се безпокоил за мен, а за снимките.

— Е? Направи ли ги?

— Да...

— И?

— Добри са.

— Колко добри?

— Вероятно най-върховното нещо, което съм правила някога.

— Кели, иска ми се да те цункам!

— Можеш да оставиш сантименталностите. Просто изпълни обещанията си.

— Утре сутринта в девет как ти звучи?

Очите ѝ блеснаха.

— С кого?

Кели се пресегна към бележника и молива, които винаги държеше на нощното си шкафче.

— „Темпълтънс“.

— Тяхната агенция или само магазина?

— Агенцията.

Всички следи от изтощението ѝ изчезнаха. Въпреки че решението ѝ да напусне Брайън се бе оказало правилно, тя чувстваше странна смесица от еуфория и тъга.

— Благодаря ти, Фил... — прошепна задавено.

— Няма защо. — Последва кратка пауза. — Не смятах, че беше уместно да ти го споменавам преди поради разбираеми причини, но все пак искам да знаеш, че бях планирал да кажа по някоя добра дума за теб навсякъде, където мога.

— Така си и мислех.

— Кели, много добре знаеш, че не е лошо от време на време да ме оставяш да се чувствам великодушен. Ние, по-големите братя, държим на такива неща.

— Предполагам, че просто съм разглезена. Тъй като винаги си преливал от загриженост към мен, научих се да очаквам разни работи.

— Е, как се разбираме за утре?

— Ще проявя филма веднага след събеседването и ще ти го донеса направо в офиса.

Кели понечи да затвори апарата.

— Не ми каза какво мислиш за Брайън — извика Фил. Буцата в гърдите ѝ стана огромна — усещане, което бе изпитвала така често през последните дни, че бе започнала да свиква с него.

— Ще ти кажа някой друг път...

— Не го ли хареса?

— Сега не ми се говори за това, Фил.

— Толкова бях сигурен, че ще си паснете.

Изведнъж я връхлетя съмнение.

— Дейв наистина ли се беше запилял в Таксън, за да снима родеото?

— Да не би да ме обвиняваш, че съм нагласил всичко?

— А така ли е?

„Ако е, няма да ти го простя лесно!“ — закле се мислено тя.

— Не... Кълна се, че цялата работа беше или-или. Когато от нейна страна не последва отговор, Фил добави: — Можеш да попиташ Дейв. — Отново настъпи мълчание. — Кели? Добре ли си?

Кели си пое дълбоко дъх.

— Не бих могла да съм по-добре. Само съм малко объркана от всичко, което се случи. Но така или иначе, утре е голям ден за мен. Може да се окаже, че съм направила своя дългоочакван пробив.

— Не съм убеден, че трябва чак толкова много да се уповаваш на тези събеседвания. Но независимо дали ще стигнеш донякъде с онези типове, това няма да промени факта, че си страхотен фотограф. Срамота е да оставяш на някого да бъде окончателният съдия на таланта ти.

— От месеци не си ми говорил по този ободряващ начин. Приятно ми е да разбера, че не губиш форма.

— Не се увличай — отговори Фил, връщайки се към обичайния закачлив тон на техните разговори. — Това беше запис. Винаги държа касетофон в готовност близо до телефона. С такава маниакално депресирана сестра никога не знам кога ще ми потрябва.

— И аз те обичам, Фил. Сега затваряй и бягай да помагаш на Алис с чиниите.

— Аз наготвих!

— Дочуване, Фил.

— Сигурна ли си, че не искаш да си поприказваме още малко?

— Вече затварям.

— Не ми остава нищо друго, освен...

— Чао, Фил.

Кели остави слушалката, изтегна се по гръб и се втренчи в тавана. Ако бе останала в планината с Брайън, сега вероятно щяха да подготвят лагера си. Някакво странно чувство се надигна в гърдите ѝ. Появи се една нова и завладяваща мотивация, поради която утре трябваше да се представи добре в агенцията. Ако нямаше нещо, което да я погълне изцяло, преходният период на заличаването на Брайън от съзнанието ѝ можеше да се превърне в дълга агония.

Събеседването с вицепрезидента на „Алегзандър ейджънси“ мина почти безпроблемно. Кели загуби дар слово, когато той прегледа отгоре-отгоре албума ѝ и каза, че щял да ѝ даде пробна поръчка за „Темпълтънс“, като бил съгласен да ѝ заплати обичайния хонорар за работата, а ако решели да използват снимките в рекламната кампания, ще ѝ изплатели и премия.

Докато шофираше от центъра на Финикс към студиото си, което се намираше в предградията, Кели внезапно осъзна, че няма никакъв спомен за това как е излязла от агенцията и как е стигнала до колата си. Обяснението беше много просто — намираше се в шок. А когато шокът изчезна, на негово място се появи неописуемо вълнение. Бе почукала на вратата и тя се бе отворила.

Веднага щом влезе в студиото, прелисти бележника с ангажиментите си, размествайки мислено дребните си поръчки, за да вмести „Темпълтънс“. Тези четири-пет дена, които бе планирала за похода, не бяха чак толкова фатални за разписанието ѝ, но

извънредното време, прекарано в лечение на пришките, почти я поставяше в безизходица.

След един час усилен труд най-после нагоди графика си така, че да ѝ остане пролука и за малко сън. Облегна се в стола си и се загледа в листа. Вместо очаквания стон на отчаяние от мисълта за цялата тази предстояща работа, тихичко въздъхна с облекчение. И преди бе използвала работата като средство да избяга от проблемите си, но никога с такъв ентусиазъм. Преодоляването на кратката връзка с Брайън щеше да бъде по-лесно, отколкото бе имала смелостта да се надява.

По-късно същия следобед, проявявайки филмите, Кели се поздрави за определено неемоционалното си отношение към това, което би могло да се превърне в ужасен проблем. Но силите ѝ стигнаха само, докато свали първия филм от сушилнята в лабораторията, за да го разгледа на светлинния плот. Дори и без лупата, която обикновено използваше, когато работеше с 35-милиметров материал, очите ѝ се фокусираха върху образа на Брайън, който изпълни цялото ѝ зрително поле. Малката фигурка отприщи спомените и мисълта за него завладя не само съзнанието, но и сетивата ѝ.

Лентата, която случайно бе избрала да прегледа първа, се оказа заснетата след деня, когато се бяха любили. Погледът ѝ се плъзгаше от кадър на кадър, следвайки пътя на Брайън през разкошната, изпъстрена с цветя, поляна при връщането му в лагера с прясна вода. После сцената се смени с блестящата синя повърхност на езерото, в което той, почти гол, скачаше с грациозен плонж.

Очите ѝ се премрежиха, след като си спомни колко студени бяха били устните му, когато ѝ бе дарил една бърза, целомъдрена целувка, сядайки до нея. Толкова ясно го видя в съзнанието си, сякаш отново бяха заедно.

През краткото време, което бяха прекарвали в планината, Брайън бе придобил златистокафяв тен, прескачайки фазата на нормалните при слънчево изгаряне розови и червени петна. Всеки ден брадата му бе пораствала по малко и постепенно някак неспретнатият му външен вид бе станал суров и неподправен. Мъжът, който леко я бе докоснал с устни по бузата на сбогуване, не беше същият, когато бе видяла да преминава пред колата ѝ преди седмица и половина.

Във всеки случай, драматичната промяна я бе смутила. Винаги, щом започнеше да обмисля изоставянето на живота, който познаваше, и впускането в непознатото с Брайън, Кели си напомняше колко много той вече се е променил и колко очевидно е, че това е само началото.

Отърси се от спомените и изгаси светлината зад матираното стъкло. Изведнъж се почувства страшно уморена. Потърка очите си и опитвайки се да преглътне буцата в гърлото си, за пореден път се запита дали е трябвало да остане с Брайън. Дали бе намерила като Робърт Фрост най-правилния път? Колко трагичен би бил животът ѝ, ако някога почувстваше, че съжالياва за посоката, която бе избрала.

„Не, по дяволите! — каза си. — Няма да се оставя да падна в този капан. Животът се състои от решения. Вземаш ги и продължаваш. Да гледаш назад е глупаво, безполезно...“

Познаваше Брайън малко повече от седмица. В сърцето си таеше мечтата да впечатлява хората с таланта си, която беше далеч по-стара от копнежа ѝ по един мъж. Наистина, неговото присъствие я караше да забрави за всичко, може би щеше да дойде ден, в който би си спомнила с тъга за него, но никога не би си позволила да се съмнява в правилността на решението си.

Когато след няколко часа отиде в офиса на Фил, за да му покаже диапозитивите, той без никакво подсказване или настояване от нейна страна избра за корицата онзи кадър, на който Брайън стоеше край езерото при залез-слънце.

— Е, справила си се добре, малката! — прегърна я сияещ.

— В този плик, който така небрежно си поставил встрани — отвърна тя, сядайки на масивното му орехово бюро, — сигурно се намира хонорарът ми.

— Кели, как можеш да говориш за нещо толкова прозаично в този момент?

— То върви ръка за ръка с моята примитивна нужда от хляб и подслон. А и оборудването за твоето „малко приключение“ доста разстрои финансите ми. Трябва да ми възстановиш разходите възможно най-бързо.

Кели побутна с пръст един от диапозитивите.

— Между другото, какво да правя с цялата тази планинарска екипировка?

— Провери ли дали не е можело да я вземеш под наем?

— Не. Доколкото си спомням, клауза да мина евтино не беше включена в сделката.

— Предполагам, че не би искала да задържиш всичко като част от хонорара?

Тя се огледа наоколо. Макар и не от най-разкошните, в които някога бе попадала, офисът на Фил беше далеч над нивото на нейния собствен, който бе пълен с мебели втора употреба и имаше протрит килим.

— Какво смяташ, че ще каже мама, ако ѝ спомена, че искаш аз, твоята малка сестричка, да приеме използвана екипировка вместо дневни и пътни?

— Би трябвало да отида и да си прегледам главата. Как изобщо съм си въобразил, че между нас биха могли да съществуват чисто бизнес отношения!

— О! И кога се каниш да си запазиш час при психиатъра? Преди или след поредната фотографска криза, от която пак ще се наложи да те измъквам?

Фил ѝ отправи сладникаво-кисела усмивка.

— Хайде, изчезвай оттук. Ще се погрижа да си получиш парите до края на седмицата.

— Ами „Рейнхартс“?

— Звънни ми утре сутринта. Ще се опитам да ти уредя среща тези дни.

Кели слезе от бюрото и тръгна към вратата.

— И не забравяй... името ми — с едри букви под снимките.

— Чакай малко. Все още не си ми казала дали си паснахте с Брайън.

Тя се спря с ръка върху дръжката на бравата.

— Някой друг път, Фил. Имам да върша хиляди неща този следобед.

— Не те карам да ми изнасяш цял трактат. Просто ми кажи хареса ли ти или не ти хареса?

— Не мисля, че „хареса“ е точната дума — отвърна тихо и неопределено Кели.

— Ама че красноречие!

— Ей, аз само правя снимки. Ще трябва да си наемеш някой друг да ти измисля текстове.

— Нали не си направила нищо, с което да го обидиш...

— Дявол да го вземе, Фил! Какво те кара винаги да приемаш толкова бързо, че аз бих направила нещо? Откъде знаеш, че Брайън не е...

— Защото той не е от този тип.

— А аз съм?

Любопитното изражение на Фил прерасна в гримаса.

— За едно и също ли говорим?

Той неспокойно се размърда в стола си, наклони се напред и опря лакти на бюрото.

— Кели, той да не би...

— Не — въздъхна тя. — Брайън не се опита да ме изнасили или нещо подобно.

Фил видимо си отдъхна.

— Не това имах предвид. Просто си помислих, че може би...

— Довиждане, Фил.

— Защо не дойдеш на вечеря в събота?

— Нека аз да те поканя, а?

Той кимна и посегна към диапозитивите.

На излизане Кели си помисли, че ако не намереше някакъв начин да го накара да я остави на мира, нямаше да ѝ бъде толкова лесно да забрави Брайън, както първоначално бе възнамерявала.

На път към студиото си тя се отби до приюта за животни, за да си избере коте, което да използва в рекламата за „Уул Барн“. Докато търсеше някое с дълга козина и благородна осанка, леко се подразни от настойчивите движения на един оранжево-бял котарак с войнствен вид, който протягаше лапи към блузата ѝ всеки път, щом минеше покрай клетката му. Когато най-после я докопа и Кели се опита да махне лапата му от ажурната дантела на ръкава си, той веднага се противопостави, вкопчвайки се в китката ѝ. Кели изпъшка, усещайки как остриите му като игли нокти се впиват в кожата ѝ.

Една от работничките забеляза затруднението ѝ и се приближи.

— Дайте да ви помогна.

Кели се усмихна с усилие.

— Като че ли изгаря от желание да си намери нов стопанин.

Възрастната жена погледна картоната, прикрепена към клетката.

— Ако бях на негово място, сигурно и аз щях да съм доста нетърпелива.

— Какво имате предвид?

— Колкото и да искаме да ги задържим всичките, просто нямаме достатъчно място. Освен ако не са наистина ценни, обикновено могат да останат само за няколко дена.

Кели усети някакво присвиване в стомаха си и въздъхна. Загледа се в котарака, който от своя страна също я наблюдаваше с муцунка, притисната към решетките. Оранжевите петна от двете страни на носа му придаваха самодоволен и надменен вид. Когато Кели протегна ръка, за да го погали по главата, той артистично хвана пръста ѝ с лапа, приближи го до устата си и го облиза с влажния си розов език.

— Е, добре — измърмори примирено Кели, съзнавайки, че ще трябва да положи значителни усилия, за да накара това високомерно същество да изглежда „мило“. — Печелиш.

После се обърна към жената до себе си.

— Ще го взема.

Тъй като нямаше намерение да позволи на котарака да заеме в сърцето ѝ повече място, отколкото беше абсолютно необходимо, реши да не му дава име. Веднага след като свършеше работата си за „Уул Барн“, щеше да пусне обява във вестника и да намери на животинчето истински дом. Във всеки случай, така би било най-честно спрямо него.

По-късно през седмицата, докато стоеше на вратата на студиото си, заглеждана във втория декор, който Звярът бе унищожил за тези няколко дни, Кели почувства първите зараждащи се съмнения за това, че едва ли би успяла да пробута животното на някого. „Ами ако човекът, който отговори на обявата ми, притежава безценни старинни мебели или пък лесно се ядосва? Ами ако има деца? Може ли едно дете да се справи с котарак, обичащ да предприема неочаквани атаки към крака му — особено, ако това дете не носи дълги панталони?“

Звярът като че ли имаше шесто чувство и изглежда разбираше кога търпението ѝ се е изчерпило. Тогава той се държеше подозрително кротко и Кели отстъпваше, обезоръжена от магичния му чар. Без значение дали неочаквано се сгушваше в скута ѝ или наклоняваше глава настрани и сякаш ѝ говореше с жалното си мяукане, котаракът неизменно уцелваше точния момент.

Като се увери, че вратата е плътно затворена зад нея, Кели предпазливо тръгна през стаята. Все още не забелязваше никъде познатата оранжево-бяла козина и затова избягваше да минава покрай любимите му скривалища, надявайки се да стигне до съблекалнята, където би могла да свали чорапогашника си, преди Звярът да е имал възможността да я докопа.

Срещата ѝ със собственика на „Рейнхартс тревъл ейджънси“ бе била разочароваща, но не и неприятна. Той поне бе разгледал албума ѝ с далеч по-голямо внимание, за разлика от беглото прелистване, с което го бяха удостоили в „Алегзандър ейджънси“. А и коментарите му бяха били компетентни, задълбочени, а също и пълни с комплименти. Само че имаше един проблем. Точно тази седмица в „Рейнхартс“ били решили да не използват повече снимки за рекламите си и да се върнат към рисунките. С обещанието, че ще ѝ се обадят непременно, ако някога агенцията отново реши да се насочи към фотографията, шефът ѝ бе посочил вратата.

Така ѝ оставаше да се съсредоточи единствено върху „Темпълтънс“. Възнамеряваше веднага щом приключи с „Уул Барн“, да размести всичко в студиото, да струпа редовните си поръчки в единия ъгъл и да освободи останалото пространство за този проект. Изгаряше от нетърпение да започне. Въпреки че не бяха ѝ определили твърда дата, на която да предаде снимките, със сигурност нямаше да получи втори ангажимент, ако първият не беше готов навреме.

Лицето ѝ грейна в широка, възторжена усмивка, сърцето ѝ се изпълни с радост и в този миг Звярът се вкопчи в глезените ѝ.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Юли се изтърколи някак неусетно. Докато повечето жители на Финикс почерняха от безмилостния слънчев пек, тенът на Кели избледня. С някои редки изключения, животът ѝ през последния месец бе разпределен между продължителната работа в студиото и няколкото часа сън в апартамента. Звярът видимо растеше и нейните най-лоши страхове, че предците му са били пантери, все повече се потвърждаваха. Поне един път дневно тя посягаше към телефона, изкарана извън нерви, и на висок глас заплашваше котака, който се снишаваше в краката ѝ, че ще даде обява във вестника, за да се отърве от него. В един от гневните си пристъпи дори бе съчинила следния текст: „Подарявам котарак от съмнителна порода идеална компания за изключително лоши деца или бивши гладиатори. Побързайте! Последен е!“.

Дълбоко вгълбена в проблема как да фотографира една пълна с желе поничка — реклама за местна пекарна — така, че да изглежда току-що изпържена, Кели нямаше да усети, че някой бе влязъл в приемната ѝ, ако Звярът не бе надигнал глава и не бе изръмжал предупредително. Прескачайки електрическите кабели, разпръснати по пода като дебели черни спагети, тя хукна към вратата и я затвори след себе си, секунда преди Звярът да я последва.

— Шърлийн! — възкликна, приятно изненадана. — Какво правиш тук?

— Отказах се от опитите си да те заловя вкъщи. — Съседката ѝ бръкна в голямата си чанта, извади пакет, опакован в амбалажна хартия, и ѝ го подаде.

— Това пристигна за теб почти преди седмица. Тъй като не се събираше в кутията, казах на раздавача, че ще ти го предам, за да ти спестя ходенето до пощата. Тогава и представа си няхах, че ще е толкова трудно да те открия. Ти май изобщо не се прибиращ вкъщи.

Шърлийн Бойърс беше връстница на Кели и, независимо от различния им начин на живот, когато преди четири години Кели се бе

нанесла в съседния апартамент, двете веднага бяха станали близки приятелки. Висока и слаба, макар че за пет години бе родила три деца, напоследък Шърлийн работеше като модел на местните модни ревюта, за да прибави някой долар към спестяванията за жилище, които заедно с мъжа ѝ, Анди, бяха започнали да правят след сватбата.

— Високо ценя жеста ти, но не е трябвало да идваш чак дотук. Можеше да ми телефонираш. Щях да намина или...

— И без друго имах работа насам. Е, няма ли да го отвориш?

Кели се взря в пакета. Обърна го обратно и видя името си, изписано с непознат, стегнат почерк. Автоматично погледът ѝ се насочи към горния десен ъгъл. Дъхът ѝ секна. Със същия стегнат почерк там беше изписано: „Б. Робъртсън“. Буквите се размазаха пред очите ѝ, докато с неимоверни усилия се опитваше да скрие от Шърлийн бурната си реакция. После с привидно безразличие захвърли пакета на плота.

— Нищо важно. Просто материал, останал от една работа, с която се занимавах преди няколко седмици. Съжалявам, че си била толкова път, за да ми го донесеш.

— О!...

Възкликанието на приятелката ѝ беше пълно с разочарование.

— А аз си помислих... Е, не знам какво съм си мислела. Просто неотворените пакети ме подлудяват, независимо дали са за мен или не.

Сърцето на Кели биеше чак в ушите ѝ.

— Разполагаш ли с няколко свободни минутки да си побъбрим? Имам кафе в...

Откъм другата стая се разнесе силен трясък. Шърлийн подскочи.

— Какво беше това?!

Кели изви очи от досада.

— Съдейки по свистенето, което се чу точно преди трясъка, бих казала, че един топ хартия току-що се е стоварил на пода.

— От само себе си? Няма ли да погледнеш, за да се увериш?

— Не и докато в главата ми се върти идеята за убийство.

Кели ѝ разказа за все „по-изтъняващата“ си връзка със Звяра, недвусмислено намеквайки, че котаракът може да смени собственика си веднага.

— Защо не го върнеш обратно в приюта за животни?

— Защото със сърцето си усещам, че това ще бъде неговата смъртна присъда. В този град няма никой друг, достатъчно луд, да търпи котарак, който си мисли, че е доберман.

Шърлийн я изглежда недоумяващо.

— Нападнал е трима доставчици, двама пощальони и едно нещастно момче, което за зла участ се случи край входната врата, когато беше отворена — обясни й Кели. — Отправя към жертвите си трисекунден предупредителен сигнал, който звучи така, сякаш гуцер си прочиства гърлото. След това, ако не са проявили достатъчно разум да избягат, Звярът се вкопчва в най-уязвимата част от тялото им.

Тя метна плитката си през рамо.

— Забавното в цялата тази история с необикновеното му държание — убедена съм в това — че той е решил да ме защитава.

— А на жените какво прави?

— Не знам. Страхувам се да проверя.

Шърлийн помисли малко и се ухили дяволито.

— Ще трябва да предупредя Анди. Има някои определени части от неговото тяло, които в никакъв случай не искам да пострадат.

Кели също се засмя.

— Казах, че котаракът е зъл, а не вманиачен.

— Тогава да се измъквам, докато е време. — Шърлийн се приготи да си тръгва. — Когато решиш да зарежеш тази досадна работа и да се поразсееш малко, звънни ми.

— Дай ми още един месец.

— Имаш го. Чао.

Докато Кели наблюдаваше през прозореца как колата на приятелката ѝ завива зад ъгъла, ледената усмивка, която бе поддържала досега върху лицето си, се стопи в загрижено изражение. Бавно се върна при плота. Треперещата ѝ ръка докосна безобидно изглеждащия пакет. Втренчи се в името си, изучавайки уверения и ясен почерк на Брайън.

„Защо сега — искаше ѝ се да изкрещи, — когато тъкмо бях си внушила, че съм поела твърдо по пътя на забравата!“

В съзнанието ѝ като светкавица проблесна идеята да намери един флумастер и да напише: „ДА СЕ ВЪРНЕ НА ПОДАТЕЛЯ“ с големи, строги букви. Но вместо това тя вдигна пакета от плота и го притисна към гърдите си. Бавно се върна в студиото, наля си чаша кафе,

прескочи прекатурения от Звяра топ хартия и седна на твърдото канапе, което понякога използваше за легло. Мислите и спомените за Брайън, които безжалостно бе пропъждала през последния месец, не можеха да бъдат потискани повече и изпълниха цялото ѝ същество, карайки я настоятелно да разбере, че колкото и да отрича, все още е ужасно уязвима, когато става дума за него.

Като си пое дълбоко дъх, Кели остави кафето настрана, сложи пакета в скута си и започна да го разопакова. Веднага разпозна червеникавокафявата корица на книгата, която Брайън бе носил със себе си по време на похода. Погледна заглавието ѝ: „Пътеводител на Стар за пътеката «Джон Мюър» и региона на Хай Сиера“. Озадачена, Кели разтръска обвивката, търсейки бележка с обяснение. Нищо. Понечи да отвори книгата, но забеляза, че страниците бяха разделени някак необичайно, сякаш нещо беше пхнато между тях.

Остави книгата да се разтвори сама и тихичко извика от изненада. Между страниците беше притиснато едно снежнобяло диво цвете. Погледът ѝ се насочи към полето, където имаше бележка, написана с вече познатия ѝ почерк. Една стрелка сочеше към подчертаните думи.

„Открих това цвете в деня, в който ти си замина.

Цветът му ми напомни за нашето първо утро, което посрещнахме заедно. Тогава слънцето правеше косата ти да изглежда като водопад от злато.“

И след това в дъното на отсрещната страница:

„Закуска. Приготвих овесена каша — достатъчна за двама. Дори мармотите се отнесоха с пренебрежение към остатъка“.

Трите мармота, които ги бяха навестявали на поляната, не бяха били толкова придирчиви и бяха изяждали всичко, което им бяха подхвърляли.

Звярът скочи до Кели, промуши глава под ръката ѝ и безцеремонно се сви в скута ѝ. Тя го изчака да се намести, облегна книгата върху вибриращия му гръб и прелисти страницата.

Една стрелка сочеше към поредната бележка:

„Открих езеро. Беше толкова прозрачно! Стори ми се, че водата не може да е по-дълбока от петдесет-шестдесет сантиметра. А тя стигна доста над главата ми. Помислих си за теб, за минутите, когато плуваше... Колко красива изглеждаше... колко грациозна...“.

По-надолу на страницата:

„Направих си лагер до един поток. Гледах към звездите и се питах дали и ти ги гледаш във Финикс. Избрах си най-ярката и ѝ казах желанието си. След това не можах да спя добре“.

Кели почувства някаква топлина да нахлува в слабините ѝ. Откакто се бе върнала от планината, бе имала няколко подобни случаи нощем.

Следобедът изтече неусетно. Тя бавно отгръщаше страниците на книгата, събирайки цял букет от хербаризирани диви цветя, придружени от кратки трогателни послания. Със своите красиви и загадъчни слова Брайън я водеше след себе си, докато преодоляваше отвесни скали, изкачваше върхове, все още покрити със сняг, и лагеруваше сред тучни поляни. Всеки ден бе спирал, за да напише нещо и да ѝ даде част от себе си. В написаното прозираха неизречени любовни думи. Бележките му не бяха настойчиви обяснения, а искрени дарове, изразени ясно, свободно и естествено.

Ако бе дошъл и се бе опитал да се вмъкне в живота ѝ, Кели би могла да мобилизира упоритостта си и да му се противопостави. Но така беше безсилна. Мечтите ѝ за професионален успех не можеха да се преборят с копнежа, който Брайън бе събудил у нея. Ако бе

приложил някакъв натиск, не би постигнал нищо, но той бе избрал шепота за свое оръжие и Кели изпитваше неустойчиво желание да узнае и останалото, което имаше да ѝ каже.

Обърна опаковъчната хартия, за да прочете обратния адрес. „Денвър, Колорадо... Той не спомена ли, че майка му живеела в Денвър? И ако му се обадя там, какво да му кажа? Здравсти, аз съм Кели. Можеш ли да дойдеш във Финикс, та най-после да реша дали те обичам или това, което стана с нас, е просто невероятен пример за подлудяващата сила на биологичните потребности?“

Звярът се размърда в скута ѝ, протегна лапи и заби задните си крака в корема ѝ. Тя разсеяно го стисна зад ушите и силното му, граничещо с ръмжене мъркане, утихна. Бавно обходи с поглед студиото си. Толкова упорито бе работила, за да стигне дотук! Бе жертвала ваканциите си, бе се лишавала от нови дрехи и от интересни срещи, дори бе предпочела да живее в неуютен, спартански обзаведен апартамент, само и само да си купи професионално фотографско оборудване. През всичките тези години никога не си бе и помисляла, че отказването ѝ от всичко това някой ден би било цената, която ще трябва да плати, за да обича някого.

„Да се откажа? Не! Никога не бих дори допуснала тази възможност. Май че сега просто се нуждая от едно по-дълга почивка.“

— Ставай, Звяр! — побутна котарака.

Този път, когато той се протегна, ноктите му се забиха леко, но многозначително в крака ѝ.

— Продължавай така и скоро ще ти се наложи си търсиш някой друг, чийто скут да топлиш — предупреди го Кели със заплашителен тон.

Звярът прибра ноктите си и грациозно се отмести встрани.

Със съзнанието, че действията ѝ са предопределени, Кели се изправи и отиде до телефона, за да се обади на Брайън. След два опита попадна на една отзивчива телефонистка, нямаща нищо против да отдели необходимото време и да потърси срещу адреса, който Кели ѝ даде, името Робъртсън. За да не размисли и се откаже, Кели веднага набра единадесетте цифри, които щяха да я свържат с Брайън.

Отговори ѝ един дружелюбно звучащ женски глас.

— Ало?

— Здравейте. — „Ами сега какво?“ — Казвам се Кели Стюард...

Внезапно се почувства така, сякаш устата ѝ беше пълна с памук, а в гърлото ѝ бе заседнала цяла футболна топка.

— Аз съм... ъъ... приятелка на Брайън. Случайно той да е там?

— О, съжалявам. Просто го изпуснахте. Преди два часа замина на гости на брат си.

— А скоро ли ще се върне?

— Е... да, обаче не съм сигурна кога. Братът на Брайън живее в Аляска и понеже не са се виждали от доста време, не го очаквам тези дни.

— Аляска?! — възкликна Кели, неспособна да скрие огромното си разочарование.

— За нещо спешно ли го търсите?

— Не... Исках само да му благодаря... за подаръка, който ми е изпратил.

— Мога да ви дам адреса на Том в Аляска, където бихте могла да му пишете. Или може би предпочитате телефонния номер?

— Не...

— Е, съжалявам, че го изпуснахте.

— Да... и аз също.

Трябваше ѝ време да помисли. Благодарни на жената, която вероятно бе майката на Брайън, и затвори, отказвайки да ѝ остави номера си.

Само преди минути я бе обзела такава еуфория, а сега сякаш внезапно бе лишена от всичко, направило деня ѝ щастлив. Чувстваше се изтощена и скована. „Ако се бях връщала вкъщи малко по-рано миналата седмица, Шърлийн би могла да ми предаде пакета веднага тогава и щях да успея да се обадя на Брайън, преди да е заминал... Само ако! Думи на хора, които не са достатъчно силни, за да приемат последиците от своите действия. Какво целях? Какво щях да направя, ако беше ме помолил да отида с него? Да замина и да оставя клиентите си без обещаните им рекламни материали? Ами труда, който вече вложих в проекта за «Темпълтънс»?“

Кели погледна часовника си. Бе прекарала целия следобед, витаейки из небесата. Време беше да се върне отново в реалния свят.

Остави книгата на Брайън върху бюрото в приемната. „Далеч от очите — разсъди тя, — далече от ума.“

След като се върна в студиото, котаракът моментално вдигна глава и се втренчи в нея, прекъсвайки ритуала на миенето си. Когато мина край покритата с драпирана покривка маса, на която бе подредила декора за рекламата на пекарната, Кели се спря объркана. Няколко секунди по-късно разбра какво не е наред. Раздразнението ѝ си бе намерило отдушник. Поничката с желе я нямаше!

— По дяволите, Звяр! Това преля чашата! Ти току-що извърши последното си прегрешение тук!

Той продължаваше да я гледа.

— Можеш да запазиш ококорения си невинен вид за следващия нещастник, който прояви достатъчно глупост, за да те приюти. При мен повече няма да мине!

Сякаш разбирайки, че май наистина е прекалил, Звярът отвърна на виковете ѝ с жално мяукане и заситни през студиото, за да се отърка о краката ѝ.

— Този път това няма да ти помогне! Всичко между нас абсолютно, окончателно и безвъзвратно приключи!

Кели влезе в лабораторията, за да вземе ключовете си. След няколко минути префуча през студиото, отивайки за нова поничка.

На вратата се спря.

— Ако само едно нещо не е на мястото си, когато се върна — предупреди го тя, — може да не се озовеш дори и в приюта за животни!

Вместо да затрепери от страх, Звярът примигна и се прозя. Кели тресна вратата толкова силно, че ценната ѝ диплома от фотографския институт „Гибсън“ се откачи от стената и падна.

Когато се върна след половин час, необичайно кроткият Звяр я посрещна на прага. Тя не му обърна никакво внимание и се насочи към работната маса, за да започне сложната и прецизна операция, която имаше за цел новата поничка да изглежда така, като че ли някой току-що е отхапал от нея. Трябваше да отреже малко полукръгче и после внимателно да върне желето вътре. Тази сутрин бе постигнала това, което смяташе за задоволителна комбинация, едва при третия опит. Затова сега мислено се помоли всичко да стане още от първия път. Беше уморена и гладна, а дрехите ѝ лепнеха от жегата. Като капак на всичко идваше пък раздразнението ѝ.

Когато „отхапаното“ беше идеално отрязано и готово за желето, Кели внимателно огледа поничката от всички страни, за да се увери, че смляната захар е равномерно наръсена и ще излезе на фотоса с подобаваща гъстота. Накланяйки се за един последен поглед от ъгъла, от който щеше да снима, тя се отдръпна назад и стъпи върху котарака.

— По дяволите, Звяр! Не ми се пречкай!

Още преди да бе престанала да крещи, той се върна и бутна глезена ѝ с глава.

— Добре, стига толкова! Ще те заключа в приемната. — Наведе се да го хване, но точно когато обви ръка около корема му, видя мишката в устата му. Кели изпищя, котаракът избяга, а мишката падна върху крака ѝ.

Борейки с желанието си да изпищя отново, Кели затвори очи и преброи до десет. После, без да поглежда надолу, измъкна крака си от мокасины, пое си дълбоко дъх, набра смелост и като вдигна обувката, предпазливо отнесе клатушкащия се върху нея гризач до кофата за смет. Звярът я наблюдаваше иззад една табуретка. Тя му хвърли гневен поглед.

— Ако си мислиш, че си спечелил червена точка с това, повярвай ми, жестоко се лъжеш!

Мишката тупна на дъното на металния контейнер. Кели едва дишаше. Погледна обувката си. Знаеше, че винаги ще вижда как мишката лежи в края ѝ, затова изхвърли и мокасины. Облегна се на стената и изстена. Повдигаше ѝ се от мисълта да прекара следващия половин час в пълнене на поничката с яркочервеното желе.

Реши да се прибере вкъщи. Събра нещата си и се обърна към котарака.

— Хайде, Звяр — изрече с тих и заплашителен глас. — Идваш с мен!

Той тръгна през помещението с наведена глава, влачейки опашката си.

— Стига! Мелодраматичните ти номера няма да минат този път. Казах ти вече, всичко свърши.

Котаракът я последва, оклюмал като увехнало цвете.

Оказа се, че приютът за домашни животни е затворен. Една табела посочваше мястото, където можеха да се оставят животни за

през нощта, но въпреки гнева си, Кели не можа да си наложи да пусне Звяра вътре.

— Е, извади късмет — каза тя, когато се върна в колата. — Печелиш четиридесет и осемчасова отсрочка. Наслаждавай й се.

Брайън крачеше по тесния тротоар пред жилището на Кели, като непрекъснато си повтаряше, че няма никаква работа тук. Бе й дал достатъчно време, за да вземе решение — книгата би трябвало да е пристигнала преди повече от седмица. И ето че беше дошъл във Финикс непоканен. Не бе намерил в себе си повече сили да продължава да чака резултата от своето внимателно обмислено ухажване.

Раздялата с Кели му бе причинила големи страдания. При всяка нова пътека се бе разкъсвал от една и съща дилема — да продължи ли похода или да изостави планините и да отиде при нея. В крайна сметка бе продължил, но не защото бе желал това, а защото интуитивно усещаше, че е важно да й даде време да си помисли насаме.

Кой знае защо, преди да тръгне за Финикс, бе бил сигурен, че вече ще е променила намерението си и ще пожелае да го види отново. Очевидно, това не се бе случило. Но така или иначе, вече бе дошъл. Да я обича, да я желае, бе станало така жизненоважно за него, че просто не можеше да стои далеч от нея и секунда повече.

„Дали Фил й е казал, че съм му се обаждал, за да ми даде адрес й? — запита се. — Възможно ли е затова да не вдига телефона? Или пък аз си въобразявам разни неща?“

Хвърли поглед на часовника си. Бяха изминали само четири минути, откакто го бе погледнал за последен път.

„Може би има ангажимент и е заминала някъде. Може би е на почивка? Съществува вероятност нещо да се е случило и тя дори все още да не е получила книгата...“

Брайън въздъхна отчаяно. Неизвестността ужасно го гнетеше.

Изведнъж зад него се тресна врата на автомобил и се чу:

— Слизай от колата! И ако си знаеш интереса, няма да правиш глупости. Това е абсолютно последният ти шанс с мен!

„На какво, по дяволите, се натресох?! Скандал между любовници?“

Във всичките си планове нито за миг не бе допускал възможността да я завари с друг мъж.

Кели излезе иззад ъгъла, крачейки с наведена глава, и почти се сблъска с него.

— Брайън! — ахна тя.

— Здравей, Кели — отвърна Брайън и потърси очите ѝ.

— Какво правиш тук? Мислех...

— Чула си, че съм се споминал? — пошегува се той, като се опита да заглади неловката ситуация.

Не можеше да повярва, че е толкова красива.

— Мислех, че си отишъл в Аляска...

— Как...

— Майка ти ми каза...

— Кога?

— Днес следобед.

Кели също бе очарована от външния му вид. Брадата му беше оформена и подстригана. Носеше памучен панталон, риза с къс ръкав и поразхлабена вратовръзка. Сакото си бе праметнал през рамо. Изглеждаше доста по-различен от образа, който бе пазила в съзнанието си през тези четири седмици. Сега за пръв път Кели видя в него банкера и той ѝ се стори удивително сексапилен.

— Обадох се да ти благодаря за цветята.

Бе ги получила и бе откликнала. Това му беше достатъчно.

— За мен беше удоволствие — тихо каза Брайън.

Дълго се гледаха един друг, разменяйки мисли, желания и спомени, концентрирани в енергията на погледите им.

Изведнъж Кели настръхна. Някъде зад нея се чуваше предупредителното ръмжене на Звяра.

— Брайън! — извика тя. — Пази се!

Но беше твърде късно. Котаракът се вкопчи в бедрото му с всичките си четири лапи.

— Какво, по д... — възкликна Брайън.

— Звяр, пусни го!

Кели хвана котарака за врата.

— Кели, моля те — изпъшка Брайън. — Остави на мен.

Той посегна надолу и откъсна котарака от крака си.

— Твой е, така ли? — втренчи се в него. Странният монолог, който преди малко бе подслушал, изведнъж придоби смисъл.

— Ама че приятел си имаш тук.

— Нарани ли те? — обезпокоена попита Кели.

— Ако кажа „да“, това означава ли нежни, любвеобилни грижи?

Тя се усмихна.

— Точно толкова нежни и любвеобилни, колкото би получил някой, чиито ходила са осеяни с пришки.

— В такъв случай, аз съм смъртно ранен. — Брайън стисна мятащия се котарак още по-силно.

— Има ли си име?

— Наричам го Звяра по очевидни причини.

— Винаги ли е така ревнив или има нещо против бивши банкери?

— Не допуска никакъв мъж близо до мен.

Брайън отново огледа котарака.

— Колко интересно. Мисля, че ще се сприятелим все пак. — С бързо и ловко движение той пхна Звяра под мишница и започна да го чеше зад ушите.

За учудване на Кели, котаракът започна да мърка. Тя поклати глава.

— Предавам се. Изобщо няма и да се опитвам да проумея какво стана току-що.

— Няма нищо мистериозно. Просто е съобразил, че за момента нямам намерение да те нападам, и тъй като изглежда ме приемаш, решил е, че и той би могъл.

— И откъде знаеш толкова много за котарациите?

— Когато ми трябваха допълнителни пари в гимназията — а това се случваше през цялото време — работех при леля си. Тя беше единственият ветеринар в града специалист по котките. Не знам защо, но винаги успявах да се справя с най-злите от тях, без да пострадам твърде много. И нека ти кажа нещо — на този свят има някои доста своенравни и вироглави котки.

— О, наистина ли? — стрелна го с очи Кели. — Никога нямаше да се сетя.

Брайън се засмя.

— Да разбирам ли, че вие двамата сте имали лош ден?

— Предпочитам да не говорим за това. Има толкова много неща, които не знам за теб.

— Ако ме поканиш в апартамента си, бихме могли да се опитаме да променим нещата.

Тя се усмихна смутено.

— Искаш да кажеш, че не си бил целия този път дотук, само за да се видим на моравата отпред?

Обърна се и тръгна към входната врата.

— Кели? — спря я Брайън.

— Моля?

— Защо носиш само една обувка?

— Дълга история — отвърна тя, поглеждайки убийствено към Звяра. — Влез и, ако в разговора настъпи една от онези тежки паузи, когато никой от нас не може да измисли нищо друго, ще ти я разкажа.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Брайън я последва в апартамента ѝ. Изчака я да затвори вратата и пусна котарака вътре. Кели срещна замисления му поглед.

— Толкова често съм си представял как те виждам отново, а още не мога да повярвам, че това най-после се случи — каза ѝ той.

Кели се усмихна и протегна ръка.

— Можеш и да ме докоснеш, ако искаш — насърчи го. — Само не ме щипи.

Брайън пое ръката ѝ и я притисна към устните си. Потресена от чувствата, предизвикани от този прост жест, тя едва не изгуби самоконтрол.

— Гладен ли си? — попита го, просто за да каже нещо, без да осъзнае, преди да е станало твърде късно, колко многозначителен е въпросът ѝ.

— Не... — отвърна Брайън, борейки се със собствените си емоции. — Струва ми се, че не съм. А ти?

Кели си пое дълбоко дъх.

— Може би... Цял ден не съм яла.

— Заради това ли трепери ръката ти?

— Ръката ми?

Тя не можеше да си обясни как нервността ѝ се бе проявила по толкова очебиен начин. Обикновено успяваше да прикрива вълнението си във всякакви ситуации.

— Това нещо, което сега държа. — Брайън нежно стисна пръстите ѝ. — Треперят — тихо добави той. — Защо не проведем тази среща на по-безопасно място? Да отидем на вечеря някъде. Искам да си поговорим.

— За какво?

Би било глупаво да я лъже, да се преструва, че е дошъл във Финикс за нещо друго.

— За теб и мен, за възможността да открием начин да продължим да се виждаме.

— Не се отказваш лесно, нали?

— И никога няма да го направя.

„Особено, когато залозите са така невероятно високи!“ — мина му през ума.

Докато чакаше Кели да се приготви, Брайън започна да чете заглавията на книгите по рафтовете, заемащи задната стена на нейната дневна. Няколко реда бяха запълнени със справочници по фотография, по останалите бяха наредени в безпорядък томове, вариращи от история до философия, от уестърни до любовни романи. Той осъзна, че за жената, която твърдеше, че обича, не знаеше почти нищо.

Кели се приближи зад гърба му.

— Можеш да четеш всичко, което ти допада, но ще трябва да го правиш тук — закачливо подхвърли тя. — След като се опарих един-два пъти, научих се да не заемам книгите си.

Брайън се обърна. Шеговитият отговор, който си бе приготвил, заседна в гърлото му, като я видя. Облечена в леко пристегната жарсена рокля, която плавно очертаваше „хълмовете“ и „долините“ на тялото ѝ, Кели буквално накара дъха му да секне. Бе разплела косата си и я бе сресала назад така, че светлокестенявите къдрици падаха свободно по раменете ѝ.

— Този цвят страшно ти отива — каза той. Кожата ѝ бе като кадифе, а очите ѝ излъчваха светлосини пламъчета.

— Не съм съвсем сигурна „праскова“ ли да го нарека или „кайсия“...

Бе избрала точно тази рокля, защото се чувстваше красива в нея. И защото изведнъж бе станало много важно да изглежда красива за Брайън.

— Ще тръгваме ли?

Брайън се страхуваше, че ако се забавеха още, щеше да се прости и с малкото останало му самообладание. Гледаше как гърдите ѝ напират изпод роклята и си ги представяше притиснати към неговите, гледаше елегантните извивки на бедрата ѝ и си представяше как ги милва с жадна длан.

На Кели не ѝ се искаше да излизат. Желаяше да остане в апартамента си с Брайън и да забрави, макар и само за една нощ, всичко, което ги разделяше.

— Имаш ли някакви предпочитания?

— За какво? — тихо попита той.

— За кухнята. Нещо специално?

Брайън пхна обратно в редицката на рафта книгата, която бе държал досега. Повече не можеше да се сдържа да не докосва Кели и нежно погали шията ѝ, а после плъзна пръсти нагоре по бузите ѝ.

— Бихме могли да ядем пица или най-страхотната пържола, която правят във Финикс, но се съмнявам дали утре ще си спомням нещо друго от вечерта, освен това как седиш срещу мен...

Кели преглътна.

— Мексиканската кухня, хмм... доста трудно се забравя.

— Нека тогава е мексиканска. Води ме.

— Ей сега се връщам... Трябва да си взема палтото. — Кели тръгна към спалнята, после се спря и се обърна към него.

— Впрочем, струва ми се, че има голяма вероятност да не ми потрябва палто тази вечер. Не и след като температурите достигнаха 30 градуса на сянка само преди няколко часа — усмихна се малко сконфузено.

Брайън пристъпи към нея и хвана ръката ѝ.

— Всичко се случва. Но ти не се тревожи. Ако нахлуе студен атмосферен фронт, докато сме в ресторанта, ще съм щастлив да ти услужа с якето, което оставих в колата си отвън.

— Не усещам ли иронична нотка в гласа ти?

— Нищо подобно. Ако съм научил нещо през времето, когато се опознавахме един друг, то е, че никога...

— Престани! Не понасям хвалби на празен стомах. Хайде просто да се махаме оттук и да отиваме да ядем.

Брайън се засмя.

— Доколкото си спомням, ти твърдеше, че планинският въздух бил причината за вълчия ти апетит.

— Ами, значи си ме хванал в една мъничка, безобидна лъжа. Но какво е това между приятели? — намигна му Кели, докато излизаха. — Лакомията е толкова непривлекателна черта за една жена. Можеш ли да ме виниш, че се опитвам да я скрия?

В любимия мексикански ресторант на Кели нямаше свободни маси. Отидоха в „Кларитън“ — уютно, спокойно заведение, специализирано в приготвянето на говеждо филе. На светлината на свещи, пред бутилка бяло вино, салатата от спанак и прилично опечени

пържоли двамата разговаряха и научаваха все повече неща един за друг. Кели узна, че Брайън е алергичен към червено вино, и когато бил тригодишен, едва не умрял от ухапване на паяк. Тя му разказа за паническия си страх от щурци и че е чакала осем часа на опашка за билети, за да гледа „Империята отвръща на удара“ още първия ден от пускането му по кината.

Когато отнесоха празните им чинии и им сервираха кафето, Брайън се пресегна през бялата ленена покривка и хвана ръката ѝ.

— Липсваше ми — тихо ѝ каза. — Когато си тръгна, беше ми страшно трудно да повярвам, че наистина си заминала. Вървах по пътеката и щом видех нещо — цвете, дърво или водопад — неволно се обръщах, за да ти го покажа.

Очите му изразяваха объркването и ужасното отчаяние, които бяха връхлетели тогава.

— Беше голям шок за мен, когато откривах, че те няма.

— Времето, което прекарахме в планината, беше много специално, вълшебно, изключително...

Кели отново се опитваше да го накара да разбере нещо, което самата тя не осъзнаваше напълно.

— Грешаш, Кели. Не само времето, през което бяхме в планината, е толкова специално... То е и ще бъде такова навсякъде, където и когато се случи да бъдем — без значение дали сме тук, във Финикс, или на околосветско пътешествие. Ето това дойдох да ти докажа.

Палецът му нежно масажираше китката ѝ.

— Разкажи ми как премина останалата част от похода ти — рече тя, опитвайки се да го насочи към по-безопасна, по-неутрална тема, при която нямаше да са принудени да стоят от двете страни на емоционалния вододел. — Какво видях? Срећна ли някого?

Разбира се, Брайън бе разгадал целта ѝ и я оправдаваше за начина, по който реагираше. Все още не бяха узрели за решителния момент. Не бяха стигнали до нищо по-съществено от това, че и двамата бяха разбрали колко много са си липсвали. Той се наведе напред и се облакът на масата. В очите му имаше много топлина.

— Видях най-невероятни неща, Кели. Имаше водопади, които кънтяха в каньоните като препускащи влакове, и потоци, ромолящи тихо пред краката ми. Видях яребици, златни пъстърви и жаби с жълти

крака. Срецнах двойка туристи, отиващи да се оженят в Хай Сиера, и повървах няколко километра с тях.

Брайън направи пауза.

— Но при всяка крачка си мислех за теб...

— Може би защото си усещал, че и аз мисля за теб... — най-после призна Кели — по-скоро пред себе си, отколкото пред него. — През нощта затварях очи и се опитвах да си представя мястото, където лагерувах. Денем се питах какво ядене си приготвяш и през какви местности минаваш.

Той я погледна замислен, после пусна ръката ѝ и даде знак на сервитьора да му приготви сметката.

— Искам да ми покажеш студиото си. Мисля, че е време да видя своя съперник.

Кели отключи външната врата на приемната, светна лампите и бързо изтича в килера да изключи алармата. После кимна на Брайън да я последва в студиото.

— Е... това е — каза тя с нотка на гордост, като отстъпи встрани, за да му направи път.

Брайън обходи помещението с поглед. Никога не се бе озовавал в професионално фотостудио, но благодарение на отдавнашната си работа в онзи вестник знаеше едно друго за бранша.

Навсякъде имаше прожектори, закачени по тавана или поставени на стойки. В единия ъгъл бяха струпани чадъри и големи бели рефлекторни пана за смекчаване или увеличаване на ефекта от осветлението. До стената висяха ролки различно оцветени платна, които се разпъваха като екрани и служеха за фон. В едната страна на помещението имаше маса, покрита с драпирана черна покривка, в другата — нефритова фигура на китайка, седнала върху дълга дървена пейка и загърната с парче тревисто зелена коприна. Канapé и фотьойл бяха разположени до третата стена, а работна маса — до четвъртата. На плота се виждаше нахапана поничка.

— Остатък от обяда ти ли? — попита Брайън, когато Кели застана до него.

— Това е дълга история — отвърна тя и остави чантичката си на масата. — Ела да ти покажа над какво съм работила напоследък.

Брайън забеляза обувката ѝ в кофата за смет. Наведе се да я извади и като видя мишката, вдигна учуден поглед към Кели.

— Ааа... искала е да ти отмъкне поничката и ти си я убила с единственото нещо, което ти е било под ръка.

Тя се усмихна.

— Това е...

— Няма защо да ми казваш, че това е още една дълга история.

Брайън пусна обувката и последва Кели през късото коридорче в една дълга и тясна стая. Стените бяха покрити с черно-бели и цветни снимки във всякакви размери. По масите, долепени до стените, нямаше и следа от безпорядък.

Тя се обърна към него. Очите ѝ блестяха възбудено.

— Помниш ли думите ми за това колко е трудно да получиш изгодни поръчки във Финикс?

— Ако не ме лъже паметта, ти каза, че големите пари са били здраво заключени и недостъпни за нови таланти.

— Е...

Кели с лукаво изражение се надигна на пръсти и прошепна в ухото му:

— Не искам да казвам това на висок глас, да не би да чуе дяволът, но благодарение на Фил, стената е пропукана и аз съм на път да проникна в крепостта. Една от водещите рекламни агенции в района ми даде поръчка. В най-шикозния магазин за дрехи във Финикс внасят цял кораб с коприни през късната есен и искат наистина „динамитни“ снимки за реклама.

Тя повече не можеше да сдържа усмивката си.

— Искаш ли да видиш какво съм направила досега?

— Да надзъртам в чуждата работа ми е любимото занимание — отвърна сериозно Брайън.

— Мисля, че си надежден и няма да ме издадеш на конкуренцията.

Кели отключи едно чекмедже. Вътре имаше три големи кутии, пълни с диапозитиви, и няколко пакета с фотоси. Извади пачка снимки, разстла ги на масата и отстъпи назад.

Брайън взе най-горната и я разгледа. На нея се виждаше кръгъл аквариум, в който имаше две златни рибки с ветрилообразни опашки. Аквариумът беше покрит с фин копринен воал, изкусно украсен с

множество златни рибки. Колкото повече Брайън се взираше, толкова по-илюзорна ставаше снимката, докато накрая той съвсем се затрудни да каже коя рибка е копринена и коя — истинска. Резултатът беше удивителен — снимката заместваше хиляди страници текст за качеството на копринения воал.

— Тази ми беше страшно трудно да я направя, но съм доволна от това, което се получи — засмя се Кели. — Нямах си представа какъв ужас е да накараш рибките да позират. Или да ги опазиш от сваряване под горещите лампи.

Брайън мълчаливо остави фотографията настрани и взе следващата. На нея бяха запечатани фигурите на мъж и жена. Жената стоеше с гръб към обектива, а ръката на мъжа лежеше на талията ѝ, сякаш танцуваха. Главите им бяха в сянка, така че фокусът на снимката беше върху мъжката ръка, притисната към тъмносинята копринена рокля.

— От агенцията ми дадоха текстовете, които ще използват, и оставиха композиционните решения на мен. Тази се нарича: „Нищо не може да се сравни с докосването до истинската коприна“.

Брайън се постара да не покаже изумлението си. „Тя е добра, дяволски добра! Изобщо не съм предполагал, че е толкова талантива!“ Стомахът му се сви. Толкова резервирано се бе отнасял към професионалните ѝ способности, без дори е видял нейни работи. Разгледа и останалите фотоси, смътно дочувайки коментарите на Кели, потънал в собствените си мисли. „Какво високомерно, егоистично копеле съм! Дойдох във Финикс с твърдото намерение да я отведа далеч от ежедневието ритъм на живота ѝ. Тя е имала пълното право да ме отблъсне преди месец... Има право да го направи и сега.“

— Е? — подкани го за мнение Кели. В гласа ѝ се прокрадваше безпокойство от продължителното му мълчание.

Брайън бавно и внимателно събра снимките, като отдели повече време, отколкото беше необходимо, за да ги подреди в идеална купчинка. Не знаеше какво да ѝ каже и искаше да обмисли отговора си. Показвайки му своите работи, Кели бе го накарала да се вгледа позадълбочено в себе си. И той се бе ужасил от това, което бе видял. Не беше алтруист и никога не би могъл да постигне зашеметяващия си успех, ако бе поставял интересите на другите пред своите. Обикновено поискаше ли нещо, намираше начин да го получи. Но да постъпи така

с Кели му беше невъзможно. Обичаше я твърде много, за да постави това, което искаше, над това, което беше най-добро за нея.

— Брайън? — тихо настоя тя.

Самоувереността ѝ бе започнала да я напуска след упорития му отказ да ѝ отговори.

— Страшно са ефектни, Кели — каза най-после Брайън. — Ако тези фотографии не те поведат по пътя към богатството и славата, значи хората в този град са ненормални.

Кели изпусна една силна въздишка, която сама по себе си бе достатъчно красноречива.

— За малко да ме разтревожиш...

— Няма начин да не знаеш колко добри са тези снимки — добави той.

— Понеделниците, средите и петъците са дните, в които имам най-голямо самочувствие, а ти ме хващаш във вторник. Трябва да запомниш, че фотографията, както и всички изкуства, е нещо субективно. Картините, песните, стихотворенията, скулптурите... са добри, само ако публиката смята така. Без приемането и одобрението от хората на това, което правя, аз съм нищо.

— Веднага си признавам, че не съм експерт, но тази вечер разбрах — ти имаш истински талант, особен усет към работата си. Не мога да проумея защо не си по-самоуверена.

Всъщност, Брайън знаеше. Кели бе работила толкова много и толкова упорито, за да получи признание, и бе била отхвърляна толкова често, че беше само въпрос на време да се запита, дали в края на краищата, недосегаемите корифеи не са прави. Обзе го силен гняв и тъй като нямаше накъде другаде да го насочи, изля го върху нея.

— Защо, по дяволите, си стояла досега в този град и си блъскала главата си в тухлената стена, която, както сама казваш, е непробиваема?!

Кели беше слисана от атаката му. Брадичката ѝ се вирна решително.

— Защото тук е моят дом! Финикс ми харесва.

— Сигурна ли си, че не стоиш тук заради прословутия си магарешки инат? Заради Философията: „Ей богу, те ще ме приемат, дори и ако трябва да се скапя от работа“.

— Цялото ми семейство е...

— Ти си голямо момиче. Време е да заживееш свой самостоятелен живот.

Тя присви очи.

— Този „самостоятелен живот“ да не би случайно да се изразява в кръстосване нагоре-надолу из страната с теб?

— Не — отвърна Брайън с невероятна болка в гласа. — Това означава да отидеш някъде, където ще забележат и ще оценят таланта ти.

Кели още повече се обърка, но този път не от гнева, а от отговора му. „Не ми ли каза, че причината, поради която е дошъл във Финикс, е да ме убеди в сериозните си намерения? Нима греша, като мисля, че все още иска да го последвам в неговите скитания?“

— Не разбирам...

— Достатъчно си търпяла тези типове, Кели. Време е да се преместиш.

— Как можеш да ми говориш за преместване, когато всичко тук започва да се нарежда? Веднъж само подходящите хора да видят какво съм постигнала с този проект, и ще започнат да ми дават още и още поръчки.

— Защо си толкова сигурна?

— Защото е така.

— Ами защо тогава това не се случи по-рано? Занимаваш се с разни дребни неща от години. Защо през цялото това време никой не забеляза колко си талантлива?

— Просто са си гледали работата.

— И сега ти наистина вярваш, че някак си всичко се е променило по вълшебен начин и с ефектното изпълнение на тази поръчка ще бъдеш допусната в техния затворен кръг?

— Да!

Кели беше убедена, че това е истината. Пък и какво друго ѝ оставаше?

Брайън разтърка челото си. Търсеше начин как да я събуди, да я накара да осъзнае, че няма никакъв шанс да направи пробив в дебелия стена. Кели му се струваше така детински наивна. Беше сигурен, че ако можеше да проникне в съзнанието на хората, държали я изолирана през всичките тези години, щеше да открие страх. Страх от таланта ѝ, от предизвикателството, което щеше да им отправи тя, от силната

конкуренция, която със сигурност щеше да създаде в техния спокоен и подреден малък свят.

— Така няма да стигнем доникъде — въздъхна тежко.

— Прав си — отвърна Кели.

Борбеността ѝ я бе напуснала така бързо, както се бе и появила.

— Защо не си кажем „лека нощ“, докато все още си говорим?

Брайън никога не бе допускал, че такъв ще е краят на срещата им.

— Съжалявам. Нямах право да те притискам толкова силно.

Само че имаше. Любовта му даваше това право.

— Брайън, аз...

Кели не искаше вечерта да свършва по този начин. Той бе дошъл от толкова далеко и бе ѝ липсвал толкова много.

— Няма нищо, Кели. Денят беше тежък и двамата сме уморени.

Празни думи, изречени с едничката цел да преодолеят неприятната ситуация.

— Хайде, ще те закарам до вкъщи.

Разстоянието до апартамента на Кели му се стори безкрайно дълго. След всичко, което се бе случило тази вечер, Брайън усети как в гърдите му пропълзва чувството на отчаяние. За първи път си даде сметка, че може би наистина бе невъзможно да заживеят заедно. Беше странно чувство. Години бяха минали от последния път, когато изобщо бе допускал мисълта за поражение.

Би трябвало да има някакъв начин да я накара да разбере колко безсмислено е да си стои във Финикс. „И какво от това? — настоятелно го попита един вътрешен глас. — Какво би променило нещата между вас, ако тя се премести в друг град? Готов ли си да я последваш, да се установиш някъде толкова скоро, след като преоткри вкуса на свободата?“

Когато стигнаха до сградата, където живееше Кели, той паркира колата до тротоара и заобиколи да отвори нейната врата. Убийствената дневна жегата се бе натрупала в асфалта и бетона и лишаваше онези, избрали удобствата на цивилизацията, от обичайната за откритата пустош хладина. За Брайън това беше потискащо, задушаваше го, изсмукваше енергията му.

Кели изрови ключовете от чантичката си.

— Искаш ли да влезеш? — попита тихо.

Не й се щеше всичко да свърши, преди да са открили начин да се разделят отново като приятели.

Брайън се нуждаеше от време, за да помисли насаме, но много по-силно желаше да бъде с Кели.

— Да — отвърна, — бих искал.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кели отвори вратата на апартамента, пристъпи в малкото антре и посегна към ключа за осветлението. Изминаха няколко безкрайно дълги секунди на колебание — не ѝ се искаше да разруши спокойствието на тъмнината с ярката светлина.

Как копнееше Брайън да я докосне! Ако ѝ дадеше и най-малкия знак, че е готов за близост, би се хвърлила в обятията му. Но горчивината от неотдавнашния им спор все още тлееше между тях като невидима бариера, която изглежда и двамата не можеха нито да преодолеят, нито да пренебрегнат.

С тиха въздишка щракна ключа и прогони мрака. Тъй като се страхуваше от изгарящите я чувства, когато се обърна към Брайън, прибягна към етикета.

— Да ти предложи нещо за пиене?

В своето отчаяно желание да забрави всичко, освен това колко много я обича, Брайън почти се бе отдал на порива си да я прегърне, но хладният ѝ глас го накара да се откаже.

— Да, нещо студено ще ми се отрази добре — отвърна безизразно, включвайки се на свой ред в тази игра на официалности.

— Имам малко бяло вино... Или може би чай с лед?

— Чай с лед, ако обичаш.

Кели кимна, но не се помръдна. Бяха толкова близо — деляха ги някакви си петдесетина сантиметра — и все пак бяха безкрайно отдалечени един от друг. „Защо не мога да взема инициативата за така жадуваната интимност, когато всяка моя фибра тръпне в очакване на ласките му? Защо своенравността не ми позволява да протегна ръце към него?!“

Пусна чантичката си върху малката маса в коридора и прокле нерешителността си.

— Със захар или без?

Брайън видя ужасното смущение в очите ѝ и с болка осъзна, че причината за това несъмнено се корени в него.

— Без — отвърна автоматично. После импулсивно я докосна по ръката.

— Кели, искаш ли да си отида?

Когато дланта му влезе в контакт с кожата ѝ, между тях сякаш протече емоционален заряд. В гърлото на Кели се надигна мъчителен стон. Тя преглътна и се опита да каже нещо. Устните ѝ се помръднаха, но думите останаха неизречени. Накрая просто поклати глава. Колко бе грешала! Магията бе оцеляла през времето и пространството и сега, в многолюдния град, беше също толкова силна, колкото бе била и на поляната в лоното на девствената природа. Където и да отиде, вълшебството на онези дни щеше да ги следва.

Откакто бе видял студиото ѝ, Брайън се чувстваше така, като че ли надутото и високомерно бе вървяло по ръба на пропастта и внезапно бе изгубил почва под краката си заради своята нагла арогантност. Почти физически усещаше как се свлича надолу по урвата, как краката му напразно се опитват да се задържат за нещо стабилно, а ръцете му загребват само пясък. Нуждаеше се от време, за да събере в едно отворителния егоист, когото бе открил в себе си, с мъжа, който обичаше Кели до полуда.

Идеята му да дойде във Финикс и да я отведе със себе си беше безвъзвратно и окончателно пропаднала. И все пак не можеше да повярва, че всичко между тях е свършило. Бяха толкова подходящи един за друг и същевременно така различни!

— Кели...

Пръстите му се стегнаха около китката ѝ. Страстта и безкрайната му любов към нея настояваха още веднъж да бъдат чути. Въпреки че вече не можеше да я моли с чиста съвест да напусне Финикс и да го последва, чувстваше се длъжен да направи един последен опит и да я убеди да замине заради самата себе си.

— Трябва да се махнеш от този град. Ако останеш, рано или късно ще изгубиш всичко, което прави работите ти така специални.

Кели пребледня. Да му покаже студиото си, се бе оказало ужасна грешка. Вместо да осъзнае колко е близо до успеха и колко е важно, че постига този успех точно тук, където се бе борила толкова дълго, Брайън бе пренебрегнал нейните амбиции. Тя прикри болката си, причинена от неразбирането му, като избухна, насочвайки гнева си в изненадваща и за двамата им посока.

— Струва ми се, крайно време е да ти стане ясно, че не професията ми ни разделя!

Направи пауза, за да облече с думи онова, което беше само далечна и смътна емоция.

— Още от малка заедно с пюрето от банани и варения ориз са ме захранили и с уважението към труда. Научена съм да не отдавам никакво значение на това колко богат е някой или пък колко е човеколюбив. Ако не прави нищо, за да си изкарва хляба, значи е също като всички онези скитници, безделници и други подобни, които не искат да работят.

При тази необяснима атака Брайън присви очи. Никога досега не му бе намеквала, че е настроена така срещу него.

— Казано на прост език, понеже съм напуснал една задушаваща ме служба, смяташ, че се държа като последния хаймана?

Гневът ѝ се стопи така бързо, както бе и дошъл, оставяйки я в ситуацията да отстоява нещо, което не само че желаше никога да не бе изричала, но и в което изобщо не вярваше.

— Не бих употребила думата „хаймана“... — отвърна уклончиво.

— Хайде да не си играем на семантика, Кели. Както и да е, поправи ме, ако греша.

Брайън сведе поглед към пода и прокара пръсти през косата си. Когато отново вдигна очи, те все още мяхаха пламъци.

— Прав ли съм като си мисля, че дори и да открия начин да бъдем заедно, ти пак няма да искаш да имаш нещо общо с мен, освен ако не си намеря добре платена работа?

— Караш ме да се чувствам толкова користолюбива!

— А аз си мисля, че тогава съм бил прав.

Кели вирна брадичка.

— Не можеш да продължаваш „да търсиш себе си“ до края до края на живота си. Все някога трябва да направиш нещо.

Брайън поклати глава.

— Смятам, че е по-добре да се сбогуваме, преди нещата да са стигнали твърде далеч.

Думите му пукнаха балона на нейната агресивна самозащита и Кели отново стана безнадеждно уязвима.

— Моля те... — промълви отчаяно. — Не си тръгвай. Не и по този начин. Нали не си бил толкова път дотук...

— Само за да се скараме?

Брайън докосна бузата ѝ с опакото на ръката си.

— Права си. Да се караме, е последното нещо, което ми идва наум, когато те гледам. Спомням си нашето време заедно... смеха, споделяната храна, как се свиваш на кълбо, когато спиш... и колко вълнуващо е да се любя с теб...

Обзе го трепетен копнеж. Дъхът му секна, здравият разум го напусна и го захвърли във вихъра на неустойчивото желание. Протегна ръце към Кели и тя се притисна в разтворените му обятия.

Погали лицето ѝ и очите им се срещнаха. Той я целуна нежно.

Кели обви ръце около врата му и се надигна на пръсти, за да отвърне на целувката му. Когато езиците им се вплетоха, от гърлото ѝ се отрони тих вопъл, който се сля със стона, надигнал се в гърдите на Брайън. Той зарови пръсти в дългите ѝ копринени къдрици.

Сгуснена в прегръдката му, Кели осъзна, че сънят, който бе я спохождал нощ след нощ, най-после се е сбъднал. Точно така си бе представяла срещата с него. Бе жадувала за неговите ласки, за мириса и вкуса му. Сякаш за да се увери, че този път е будна и не сънува, плъзна длани по широкия му гръб, после проследи извивките на мускулестите му рамене и най-накрая обхвана кръста му.

Брайън я залюля, очарован от еротичното въздействие на нейните милувки. Леко допря устни до слепоочието ѝ и усети ритъма на пулса ѝ. Започна да шепне името ѝ, като търсеше думи, с които да ѝ обясни колко много я обича и колко ще е съкрушен, когато вече няма да бъдат заедно. Знаеше, че да се любят сега би било лудост. Това само щеше да направи раздялата им още по-болезнена. Но не беше в състояние да се отдръпне.

Сякаш би могъл да превъзмогне неумолимата реалност и да предотврати края на връзката им със силата на любовта, Брайън неистово я притисна към себе си. Скоро всяка мисъл и всяко чувство изчезна, с изключение на едно — на взривното им взаимно желание.

Кели отстъпи назад и хвана ръката му.

— Ела... — промълви и го поведе към спалнята си. През прозореца струеше мека сребърна светлина от пълната луна. Това помещение беше любимото кътче на Кели, където отиваше винаги,

когато се нуждаеше от тишина и спокойствие. Тук беше нейното убежище.

Старинното месингово легло и кувертюрата бяха наследство от баба й. Останалите мебели бяха старателно подбирани при публични разпродажби. Всичко в спалнята изглеждаше изключително женствено. Ресничките и дантелките, парфюмите и пудрите разкриваха една нейна страна, която Кели обикновено прикриваше, страхувайки се да не я вземат за слабост. Не искаше после да полага неимоверни усилия, за да опровергава погрешните впечатления за себе си.

Брайън бавно се огледа наоколо и я прегърна.

— Харесва ми тук — каза тихо.

Бе уверен, че тя ще разбере скрития смисъл на думите му.

— Много малко хора са виждали тази стая.

В очите му, освен въпрос проблесна и неподправена ревност.

Кели се усмихна, поласкана от неговата реакция.

— Ти си първият мъж, който не ми е никакъв роднина.

— За мен е чест — отвърна Брайън и се наведе да я целуне. — Бих добавил: и радостен до полуда.

— Така и трябва... — измърка тя срещу устните му. Брайън плъзна ръце надолу по гърба й. Когато достигна красивия овал на задните й полукулба, нежно я притегли и притисна плътно ханша й към слабините си, за да почувства възбудата му.

Кели му отвърна мигновено с почти незабележимо поклащане на бедрата и той зарови лице в свилените й коси.

— Ах, моя сладка Кели! Не можеш да си представиш какво правиш с мен...

— Имаш предвид това? — Тя палаво се сгуши в него. — Или това?

Ръката й предизвикателно се придвижи по цялата дължина на бедрото му.

— А може би имаш предвид това?

Езикът й остави влажна дيريا по извивката на ухото му.

Брайън спря влудяващите й играчки, впивайки уста в нейната. Езикът му обходи равните й зъби и се насочи към пухкавите й устни. Когато Кели на свой ред започна да го изучава, той с радост чу тихия й страстен вик. Наведе се, хвана полите на роклята й и я надигна нагоре.

Кели отстъпи назад и с готовност се зае да му помага.

Чувственият любовен ритуал продължи. Пръстите ѝ бавно разхлабиха вратовръзката му и Брайън се освободи от сакото и ризата си. Кели припряно се опита да разтвори ципа на панталона му, губейки доста повече време, отколкото бе необходимо за това просто действие.

Брайън притисна устни към вдлъбнатинката в основата на шията ѝ, а после обсипа с целувки ключиците ѝ. Разкопча сутиена ѝ и с нежни като полъх на пролетен бриз докосвания ускори свличането на фината копринена дантела. Обхвана в длани пълните ѝ гърди, помасажира ги леко и като плъзна ръце по гърба ѝ, я привлече към себе си.

Каdifето на голата ѝ кожа го очарова. От гърлото му се отрони дълбока въздишка. Почувства как забързаните удари на сърцето му отекуват в нея, как силата на неговото желание се отразява в пламенната ѝ реакция. Скоро и последните детайли на облеклото им се озоваха върху безредната купчина дрехи на пода.

Кели отиде до леглото и отметна кувертюрата. После легна по гръб и протегна ръка към Брайън.

— Спалнята ми не е нито толкова красива, нито толкова специална като нашата поляна — рече с дяволит блясък в очите. — Но поне гарантирам, че ще сме сами.

Брайън легна до нея и обгръщайки я през хълбоците, притисна устни към шията ѝ.

— Как е възможно на вашата възраст да сте толкова срамежлива, госпожице Стюард?

Тя предизвикателно му се усмихна в отговор. Пръстите ѝ запълзяха надолу по гърдите му, продължиха по корема и спираловидно закръжиха около твърдия му пенис. Усмивката ѝ грейна още повече, когато Брайън спря да диша, изненадан от нейната дързост.

— Нещо за срамежливостта ли чух да говориш?

— Божичко! — изстена той и наведе глава към гърдите ѝ, ръмжейки тихо.

Когато пое зърното ѝ в устата си, Кели бе разтърсена от неописуемо удоволствие. Докосването на езика и зъбите му, заедно с гъделичкането на брадата, я накараха да почувства непознати, невъобразимо сладки тръпки на наслада. Брайън започна да я гали нежно и любвеобилно. Ръцете му отново си припомниха чувствените

извивки на тялото ѝ, пулсиращо от нетърпение. Скоро устните заместиха дланите му и откриха най-интимните и съкровени местенца, където езикът му можеше да предизвика въздишка, а можеше да изтръгне и стон.

Бавно и страстно двамата се опиваха един от друг, изучаваха се, милваха се, забавяйки най-вълнуващия момент в любовната игра, сякаш с удължаването на ласките можеха да променят жестоката истина за бъдещето на връзката им, дебнеща ги от другата страна на тунела.

Взаимното им желание стана неудържимо. Не бяха в състояние да изчакват повече.

Кели широко разтвори бедра и Брайън коленичи между тях. Тя обхвана с две ръце пулсиращата му мъжественост и я насочи към жадната си гореща утроба. Светът се завъртя пред очите ѝ.

С мощни и дълбоки тласъци Брайън я поведе към върха на насладата.

Потни, шепнещи, стенещи, викащи — почти едновременно достигнаха до фантастичен и неописуем оргазъм.

Брайън я прегърна, заслушан в ускореното ѝ дишане. Поглъщаше с очи чертите на лицето ѝ, вдишваше лекото ухание на парфюм от косата ѝ, вкусваше солената ѝ кожа. Искаше завинаги да запечата в съзнанието си този миг, който щеше да го сгрява в самотата на идните дни. Искаше споменът никога да не го напуска. Толкова го болеше от мисълта за предстоящата раздяла, от невъзможността да бъдат заедно!

Кели се сгуши на рамото му, борейки се със собствения си ад. Отчаяно стискаше клепачи, за да попречи на напиралите сълзи да рукнат. Никога не си бе представяла, че да обичаш някого носи такава болка. Изведнъж почувства, че вече нищо няма значение — нито студиото, нито работата, нито надеждите, нито мечтите ѝ. Дори събрани закуп и поставени на едната везна, те не можеха да натежат достатъчно и да компенсират загубата на Брайън. Талантът ѝ бе преносим, както и всичко в нейното студио. Пречките бяха създадени от ината и гордостта ѝ.

Сълзите се отдръпнаха. Тя отвори очи.

— Брайън, трябва да поговорим.

— Не сега, Кели. Прекалено рано е.

Имаше толкова много неща, върху които Брайън трябваше да помисли, да си ги обясни, преди да е взел окончателно решение. Беше не само притеснен — беше го и срам, че толкова лесно, толкова лекомислено си бе самовнушил, че жената, която обичаше, веднага ще откликне на прищевките му.

— Прекалено рано ли? — смутено попита Кели.

— Любовта ми към теб ме накара за първи път в живота си да осъзная какъв съм в действителност.

Брайън я притисна по-плътено към себе си, сякаш се страхуваше, че тя ще изчезне.

— И съвсем не съм въодушевен от това, което установих.

Кели стаи дъх.

След няколко секунди той потърка очите си, набра смелост и поде:

— Когато тази вечер бяхме в твоето студио, разбрах, че си невероятно талантлива. Замислих се за нашата връзка и за това, което се опитвах да направя с нея. Представих си нашите роли разменени и се върнах назад в най-добрите си години в банката. Помъчих се да преценя как бих се почувствал, ако ти бе влязла в живота ми и бе настояла да изоставя всичко и да те последвам.

— И? — тихо се обади Кели.

— Дори само мисълта, че би отправила такава молба, ме вбесява. Това би ме накарало да се почувствам непълноценен като личност, като някакъв твой придатък. Защо просто не ми каза да се разкарам, когато бяхме горе в планината?

Кели се надигна на лакът и се втренчи в него.

— Ако досега не си успял да разбереш, значи съвсем не си толкова умен, колкото те мислех.

Брайън хвана един кичур от косата ѝ и го заувива около пръста си.

— Приключих с догадките, Кели. Ще трябва ти да ми дадеш отговора.

— Добре — ласкаво отвърна тя. — Въпреки всички усилия, които положих да го предотвратя, аз се влюбих в теб.

Брайън направи изумена физиономия.

— Какво каза?! — най-после попита той.

Кели се усмихна.

— Не е ли малко рано да недочуваш на твоята възраст?

— Така е, но... кажи го пак.

Разбира се, бе знаел, че зад упоритите й доводи в полза на противното се крие фактът, че тя го обича, но беше ужасно хубаво да го чуе от нейната уста.

— Аз, Кетлийн Морийн Стюард, обичам теб, Брайън...

— Джеймс.

— Брайън Джеймс Робъртсън.

— Ама че си и ти! — възкликна той.

Кели се засмя гласно.

— Колко дълбокомислено.

Брайън изведнъж стана сериозен и докосна лицето й с ръка.

— Нали разбираш, че това не решава нищо?

Тя потърка бузата си о дланта му.

— Знам. Ако не друго, то поне със сигурност влошава нещата. Пътищата пред нас не водят до никъде.

— Това не е твоя грижа, Кели. Моя е.

— А защо да не е и на двама ни?

— Защото аз ще се заема с този въпрос, след като реша какво точно искам да направя с живота си, когато най-сетне отново открия кой съм в действителност. Знаеш ли, ти беше права. Не бих могъл дълго да се развявам като безделник. Планината ми донесе мира, от който се нуждаех, но времето, прекарано там, също така ме накара да осъзная, че една част от мен не може без напрежението и без задъханото ежедневие на деловия свят. Ще се наложи да намеря начин да съчета и двете си страни.

— А междувременно?

— Все още има места, където трябва да отида, има хора, с които трябва да се видя.

Палецът му очерта линията на устните й.

— Чакай ме... — промълви той.

На върха на езика й беше да му каже, че ще го последва навсякъде, но знаеше, че винаги щеше да съжалява, ако напуснеше Финикс точно сега. Когато си тръгнеше от своя роден град, искаше да се чувства победител.

— Дълго ли ще те няма?

Вече усещаше колко ужасно ще й липсва.

— Не знам. Не съм така сигурен в себе си, както бях някога. Влюбването усложнява нещата.

— И за теб ли? — съчувствено се усмихна Кели. Ръката му се отмести от бузата към тила ѝ, за да я привлече надолу. Целувката му отново събуди у нея огъня, стихнал едва преди няколко минути.

— Бих искал да знаех как да ти кажа колко много те обичам — прошепна Брайън, притискайки устни към очите, шията, гърдите ѝ.

Той внезапно прекъсна еротичното си занимание и я погледна.

— Доколкото си спомням, беше ми споменала, че ще сме съвсем сами тук.

Кели направи изненадана физиономия.

— Мисля, че си имаме посетител, освен ако не държиш парче пухкава кожа край крака на леглото си.

Тя изтръпна.

— Не прави никакви резки движения!

В съзнанието ѝ проблесна като светкавица шегата на Шърлийн, че ще трябва да вземе мерки да опази Анди от Звяра. Независимо от помирението на котарака с Брайън, добре знаеше, че не можеше да му се има вяра.

Брайън бавно склони глава върху плоския ѝ корем.

— Не се тревожи за мен. Ако се наложи, не бих възразил да остана така цяла нощ.

— Звяр! — простена отчаяно Кели. — Прощавала съм ти какво ли не, но това няма никога да ти го простя!

Брайън започна да се киска и кикотът му постепенно прерасна в гръмогласен смях.

Звярът ги изгледа последователно, протегна се, прозя се, сви се на топка и започна да мърка.

Кели остана с отворена уста. Къде се бе дянало свирепото, ревниво създание? Възможно ли бе Брайън да го е спечелил толкова лесно?

— Е, предполагам, че това решава въпроса — отбеляза Брайън. — Котаракът ме приема, така че и ти трябва да последваш примера му.

— От къде на къде си останал с впечатлението, че бих ти отказала нещо? — отвърна тя с приглушен и зноен глас, пълен с недвусмислена покана.

Брайън описа един кръг около пъпа ѝ с език. После бавно покри с влажни целувки тръпнещия ѝ корем.

— Стой така. Ей сега се връщам.

Стана и взе Звяра в ръце.

— Съжалявам, приятел. — Почеса котарака зад ушите, преди да го изнесе в коридора. — Стаята е заета.

Вместо веднага да се върне в леглото при Кели, той коленичи и обхвана краката ѝ. На лунната светлина разгледа първо ходилата, а после и глезените ѝ.

— Не се забелязват никакви белези или трайни увреждания.

Кели с невероятно усилие на волята потисна порива си да прикрие голотата си.

— Мога само да се гордея...

Брайън целуна палеца на крака ѝ. Кели се опита да се отскубне, но той беше готов за защитната ѝ реакция и здраво я държеше за глезените.

— Брайън! — изпъшка Кели. — Не бива... не трябва...

Устните му докоснаха петата ѝ. Тя почувства как през бедрата ѝ премина парлива вълна, която утаи в слабините ѝ неустойчиво желание. Дъхът ѝ секна, когато възбудата ѝ се усили, подклаждана от неговите неразбираеми нашепвания и бавното му пътешествие от ходилата към глезените, от прасците към вътрешната страна на бедрата ѝ. В момента, в който Брайън разтвори краката ѝ и продължи нагоре, насъбралият се въздух в дробовете ѝ избухна в разтърсващ стон, който прерасна във вопъл. Това, което никога не бе могла да го допусне дори и в най-смелите си сексуални фантазии, с Брайън се превърна в едно прекрасно изживяване. С нежните си ласки той ѝ достави такова удоволствие, каквото досега не бе изживявала.

По-късно, докато притихнала и отмаляла лежеше в прегръдките му, заслушана в равномерното му дишане, Кели се замисли за интимностите, които си бяха разменили, но вместо очакваното смущение, почувства само сладка леност и блаженство. Затвори очи и се сгуши плътно до него, повтаряйки си молитвата, която отправяше все по-често напоследък: „Моля ти се, Господи, нека се намери начин аз и той да бъдем заедно!“

Докато Кели си вземаше душ, Брайън се суетеше в кухнята, търсейки необходимите продукти за омлет. Телефонът иззвъня.

Брайън понечи да вдигне слушалката, но се поколеба, защото не искаше да поставя Кели в неудобното положение да обяснява някому присъствието на мъж в апартамента си в седем и половина в събота сутринта.

— Голяма работа — измърмори той, след като поразмисли. — И без друго, ако нещата потръгнат добре, рано или късно всички ще да научат за мен.

— Ало?

След доста дълга пауза един мъжки глас смотолеви отсреща:

— Сигурно съм сбъркал номера...

— Фил?

— Брайън?

Този път паузата беше много по-кратка.

— Какво правиш...

— Да говориш с Кели ли искаш?

— Не! — тросна се Фил. — Просто реших да си поиграя с телефона тази сутрин, докато не попадна на някого, с когото да си правим компания.

— Бъди спокоен, ще й кажа, че си я търсил.

— Само да затвориш!

— Не ми се вярва да си позвънил, за да си поприказваш с мен.

— Стига комедии, Брайън! Какво правиш в апартамента на сестра ми, и то по това време?

Брайън подръпна брадата си. „Не трябваше да вдигам слушалката“ — мина му през ума.

— Точно в момента ли? Приготвям закуска.

— Къде е Кели?

Сега пък беше ред на Брайън да се подвоуми, преди да отговори.

— Под душа...

— Това означава ли онова, за което си мисля? — попита Фил подозрително.

— Ако ме питаш дали намеренията ми са почтени или не, не на теб трябва да се обяснявам.

— Дявол да го вземе! Ти си последният мъж на света, когото бих избрал за Кели!

— Явно, вие двамата мислите еднакво.

Фил се изсмя.

— Тя не е от твоя тип женички, които са податливи като глина и винаги са готови да ти се отдадат, мой човек — заяви той с подчертана нотка на гордост.

— Е, меко казано, ти си прав.

— Да се върнем на истинската причина за обаждането ми... В ръцете си държа брой от списанието на „Саутуест еърлайнс“ за следващия месец. Изглежда дори по-добре, отколкото се надявах. Кели, както винаги, свърши страхотна работа. Кажи й, че корицата ще стои фантастично в нейния албум. Много по-добре от онези снимки, които е правила за „Аризона Хайуейс“.

— Аз съм на корицата на списанието на „Саутуест еърлайнс“?! — възкликна Брайън.

Фил изобщо не му бе споменавал, че възнамерява да използва историята му за тема на броя.

— Успокой се, Брайън, и родната ти майка не би те познала. На кадъра си в профил, вижда се само силует.

Брайън започна да протестира, задето Фил си бе позволил такива волности, но осъзна, че ядът му няма нищо общо с факта, че снимката му е на корицата на някакво списание. Негодуванието му беше предизвикано от това, че сега хората щяха да се ровят в един много специален момент от живота му. За него седмицата, прекарана с Кели в планината, беше безценна и трябваше да бъде пазена, скътана. Но един вътрешен глас му подсказваше, че няма основания да се ядосва. Ако Кели не бе получила този ангажимент, двамата не биха се срещнали.

Пое си дълбоко дъх, за да се успокои.

— Да й кажа ли да намине или ти ще й изпратиш списанието?

— Следващата седмица ще вечеряме заедно. Тогава ще й го дам. Обадох се тази сутрин, само защото напоследък тя се чувстваше малко потисната и ми се щеше да я поободря.

Тъй като Брайън не отвърна нищо, Фил продължи:

— Е, не искам да те откъсвам повече от твоите сутрешни ангажименти.

— Вече ти обясних, че приготвям закуска.

— А, да...

— Има ли още нещо, Фил?

— Само едно. Предай на Кели, че я обичам.

— Веднага, след като й съобщя това от свое име.

— И, Брайън...

— Знам, Фил. Щях да се чувствам по същия начин, ако тя беше моя сестра.

Сбогуваха се и Брайън остави слушалката, точно когато Кели влезе в стаята.

— Кой беше?

Тя подпъхна края на хавлиената кърпа, която бе увила като тюрбан около главата си.

— Фил...

Сърцето на Брайън подскочи, когато я огледа. В халата си от зелена коприна, с кожа, все още розова от душа, Кели изглеждаше свежа, чиста и невероятно секси. Тялото му реагира мигновено, изпълвайки се с неустойимо желание.

По устните ѝ пробяга усмивка.

— И братчето ми изненада ли се, когато те чу на моя телефон?

Брайън се ухили.

— Всъщност, след като преодоля първоначалния шок, той се справи доста добре. Дори ми подхвърли няколко завоалирани заплахи.

— Лъжеш!

Брайън се приближи и я взе в прегръдките си.

— Уверих го, че намеренията ми са напълно сериозни, стига да намеря начин да те накарам да тръгнеш с мен.

Кели се надигна на пръсти и притисна устни към шията му.

— Даде ли ти някакъв съвет?

— Аха. Но аз му казах, че отвличането е противозаконно.

Той сведе глава, за да отвърне на целувките ѝ. Възбудата му нарасна, стомахът му се присви.

— Кели...

— Ммм?

— Гладна ли си?

Пръстите му опипаха колана на халата ѝ.

— Умирам от глад.

— О!

Красноречивата въздишка разкри огромното му разочарование.

— Само че не за онова в кухнята...

Устните му се впиха в нейните и Брайън я вдигна на ръце.

— Казвал ли ти е някой, че чудесно умееш да си служиш с думите?

— Никой, който да си струва. — Кели се сгуши на гърдите му.

Когато се върнаха в кухнята да хапнат, беше някъде следобед.

На следващата сутрин Кели отложи отиването си в студиото, за да придружи Брайън до летището. Раздялата им се оказа много болезнена, отколкото и двамата бяха очаквали.

Кели в последната минута едва устоя на обзелия я порив да тръгне с него. Брайън я привлече в обятията си и я целуна за последен път. Задържа в длани лицето ѝ, опитвайки се да запомни всяка негова черта, защото му предстояха дълги и самотни дни. После притисна устни към челото ѝ.

— Разкажи им играта — прошепна ѝ.

Тя направи опит да се усмихне.

— Ще им я разкажа... — промълви тихо.

Брайън ѝ помахаше с ръка и скоро изчезна в туловището на самолета.

Кели остана зад огромния прозорец на аерогарата, докато сребристият „Боинг 727“ се гмурна в небесната синева.

Шофирайки към студиото си, изживя най-мъчителните мигове в своя живот.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Десетината дни, които Брайън прекара в Аляска с брат си Том и неговото семейство, само засилиха болезнения му копнеж по Кели. Щастieto на Том, радостта и веселието, царящи в дома му, обичта, с която го даряваха съпругата и децата му, накараха Брайън да пожелае същото и за себе си. Накрая това желание стана толкова неудържимо, че не можеше да мисли за нищо друго. Резервира си билет за самолета, за да отиде при Сали и да поиска от нея сестрински съвет.

Когато пристигна в Мериленд, беше типичен августовски ден — горещ и влажен. Почувства се така, сякаш бе попаднал в оранжерия.

Сали го посрещна на аерогарата с широко разтворени обятия.

— Не мога да повярвам, че наистина си тук! — извика смеейки се тя.

— Нито пък аз.

Брайън я прегърна, а после се отдръпна леко.

— Дай да те огледам.

Сали бе прибавила към теглото си един-два килограма и изпитото ѝ лице леко се бе заоблило. Кестенявите ѝ коси се бяха примесили с тънки сребърни нишки, а големите ѝ сини очи бяха все така блестящи и разкриваха изключителния ѝ интелект.

— Изглеждаш фантастично!

— Е, значи вече сте двама на това мнение. Мартин непрекъснато ми повтаря, че след като съм понапълняла, съм била станала най-сексапилната жена по Източното крайбрежие.

— Само по Източното?

Сали се изкикоти.

— Кой знае.

Тя го хвана под ръка и го поведе към линията за багажа.

— Как са Том и Барбара?

— Добре са... децата също. Пращат ти целувки и покана да им погостуваш.

— А мама?

— И тя е добре. Поне беше преди две седмици.

— Ами ти? Как я караш?

На Брайън не му се искаше да говори за проблемите си във фоайето на летището.

— Не мога да се оплача...

— Никакво самосъжаление или шок след напускането?

— Досега — не.

— Когато решиш да предприемеш решителна крачка, правиш го бързо и безвъзвратно.

— Това беше единственият начин.

— По-добър от вземането на отпуск?

Брайън зарея поглед към поточната линия.

— Тогава бях отчаян и затова предприех отчаяни действия.

— Ти обичаше банковия бизнес. Какво се случи? — Както обикновено, Сали биеше право в целта.

— Горе на върха въздухът стана прекалено разреден. — Брайън забеляза куфарите си и отиде да ги вземе.

После, за да насочи разговора в друга посока, я попита за Мартин и децата. Когато тя приключи разказа си за мъките и страданията да бъдеш майка на три тийнейджърки, вече паркираше колата пред една двуетажна тухлена къща в колониален стил.

— Ето, това е — обяви Сали, отваряйки вратата на колата.

Брайън се огледа наоколо. Прецени, че дворът е най-малко два хектара, а къщата — над четиристотин квадратни метра. Сали и Мартин очевидно се бяха устроили доста добре.

— Впечатляващо е — каза той, като се насочи към входа.

— Ако бе приел поне една от поканите ми през изминалите десет години, нямаше да си изненадан, че живеем в хотел.

— Това е хотел?

Сали се засмя.

— Винаги си бил припрян с въпросите. Просто се пошегувах с размерите на този хамбар и с множеството хлапета, които непрекъснато щъкат навън-навътре. Запомни думите ми — скоро и ти ще си мислиш за това място като за хотел. Или най-вероятно, след като толкова време си живял съвсем сам, ще решиш, че тук е зоологическа градина.

В този момент входната врата се отвори и едно красиво момиче срамежливо пристъпи навън.

— Това да не е Марги?

— Опитай пак — смъмри го Сали.

— Кристин?

— Позна.

— Не може да бъде! Та тя беше бебе!

— Явно не си се вглеждал внимателно в снимките, които ти изпращам всяка година.

— Не е вярно. Пазя ги в скрина.

— Толкова бързо растат. Сякаш беше вчера, когато им се карах, че си пхат картофено пюре в ушите, а сега се побърквам от страх, че могат да се изкушат да натъпчат носовете си с бял пращец.

— Те нали не...

— Не... Слава богу, засега нямаме този проблем.

На верандата Брайън се спря, пусна куфара и разтвори ръцете си. Кристин сякаш само това бе и очаквала. След една силна прегръдка и звучна целувка, Брайън я информира, че е първата дама със скоби на зъбите, която е имал удоволствието да целуне. Тя грейна при думата „дама“ и с негодувание възропта срещу „тези релси“. След минута стеснителността ѝ се бе изпарила и Кристин го придружи до стаята за гости.

Сали се появи на вратата.

— Хайде, скъпа, остави вуйчо си на мира, за да се освежи и си почине преди вечеря.

Тя отстъпи встрани и направи път на дъщеря си, без да обръща внимание на умолителния ѝ поглед.

— Ние ядем в седем. Ако искаш, подремни си дотогава. Ще накарам някое от децата да те събуди.

— Имам ли вид на човек, нуждаещ се от сън?

Сали го огледа критично.

— Не съм съвсем сигурна какво точно ме притеснява във вида ти...

— Убеден съм, че ще ми кажеш веднага, щом разбереш.

Тя вдигна рамене и в погледа ѝ блеснаха закачливи пламъчета.

— Че за какво друго са по-големите сестри?

Вечерята беше трогателно завръщане към шумната семейна атмосфера край масата, която събуди у Брайън спомени за детството му. Няколко часа по-късно, тъй като не му се спеше, той слезе по стълбището и се насочи към кухнята да си налее чаша мляко. Беше много изненадан, когато в дневната завари Сали да седи с книга в ръка на дивана.

Тя я затвори и я остави настрана.

— Чаках те.

— Мен?

— Прекалено много мисли се въртят из главата ти, за да заспиш. Знаех, че е въпрос на време да слезеш и да си потърсиш нещо за пиене или ядене.

— Старите навици умират трудно.

— Искаш ли да хапнеш, преди да ми разкажеш какво те мъчи, или би предпочел да се удовлетвориш с чаша шери?

— По-скоро бих си направил гаргара с бензин.

Сали се засмя.

— Хайде, ще те изчакам.

Когато Брайън се върна след няколко минути, търпеливо се въздържа от въпроси, докато той не погълна кейка и млякото. После се втурна в атака.

— Ще ми обясниш ли веднага защо гледаш така отнесено или ще трябва да ти вадя думите с ченгел от устата?

Брайън се втренчи в нея за момент, след това се облегна назад в стола си и вдигна крака на тапицираното с кожа канапе.

— Най-просто казано, аз съм влюбен.

Сали за секунда изгуби обичайната си самоувереност.

— Изобщо не предвидих тази възможност. Коя е тя?

— Какво те кара да си мислиш, че не е Пола?

— Ти би могъл да се ожениш за онази жена, но да я обичаш — никога. Поне не чак толкова, че да гледаш с такова изражение.

Сали подви крака и подпря лакти на коленете си.

— Е, разкажи ми за нея. Искам да чуя всички подробности.

И Брайън започна, без да пропуска нищо, без да се щади, без да представя държанието си за по-добро, отколкото бе било всъщност. Разказа й колко немотивиран се чувства, колко е объркан, че не знае

какво да прави с живота си оттук нататък, и че е наясно единствено с любовта си към Кели Стюард.

Сали го слушаше внимателно, като съвсем рядко вметваше по някоя бегла забележка. Зададе му няколко уточняващи въпроси, но иначе беше необичайно тиха. Когато Брайън най-после завърши изповедта си, тя изчака няколко секунди и каза:

— Мисля, че малко попресилваш нещата с пренебрегването на таланта на Кели. Вярно, държал си се като истинско магаре, но пък поне си достатъчно честен, за да се почувстваш зле от това. Никой не очаква да започнеш да се самобичуваш или да носиш монашеско расо до края на дните си. Трябва да се учиш от грешките си и да продължаваш напред.

Сали направи пауза, опитвайки се да събере мислите си.

— Как реагира Кели, когато ѝ разказа за терзанията си?

— Не съм... Поне не всичко.

— О, разбирам.

— Докато бяхме в планината, един от нейните най-силни аргументи срещу любовта ѝ към мен беше, че не я познавам добре. След като ѝ заявих колко много греша, по никакъв начин не можех да приема нещо, което би доказало, че е права.

— А не е ли възможно тя да е права? — тихо попита Сали. — Ами ако просто си бил афектиран след напускането на „Америкоуст Банк“, нуждаел си се от утешение и тя ти се е оказала единствената под ръка?

Брайън механично подръпна брадата си.

— Ако това беше вярно, животът ми със сигурност нямаше да е толкова оплетен.

В съзнанието му изникна образът на Кели и той се усмихна.

— И сутрин щях да ставам много по-лесно.

— Този път ми е трудно да ти помогна, Брайън.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че си загубила вълшебната си пръчица? И няма да я размахаш и да направиш така, че всичко да си дойде на мястото?

— Пръчицата ми изчезна в деня, когато ти влезе в истинския живот, само че беше твърде зает, за да го забележиш.

Сали се пресегна към шкафчето до себе си, бръкна в горното чекмедже и му подаде връзка изрезки от вестници.

— Ето. Събирах ги за теб през последните две седмици. Помислих си, че могат да се окажат интересно четиво преди заспиване.

Брайън ги взе и погледът му веднага се плъзна по заглавието на първа страница: Банка „Кънектикът“ загази. После изглежда въпросително сестра си.

— Не се ли интересуваш какви ги е надробило едно от твоите другарчета състуденти?

Той бързо прочете първия абзац и откри името Хауърд Уитън. Някъде дълбоко в съзнанието му нещо прещрака. Пред очите му се мярна неясният образ на арогантния и неприятен дебелак, който бе успял да се задържи в отбора по борба за не повече от година.

— Благодаря — рече с крива усмивка. — Нямам нищо против малко клюки от време на време.

Целуна Сали по бузата и се зачете в следващата изрезка.

— Утре не мога да се освободя, така че ще имаш съмнителното удоволствия цял ден да бъдеш развличан от племенничките си.

Сали стана и се протегна.

— Надявам се да харесваш рок музиката. Убедени са, че не могат да живеят без нея.

Брайън я слушаше с половин ухо, защото мозъкът му вече преработваше късметата информация, извлечена от бързия преглед на статиите.

— Откъде знаеш, че съм учил заедно с Уитън?

— Това беше само предположение — сви рамене Сали. — Уитън завърши през същата година, през която и ти. Специалността му беше мениджмънт. Помислих си, че може да сте се срещали по лекциите.

Тя загаси лампите и го последва в хола.

— Проста дедукция, скъпи ми Уотсън.

Брайън обгърна раменете ѝ и я притисна към себе си.

— Удивително, уважаеми Холмс. Както винаги, аз съм поразен от вашия гениален ум.

— Кажи го на децата ми. Те смятат, че съм изкуфяла.

— Дай им още няколко години и ще започнат да те ценят.

— Ще ми се да доживея дотогава.

Пред спалнята си Сали лекичко отвори вратата, обърна се и прошепна:

— И не чети цялата нощ.

Брайън поклати глава и по устните му се плъзна усмивка.

— Не мога да си представя как съм оцелял през всичките тези години без теб.

— Честно казано, и аз не мога — засмя се тя и му намигна, преди да затвори след себе си.

Докато вървеше по коридора към своята стая, Брайън почувства някакво голямо облекчение. Времето, което бе прекарал в планината с Кели, а после и сам, както и гостуванията у близките му, се бяха оказали подходящо и ефективно лекарство. Неговият свят, преди безнадеждно килнат на една страна, отново се бе изправил. И освен това, бе получил най-чудесния си подарък — Кели.

Дълго след като ранното лятно слънце бе обагрило небето в бледовиолетово, Брайън все още крачеше из стаята. Изрезките, съдържащи твърди факти за проблемите на „Фърст Кънектикът Либърти Банк“, бяха подредени в идеален ред, а останалите бяха разхвърляни по леглото. Четейки внимателно и попивайки, както самия текст, така и онова, което се прокрадваше между редовете, той бе успял да възстанови картината на дълбока финансова криза на банката.

Верен на характера си, Хауърд Уитън за по-малко от пет години почти бе съсипал една стара институция, която бе оцеляла и през най-лошите икономически сривове в страната. С предлагането на невероятни премии за служителите, уредили даването на нови кредити, Уитън бе поощрил надвишаването на кредитния таван, което бе достигнало до катастрофалното си процентно съотношение в момента. Без ефективна управленска система за проверка и баланс, за да се следи всеки отделен кредит, в края на краищата, всичко се бе разпаднало.

Брайън бе виждал подобни неща да се случват много пъти преди, но рядко се бе стигало до бедствената ситуация, в която бе изпаднала сега „Кънектикът Банк“. Нормално би било да се определи конкретен период от време за такива „състезания“ — от три до шест месеца най-много. Ръководството би трябвало да установи строг контрол върху всеки браншов кредит със съзнанието, че създадената атмосфера може да подтикне към отклонения от обичайната процедура за даване на заеми.

Само че в „Кънектикът Банк“ обстановката на надпревара бе била неудържима, а премиите — все по-сладки. Неизбежно е било в един момент хора, които никога не биха получили кредит заради своята ненадеждност, да бъдат класифицирани от служителите като допустим риск и да си излязат с негарантирани кредити. Било е само въпрос на време плащанията да започнат да закъсняват, а после — да секнат съвсем.

Пердетата се полюшнаха от бриза, нахлул в стаята, и привлякоха вниманието на Брайън. Той се приближи до прозореца, за да погледа избледняващите багри на утринното небе и настъпването на новия ден. Поразиха го пълната липса на умора и напливът на енергия, който почувства. Да вдигне „Кънектикът Банк“ отново на крака, се очертаваше като истинско предизвикателство. Ако бе открил нещо през безсънната нощ, която току-що бе отлетяла, то беше, че предизвикателствата не само правеха живота му интересен, но и му бяха ужасно необходими.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кели се взираше през лупата, докато фино донастройваше фокуса на фото увеличителя. Копираше за осми път кадъра на „Чъкс сървис сентър“. Трябваше да занесе снимката във вестника най-късно до пет часа следобед, за да излезе рекламата им в срок. Обикновено се справяше с подобна работа за не повече от половин ден. Но тя изискваше концентрация — нещо, което ѝ липсваше, откакто бе предала фотосите за „Темпълтънс“ в началото на миналата седмица.

Първите два дни чакането не бе било много тягостно. Знаеше, че винаги се извършват рутинни процедури по запознаването на клиента, на, висшия и низшия персонал на рекламната агенция с готовите материали. След като не бе получила никакво известие до петък, уикендът ѝ се бе сторил непоносимо дълъг. И ето че наближаваше края на втората седмица, а все още никой не бе я потърсил. Това се отразяваше зле на работата ѝ, на настроението и на душевното ѝ равновесие. Дори Звярът я отбягваше, като предпочиташе да се вози на задната седалка при пътуванията им от и към студиото, вместо да седи отпред до нея.

Телефонът иззвъня и Кели хукна да вдигне слушалката. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите.

— Фотостудио „Стюард“ — изрече, полагайки невероятни усилия гласът ѝ да прозвучи спокойно.

— Разбрах, че най-сексапилната жена в цял Финикс по една случайност притежава фотостудио „Стюард“. Бихте ли ме свързала с нея? Трябва да ѝ направя една оферта.

Тя се усмихна. Баритонът на Брайън ѝ се стори като мехлем за разклатените ѝ нерви.

— Не знам за свързването — отвърна знойно, — но съм абсолютно убедена, че можете да ѝ се нахвърлите без никакви проблеми.

— Мили боже, Кели! Имаш ли представа как ми действаш, когато говориш такива неща?!

— Не, обясни ми.

— Предпочитам да ти покажа.

— Кога?

Дългата пауза попари надеждите ѝ.

— Не съм сигурен още... — унило отвърна Брайън.

— Ще ми се да знам какво става там, че си толкова зает.

— Веднага щом имам нещо конкретно предвид, ще ти съобщя.

— Ако част от плана ти е да се побъркам от това, че ми липсваш, знай, че си успял.

Настойчивостта, с която Кели разкриваше чувствата си, правеше телефонните им разговори все по-тежки и по-тежки за Брайън. След тях часове наред той бе обсебван от болезнен копнеж, който доминираше над всичко друго.

— Имаш ли някакви вести от агенцията?

— Още не... Но това не е необичайно — бързо добави Кели, защото не искаше той да разбере колко се тревожи. — Отново старата история „бързай и после чакай“. Когато започнах да работя с хората в тази сфера, отначало страшно се връзвах, но вече не е така...

Брайън остави без коментар малката ѝ лъжа, съзнавайки, че заради безразсъдното си държание преди, сега нямаше никакво право да се меси в работите ѝ. Знаеше — и от това го болеше повече, отколкото смееше да си признае — че ако беше проявил достатъчно разбиране, когато за пръв път му бе разказала за проекта, Кели би споделила с него тревогата, която я измъчваше в този момент. Но ето че тя се страхуваше отново да му се довери.

— Кели, решиш ли, че искаш да си поговорим за...

— Придаваш прекалено голямо значение на тези неща.

Кели се запита как ли би реагирал Брайън, ако му признаеше, че главозамайващата увереност, която я бе обзела при предаването на снимките преди седмица и половина, бавно бе започнала да спада, докато накрая бяха започнали да я гризат съмнения за качествата на нейната работа.

— Просто ми се щеше да знаеш, че аз...

— Знам, Брайън. Няма защо да го казваш.

Той не можеше да я насилва повече. По навик понечи да поглади брадата си, на изведнъж се сепна, спомняйки си, че е гладко избръснат.

— А знаеш ли, че всеки път, след като разговаряме по телефона, лежа буден почти през цялата нощ и непрекъснато си мисля за нас?

— Само след като сме говорили? Щастливец!

— Има ли начин да дойдеш тук за уикенда?

— Трябва да поработя върху поръчката на „Топ стар“. Току-що са получили цял тон плюшени играчки. Очаквали са ги още по Коледа и сега отчаяно бързат да пуснат реклама, за да ги разтикат. Искат да измисля нещо, което да накара хората да влязат в магазина им през август и да си купят нещо за следващата Коледа. Ако собственикът не беше толкова специален, щях да го забавя с няколко дни. Но откакто съм отворила студиото си, той ми е постоянен клиент и винаги е разчитал на мен.

— Ами следващия уикенд?

Мисълта, че трябва да му откаже, я преряза като с нож.

— Боя се, че положението е същото...

Заради проекта „Темпълтънс“ тези дни съвсем бе пренебрегнала редовните си клиенти и се налагаше да работи почти денонощно, за да навакса.

— Предполагам, че и ти не можеш да прескочиш насам...

— За какво? Да те гледам как работиш ли!

„По дяволите! Нямам никакво право да избухвам така.“

— Извинявай, Кели... Не биваше да ти крещя.

— Няма нищо. Напоследък аз също не се държа кой знае колко любезно.

— Липсваш ми. — Гърлото ѝ се стегна.

— Не сме ли се впуснали в някаква ужасна мазохистична игра, Брайън? Наистина ли има надежда за нас?

Отчаянието в гласа ѝ го изплаши.

— Сама не си вярваш, нали?

— Прав си, просто съм уморена. Имам нужда от един хубав, здрав сън.

— Кели...

— Наистина, Брайън.

Тя се опита да се пошегува.

— Дори Звярът се държи неочаквано примерно. Има достатъчно разум да разбере, че когато съм в такова състояние, като нищо мога да изпълня заплахите си и затова е по-нисък от тревата.

Кели разтърка слепоочията си.

— Как е времето в Мериленд? — потърси по-безопасна тема.

— Сигурно съвсем същото, както тук, в Кънектикът.

— Кънектикът? Какво правиш там?!

Брайън й бе обещал да се върне във Финикс веднага, след като приключи с посещението у сестра си.

Той хвърли един поглед към въртящата се врата на фоайето. Двамата мъже, които очакваше, вече стояха там и дискретно поглеждаха в неговата посока.

— Трябва да тръгвам, Кели. Ще ти се обадя довечера. — Понечи да затвори, но после отново вдигна слушалката до ухото си.

— Обичам те.

— И аз те обичам.

Кели изчака, докато линията се прекъсна. „Лудост е да продължавам така. Държа се толкова дистанцирано с Брайън, вместо да му покажа съчувствието и разбирането си.“

Звярът предпазливо се приближи и побутна с глава прасеца й, сякаш да й провери реакцията. Тъй като тя не го ритна веднага, както бе правила през последните няколко дни, котаракът предприе порешителни действия — легна в краката й и започна да мяука жално-жално. Кели се наведе и го вдигна. Полюля го в скута си, после го потърка по муцунката и зад ушите, за да му се извини за грубото си отношение.

Погледна към телефона.

„Звънни, дявол да те вземе!“

Пръстите й несъзнателно се стегнаха около врата на котарака. Той панически се извъртя и скочи, като остави с ноктите си дълги червени резки по ръцете й.

— О, Звяр!...

Кели тръгна след него, за да го успокои, но той избяга в студиото и се шмугна под канапето.

— Край, не мога повече!

Върна се при телефона, вдигна слушалката и набра номера на агенцията.

— Господин Андрюс, моля.

— Мога ли да попитам кой го търси? — дочу носов женски глас.

— Кетлийн Стюард.

— И по каква работа?

Челюстите ѝ се стегнаха решително.

— Господин Андрюс искаше да говори с мен относно една поръчка, която изпълних за агенцията.

— Бихте ли почакала малко?

— Да.

С всяка изминала секунда нервите ѝ се изопваха все повече. Държеше се непрофесионално. Андрюс можеше да си помисли, че е пълна аматьорка, щом напирала толкова.

Носовият глас отново се обади:

— Господин Андрюс ще говори с вас след малко — в момента е на друга линия. Можете ли да изчакате още?

— Да... Благодаря ви.

Кели започна да крачи напред-назад из коридора, разпъвайки спираловидния кабел на телефона докрай. Мислено репетираше отговорите на една дузина възможни въпроси. „Дали би ми повярвал, ако му кажа, че съм излизала, и когато после съм прослужала телефонния си секретар, съм чула неясно съобщение с неговото име? Сигурно ще мога да измисля и нещо по-достоверно от това...“ Тя продължи да крачи нервно. „Какво става с мен? Къде изчезна непоколебимостта ми...“

— Майк Андрюс е. Какво мога да направя за вас, госпожице Стюард?

Кели дълбоко си пое дъх.

— Тъъ...

„О, я стига, Кели! Стегни се!“

— Обаждам се по повод на снимките, които ви оставих миналата седмица.

— Какво по-точно ви интересува?

„Какво по-точно?! Вложих душата си в тези снимки, а той има наглостта да си седи най-спокойно и да ми задава такива тъпи въпроси!“

— Чудех се дали не сте стигнал вече до някакво решение?

— Робърт не се ли свърза с вас?

— Робърт?

— Да, Робърт Стивънс, нашият счетоводител.

„Счетоводител? И защо?“ Кели почувства как кръвта се отдръпна от лицето ѝ. „Счетоводителите плащат на хората...“

— Не... Никой от вашите служители не ми се е обаждал.

— Трябва да ви се извиня. Само ако знаех, веднага щях...

Отчаянието ѝ даде куража, който ѝ бе липсвал преди.

— Да си говорим направо, господин Андрюс. Защо няма да използвате моите снимки?

Последва дълга, напрегната пауза.

— Боя се, че сте попаднала в много деликатна ситуация, госпожице Стюард. Започнахме да работим по тази кампания още преди месец. Макар че вашите фотографии са, хмм, доста добри, не е възможно да ги използваме. Много е късно да изтеглим матриците, които вече сме решили да пуснем за печат.

— Искате да кажете, че вече сте имал готови снимки, когато ми дадохте поръчката?

— Да...

— Не разбирам...

— Понякога брат ви е страшно настоятелен.

Сега всичко придоби смисъл. Кели затвори очи и уморено въздъхна.

— Никога не сте имал намерение да използвате работите ми, нали?

— Да си призная, изобщо не очаквах такива резултати.

— Ако си бяхте направил труда да разгледате моя албум, щяхте да видите какво мога и нямаше да сте толкова изненадан.

— Реших, че ще е загуба на време. В края на краищата, вие сте работила тук, във Финикс, достатъчно дълго и ако бяхте наистина добра, досега щяхте да сте си извоювала репутация.

Кели беше твърде слисана, за да му отговори. Не знаеше да се смее ли или да плаче.

— Госпожице Стюард, там ли сте?

— Да, господин Андрюс, тук съм.

Само защото все още не можеше да се съвземе, не бе затворила апарата.

— Може би ще успеем да стигнем до нещо задоволително и за двама ни.

Тя почти не го слушаше.

— Като например?

— Имаме един клиент, бижутер, на когото нашите фотографии трудно ще угодят. Харесва по-авангардните неща, за които вие явно притежавате необходимия нюх.

— Имате предвид, че е приключил с двадесети век?

Пак последва дълга пауза.

— Това, което се канех да ви предложа, е да се срещнете с него и да видите дали няма да ви хрумнат някои идеи...

— Пробно, естествено.

— Разбира се. Ние обаче ще ви заплатим всички разходи.

— Господин Андрюс — тихо процеди Кели, — вървете на майната си с вашето предложение! Не бих работила отново с вас, не отговаряте на моите условия.

Кели тресна слушалката, преди той да е имал възможността да ѝ отговори.

Въпреки че положи всички усилия, гневът ѝ не беше достатъчно силен, за да притъпи страданието. Сълзи опариха клепачите и задавиха гърлото ѝ. Търсейки спасение от болката, тя се притисна към ъгъла на коридора и закри очи с длани. После бавно се свлече на пода.

„Как може да съм толкова глупава?!“ — мислено простена. Всички, с изключение на нея, бяха разбрали какво става. И Фил, и Брайън се бяха опитали да я предупредят, но тя упорито бе отказвала да ги слуша.

Почувства лек натиск върху коляното си. Звярът се бе изправил на задни лапи и се мъчеше да пропълзи в скута ѝ.

— Махни се от мен! — избухна Кели, изливайки яда си върху нещастното животно. — О, Звяр!... — почти веднага изпъшка тя. — Съжалявам! С нищо не си ми виновен. Не биваше да си го изкарвам на теб...

Посегна към него, но котаракът тревожно се отдръпна. В очите му прозираше страх.

Звънецът сигнализира, че някой е влязъл в приемната. Кели реши да не му обръща внимание, убедена, че рано или късно, който и да бе там, ще си отиде. Но след като чу веселото „Ехо!“ на Шърлийн, мина ѝ през ума, че приятелката ѝ едва ли ще си отиде, без да я е видяла.

Когато неохотно откряна вратата към приемната, Шърлийн тъкмо се готвеше да си тръгва.

— А, ето те и теб — каза тя. — Помислих си, че сигурно си потънала до лактите в химикали и не можеш да ме чуеш.

— Просто не съм толкова бърза, колкото бях едно време — усмихна се пресилено Кели.

С крайчеца на окото си зърна как една оранжево-бяла космата „стрела“ прелита покрай нея.

— Шърлийн! — извика тя. — Вратата!

Но беше твърде късно. Звярът профуча навън, преди приятелката ѝ да успее да реагира.

— О, боже мой, Кели... Забравих.

Кели изтича след котарака, но той вече бе изчезнал.

— Ще се върне — зауспокоява я Шърлийн.

— Ако бях на негово място, щях да си плюя на петите и да продължа да бягам, без да се обръщам назад.

Шърлийн я прегърна през раменете.

— Скъпа, не съм те виждала толкова разстроена, откакто, без да искаш се изпусна пред Шон и Стивън, че ти си скрила шарените им яйца, а не Великденският заек.

Кели я поведе към студиото.

— Сега какво ще кажеш да ми приготвиш една чаша от онази ужасна течност, която наричаш кафе, и след това да ми разкажеш за всичко, което те безпокои.

Три часа по-късно, докато Кели стоеше на тротоара пред студиото си и викаше изчезналия Звяр, призна пред себе си, че споделянето на разочарованието ѝ от фиаското с Шърлийн бе притъпило острието на болката, но никак не бе повишило духа ѝ. Тъкмо се канеше да отиде до ъгъла и да огледа за последен път улицата, когато телефонът иззвъня.

Беше Фил.

— Току-що говорих с Майк Андрюс — поде брат ѝ. — Той ми каза какво е станало. Не мога да ти опиша колко съжалявам, Кели...

— Ти не си виновен.

— Напротив. Трябваше да те предупредя в какво се забъркваш.

— Имаш предвид, че си знаел, че вече са наели някой друг?

— Не, но съм наясно колко са предубедени към външни хора. Отне ми две седмици само да ги накарам да погледнат работите ти.

Кели трепна. Ако бе ѝ казал това преди, тя по съвсем друг начин щеше да се отнесе към проекта. Но всичко беше свършено — бе получила горчив, но полезен урок. Роднинските отношения нямаха място в рекламния бизнес.

— Както и да е, Фил. Ще го пишем за натрупан опит.

— Искрено се надявам, че Брайън осъзнава какво съкровище си.

— Е, сигурна съм, че ако не знае, ти ще го осветлиш по въпроса.

— Кели...

— Да?

— Наистина съжалявам.

— Аз също...

Тя успя да прекъсне линията, преди очите ѝ отново да се налят със сълзи.

Брайън се размърда в ниския си стол, търсейки по-удобна поза. Имаше чувството, че тези мебели са правени за деца. Мразеше провеждането на бизнес срещи в ресторанти и с нетърпение очакваше мига, в който разговорът щеше да приключи. Смяташе, че не е редно да обяснява какво възнамерява да направи, за да вдигне „Кънектикът Банк“ отново на крака, в паузите между отделните ястия и пред преливащия от любезност сервитьор. Това, че изобщо беше тук, се дължеше на упоритата настойчивост на представителите на тримата главни акционери, които държаха предаването на длъжността да се извърши във възможно най-непринудена обстановка.

Обходи с поглед осемте вицепрезиденти край масата, отбелязвайки си мислено кои от тях биха присъствали на подобна среща след година и кои — не. Направи преценката си с професионално око. Бе срещал подобни хора под различни образи и в различни банки. Едни от тях прилежно изпълняваха служебните си задължения и отдаваха малко внимание на личната слава. Те рядко се издигаха над нивото на младшите вицепрезиденти. Имаше и други, подбиращи само онези проекти, които биха им донесли шумно одобрение. Властта да избира между тези два типа и възможността да

превърне банката в стабилна и уважавана институция му връщаше ентусиазма, който смяташе, че е изгубил завинаги.

Тъкмо се бе съсредоточил върху мъжа, седящ срещу него, когато старши вицепрезидентът Роб Бакстър почука с ножа си по една водна чаша.

— Господа, моля за вашето внимание.

Вилиците бяха оставени в чиниите, бокалите с вино — надигнати за последен път. Погледите, първоначално насочени към Бакстър, се отправиха към Брайън.

— Както знаете, събрали сме се тук неофициално, за да може господин Робъртсън да се запознае с всеки от нас в дружески разговор. В съответствие с тази идея, мисля, че биха били уместни няколко думи за нашия гост.

Роб Бакстър поглади перфектната си прическа с привично движение на маникюрираната си ръка, демонстрирайки големия диамант, който носеше на кутрето си.

— Сигурен съм, повечето от вас вече са чули, че Брайън Робъртсън идва при нас от управителния съвет на „Америкоуст Банк“. За онези, които не са запознати с подробностите около забележителната му кариера, би трябвало да отбележа, че в „Америкоуст Банк“ господин Робъртсън се е издигнал в йерархията с такава феноменална бързина, че медиите му дават прозвището „геният на банковия свят“.

Брайън се облегна назад и скръсти ръце пред гърдите си, но Роб Бакстър беше твърде увлечен, за да забележи езика на жестовите.

— Когато открихме, че „Кънектикът Банк“ се е... нека кажем надценила, и че се нуждае от динамичен ръководител, който да е в състояние да възстанови доверието на хората в щата към нашата банка, нямаше никакво съмнение кой би трябвало да бъде този човек. Брайън Робъртсън има репутацията на консервативен и в същото време агресивен управленец. По-точно неговата...

Тъй като не можеше да търпи грубите преувеличения и неточности на тази реч, очевидно предназначена да го впечатли, Брайън вдигна ръка.

— Едва ли моята репутация засяга или интересува някого, когато вече сме стигнали дотук.

Той отново обходи с поглед присъстващите на масата.

— Това, което представлява интерес за всички, е какви действия ще предприема, ако реша да поема този пост.

Брайън хвърли салфетката си на масата и се приведе напред.

— Ето накратко плана ми. Първо — всички приходи ще се насочват към резервен фонд, за да служат за покритие на евентуални невъзвръщаеми кредити. Второ — възможно най-скоро ще се направи преглед на изискванията към кредитополучателя, прилагани в банката през последните сто години, и анализ на причините за тяхната промяна с изводи за всеки отделен случай.

Той продължи да описва мерките, които възнамеряваше да приложи, внимателно изучавайки реакцията на всеки един от своите слушатели. Когато приключи, със сигурност знаеше кой щеше да работи за него и кой — против.

По гърба му полазиха тръпки. Почувства се като състезател, който чака вдигането на зеления флаг, за да се впусне напред. Не бе изпитвал подобно усещане от първите си години в „Америкоуст Банк“. Предизвикателството го завладя толкова силно, сякаш потече по вените му, вливайки живителната си сила в неговия организъм. Само едно нещо можеше да развали невероятното чувство — ако трябваше да върви по този път сам. Без Кели победите нямаше да бъдат сладки, а резултатите — носещи удовлетворение.

В полунощ Кели най-после преустанови издирването на Звяра. След напразното очакване да се завърне, тя систематично бе претърсила района около студиото пресечка по пресечка — първо с колата, а после и пеша, отказвайки се едва когато един полицаи бе я спрял, за да я предупреди колко неразумно е да се разхожда сама наоколо толкова късно през нощта. Той бе я закарал обратно до колата ѝ с обещанието, че ще следи за въпросния оранжево-бял котарак по време на своето патрулиране из улиците на квартала.

След като пристигна вкъщи, апартаментът ѝ се стори ужасно пуст. Започна да броди от стая в стая с наивната надежда, че по някакво чудо ще зърне познатата оранжево-бяла козина на немирния пакостник, свил се на топка и заспал, както обикновено, някъде, където най-малко е очаквала. Но чудото не стана.

Не можеше да търси утеха в мисълта, че Звярът си е намерил нов собственик — някой, който би го обичал и би се грижил за него. Характерът му изключваше подобна възможност.

С тихо, мъчително ридание отиде в кухнята, извади храната му от бюфета и напълни две пластмасови панички. Остави едната на верандата, а другата занесе в студиото и я сложи до вратата, в случай, че той се върнеше посред нощ.

Самотен в хотелската си стая и обзет от болезнен копнеж да чуе гласа на Кели, Брайън посегна към телефона, за да й позвъни. Погледът му се спря на часовника и той бързо изчисли колко е часът във Финикс. По това време Кели сигурно щеше да е заспала. Неохотно остави слушалката. „И без друго — помисли си, — това, което искам да й кажа, е най-добре да бъде изречено очи в очи, за да следя реакцията ѝ.“

Свали обувките си, изтегна се върху леглото и подпърна ръце зад тила си. Отново го връхлетя силно и непреодолимо желание да се свърже с Кели, сякаш тя го викаше. Извъртя се на лакът, без да е в състояние да се съпротивлява повече, и набра познатите цифри. Когато Кели не вдигна и след десетото позвъняване, Брайън се пресегна към телефонния указател, за да потърси номера на „Юнайтед Еърлайнс“.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кели бавно се изтръгна от дълбините на съня и объркано се огледа наоколо. „Защо съм спала на канапето напълно облечена? И какво ме събуди?“

Откъм входната врата се дочу силно почукване.

Тя с усилие се надигна и седна.

— Идвам...

Последва ново почукване.

— Идвам! — повтори нервно. Подпря се с ръка на стената и отвори.

— Брайън?!

Сбърчи вежди озадачено. Нещо не бе наред във вида му. Запита се дали не продължаваше да спи и да сънува.

— Боже мой, Кели! Изглеждаш ужасно.

Ако сънуваше, със сигурност щеше да измисли по-добро начало.

— Е, и ти изглеждаш доста странно... — промърмори. Брайън създаваше впечатление на човек, който не е спал от дни.

— Искаш ли да влезеш?

Въпросът ѝ беше посрещнат с уморен смях.

— Май вече сме водили този разговор и преди.

Кели отчаяно завъртя очи.

— Спомням си. Тогава звучеше също толкова тъпо, колкото и сега...

Внезапно осъзнавайки, че Брайън наистина е във Финикс, че стои пред нея, и че може да го докосне, нададе закъснял вик на радост и се хвърли на врата му.

— Това ми харесва повече.

Той я прегърна здраво и зарови лице в омайно ухаещите ѝ коси.

Кели леко се отдръпна назад, за да го огледа.

— Обръснал си брадата си... — Погледът ѝ се плъзна по лицето му. — Защо? Не, обясни ми първо какво правиш тук?

— Снощи имах необикновеното чувство, че се нуждаеш от мен. Когато не успях да се свържа с теб по телефона, реших, че ще е най-добре да намина насам.

— Искаш да кажеш, че си прелетял всичките тези километри дотук, защото си мислел...

Кели не можа да довърши. Откакто бе станала достатъчно голяма, за да я занимават такива неща, тя си бе мечтала как някой ден ще срещне мъжа, който ще я обича повече от всичко на света — мъж, чувствителен и нежен, който ще споделя тревогите ѝ и ще се радва заедно с нея на победите ѝ, сякаш са негови собствени. Но и за секунда не бе посмяла да се надява, че мечтата ѝ ще се сбъдне.

— Какво има, Кели? — загрижено я попита Брайън. — Какво ти стана?

Тя хвана ръката му.

— Влез.

Брайън я последва в кухнята. Кели отиде до бюфета, извади кафеарката и се залови да приготвя кафе.

— Кели, защо правиш това? Ти винаги пиеш чай, а аз вече съм погълнал цял литър кафе в самолета.

Кели изпусна голямата лъжица, с която загребваше гранулите, и закри лицето си с ръце.

— Той си отиде... И само аз съм виновна... — Гласът ѝ бе пълен с непосилна мъка.

— Кой си е отишъл?

Раменете ѝ се затресоха в задавени ридания.

— Звярът... — най-после успя да каже.

Пое си дълбоко дъх на няколко пъти, опитвайки се безуспешно да овладее хълцането си. Тъй като споменът за Звяра, прекарал нощта бездомен и самотен, бе предшествовал кризата ѝ, вече не беше сигурна дали последвалите сълзи бяха за котарака, за самата нея или и за двамата. Всичко, което знаеше, бе, че дълбоко в нея ужасно я болеше.

Брайън ласкаво подпъхна един голям кичур коса зад ухото ѝ. Видя пакет хартиени кърпички на плота и ѝ подаде една.

Кели издуха носа си, подсмръкна и изтри очите си.

— Той изчезна... следобед... от студиото.

— Беше ли подгонил нещо?

— Не...

— А него някой гонеше ли го?

— Не...

— Кели, знам, че ти е тежко да говориш за това, което е станало, но ще трябва да бъдеш малко по-конкретна. Защо ще си отиде така изведнъж, когато всеки ден с готовност върви след теб до колата и обратно?

Тя въздъхна дълбоко.

— Сигурно защото друг път не съм му крещяла, без да е направил някоя беля.

— Защо си му крещяла?

Още щом я попита, Брайън вече знаеше отговора. Имаше само едно нещо, което би накарало Кели да изгуби самоконтрол.

— Говорила си с агенцията.

Това беше заключение, а не въпрос. Тя кимна.

— Какво ти казаха?

— Вече няма значение.

— Хайде, Кели... Обясни ми.

— Изобщо не са имали намерение да използват работите ми. Проектът отдавна е бил възложен на някой друг.

— Така че, без значение е колко добри са твоите снимки...

— От месец са работили по матриците.

— Съжалявам.

Кели сви рамене.

— Е, заслужих си едно: „Аз нали ти казах“. Сигурен ли си, че не желаяш да се възползваш?

Брайън се вгледа в нея, забелязвайки сълзите, блещукащи под клепачите ѝ, и болката в нейните очи.

— Вземам си думите назад. Не съжалявам. Може би се нуждаеше от нещо такова, което да те разтърси достатъчно, за да се махнеш от това място. Единственото, за което ми е мъчно, е, че това ти е причинило ужасно страдание.

— Снощи, когато чаках в колата пред студиото да се покаже отнякъде Звярът, си мислих доста за евентуално преместване. Нищо не се е променило. Ако напусна Финикс, ще изоставя десетки клиенти, които са били с мен от години. Наистина не би било честно...

— Престани!

Върху лицето на Брайън се появи гневно изражение.

— Няма да слушам повече тези глупости! Оставяш на някакъв надут идиот да оценява таланта ти и на всичко отгоре му вярваш. Божичко, Кели, как е възможно?

— Не те разбирам...

— Наистина. Противопоставяш се на моите доводи, а после слушаш оня мухльо от агенцията! Какви методи използва той, че аз да не ги знам? Може би ще трябва да взема от него някой друг урок.

Той прокара пръсти през косата си. Когато отново заговори, гласът му бе възвърнал нормалния си тон.

— Защо неговото мнение е по-важно от моето?

— Защото ти ме обичаш.

Какво изобщо можеше се да отговори на това?

— Би било безполезно да те убеждавам, че съм преценил колко си талантива много по-критично от всеки друг, така че няма и да се опитвам. Не си въобразявай обаче, че любовта ми към теб ме заслепява за всичко, което става тук.

— Това ни връща там, откъдето започнахме. Любовта ти към мен може да те накара да приемеш за талант нещо, което всъщност е посредственост, и по този начин да поставиш всичко в коренно различна светлина. Ако съм толкова талантива, защо не съм успяла сама досега?

Кели потръпна от несъзнателното повтаряне на думите на Андрюс.

Брайън бавно поклати глава.

— Себеподценяването е последното нещо, което някога съм очаквал от теб.

Кели се почувства така, сякаш бе я ритнал. „Ами ако е прав? През целия си живот съм отбягвала хората с комплекси за малоценност. Считях ги за отчайващо досадни. Дотам ли се оставих да стигна?!“

Стана и закрачи из стаята, а после се спря и го погледна.

— Дали аз... наистина ли съм...

Тъй като я обичаше, инстинктът му го подтикна да ѝ го спести. Но след това Брайън осъзна, че я обича прекалено силно, за да излъже.

— Да — отвърна тихо.

Приблужи се до нея и я взе в обятията си.

Притисна устни към косата ѝ. Нямаше смисъл да насилва нещата. Кели се нуждаеше от време, за да си помисли.

— Ще отида да видя дали не мога да открия Звяра. Остани тук и си почини.

— Почакай малко. Ще се преоблека и ще дойда с теб.

— Може би ще е по-склонен да се покаже от скривалището си, ако съм сам.

Кели потрепери.

— Сигурно си прав.

Той повдигна брадичката ѝ и я целуна.

— Обичам те.

Очите му напълно потвърждаваха тези думи.

Кели обви ръце около врата му и се сгуши на гърдите му.

— Не се отказвай от мен все още...

— В никакъв случай.

Брайън знаеше, че колкото по-дълго останеше, толкова по-трудно щеше да му бъде да тръгне, и все пак не можеше да се откъсне от нея.

В този момент телефонът иззвъня.

Кели вдигна слушалката.

— Ало? Да? Не сте, така ли? Ами, добре, благодаря, че се обадохте... Да, разбира се.

Тя затвори апарата и се обърна към Брайън.

— Беше полицаят, когото срещнах снощи. Обеща ми, че ще следял за Звяра.

— Няма ли е късмет, а?

Кели кимна.

— Е, тогава предполагам, че е мой ред да опитам.

Брайън се отби в близката бакалия, за да развали малко дребни, и се насочи към една телефонна кабина, която беше извън обсега на жаркото обедно слънце. Бе решил да започне издирванията си с обаждания във ветеринарните кабинети и приюти за животни и чувстваше, че заради спокойствието на Кели ще е по-добре да не го прави пред нея. Беше изстрадала достатъчно и нямаше защо да ѝ разстройва нервите още повече с непрекъснатото повтаряне на описанието на Звяра.

След около час той се отказа и преди да се върне с празни ръце в апартамента, за всеки случай мина покрай студиото.

Не можа да повярва на очите си — котаракът беше там, търпеливо седеше на прага и очевидно очакваше Кели да дойде на работа. Брайън отвори вратата на колата и го повика. Той се подвоуми, после се затича и скочи на предната седалка. Изглеждаше малко опърпан, но иначе бе здрав и читав. Скоро се сви на кълбо и заспа дълбоко.

Кели тъкмо бе излязла от банята, когато чу гласа на Брайън, който назидателно предупреждаваше Звяра, че ако не се успокоял, лошо му се пишело. Тя бързо нахлузи копринения си халат и хукна към входа, опитвайки се да пристегне колана в движение. Отвори вратата с грейнало лице.

— Ти си го намерил!

Звярът се измъкна от ръцете на Брайън и се стрелна към нея. Щом се озова в прегръдката ѝ, котаракът започна да издава цяла гама от невероятни мяукания, в които се долавяха както груби нотки, така и извинения, та дори и сладникавото: „Обичам те“. После се промъкна нагоре и взе да я ближе по брадичката, все така „говорейки“ ѝ. Очите ѝ се насълзиха.

— Благодаря ти... — обърна се към Брайън.

— Моля.

Кели се надигна на пръсти, за да го целуне. През сълзите от щастие проблеснаха дяволити пламъчета.

— Искаш ли да влезеш?

— Всъщност, всеки път, когато идвам, прекарвам тук отвън толкова много време, че започвам да се чувствам като у дома си.

— Е, няма значение, влизай. Не съм облечена за приказки отпред на верандата. Още повече, че има нещо, което искам да направя с теб... и то насаме...

По тънката ѝ усмивчица Брайън веднага разбра, че тя отлично знаеше какво въздействие му бяха оказали думите ѝ.

— Ще трябва да го направим някой друг път — рече той със съжаление. — Самолетът ми тръгва след по-малко от час.

Кели го изгледа подозрително.

— Какво?

— Ако си спомняш, казах ти, че съм зает през целия уикенд. Дойдох тук, само защото не можах да се свържа с теб по телефона и се разтревожих.

Брайън се опита да остане сериозен, но не му се удаде. Кели се втренчи в него и след няколко секунди съмнението ѝ се потвърди.

— Влизай вътре! — заповяда му, окончателни убедена, че само я поднася.

— Слушам — отвърна той, доволен и същевременно учуден от радостния ѝ изблик.

Бе очаквал, че ще е щастлива да си върне Звяра, но явно имаше и още нещо. Последва я в апартамента, отговаряйки на бързите ѝ като картеница въпроси за това как и къде е открил котарака.

Влязоха в дневната. Кели приготви върху канапето легло за Звяра от един стар плетен шал и след няколко минути той отново заспа дълбоко.

Брайън се приближи зад нея, докато тя стоеше и гледаше спящия си любимец, плъзна ръце около талията ѝ я целуна по бузата.

— Май спомена, че имало нещо, което искаш да ми покажеш... или как беше... да направиш с мен...

Кели се облегна на гърдите му. Той я обърна и обхвана лицето ѝ с длани. Бавно, много бавно устните им се сляха в страстна целувка. Без думи и двамата почувстваха, че завинаги се обричат един на друг.

Брайън прекъсна целувката и я притисна към себе си, вдишвайки дълбоко аромата на тялото ѝ.

— Мисля, че е време да поговорим... истински да поговорим — измърка Кели, изтръгвайки го от унеса му.

Той пъхна ръце в джобовете на панталона си.

— Ако ще говорим, смятам, че ще е по-добре да си облечеш нещо друго.

Кели поклати глава и тръгна към спалнята, като му хвърли лукав поглед.

— Ама че си и ти, Робъртсън! Притесняваш се от най-странни неща. Първо — малко дантелки и коприна върху раницата, сега пък — един леко разтворен пенъор.

Брайън я проследи с поглед как изчезва зад вратата, потискайки порива си да я последва. Реши, че ще е по-добре да си намери някаква работа, докато я чака, и отиде в кухнята, за да приготви чай с лед. После седна до масата и забарабани с пръсти по нея. Кели имаше право — време беше да си кажат всичко в очите и да стигнат заедно до някакво решение. Бяха обсъждали късче по късче нещо, което

трябваше да бъде изяснено изцяло и наведнъж. Облакът се на масата и хвана главата си с ръце. Запита се какво ли щеше да стане, ако Кели не пожелаеше това, което искаше той.

Тя се появи след няколко минути по бели шорти и червено бюстие. Седна срещу него и протегна ръце.

— По-добре ли е така? — нежно му се усмихна.

Брайън хвана дланите ѝ.

— Красива си.

— Знаеш ли, взех наистина да мисля, че в твоите очи съм красива.

— Направо е изумително, че някога си се съмнявала във външността си.

На Кели ѝ хрумна да му разкаже как се отразява върху крехкото самочувствие на едно момиче това, че като отиде на танци, е пренебрегвано от всички момчета, или пък как се чувства в гимназията, когато е тънко като върлина и плоско като дъска. Размисли и реши да остави това за по-нататък.

— Докато лицето ти грейва, както преди малко, винаги, когато ме видиш да влизам в стаята, и през ум няма да ми мине да се усъмня какво изпитваш.

Тя сведе очи.

— Караш ме да се чувствам добре в невероятно много отношения. Когато излезе, замислих се над това, което ми каза... и разбрах, че си прав. Толкова дълго почти боготворях хората, контролиращи рекламата в този град. Бях започнала автоматично да възприемам мнението им като меродавно за всичко — включително и за моите способности. А най-парадоксалното е, че в същото време ясно виждах колко старомодни са схващанията им...

Брайън стаи дъх и напрегнато я зачака да продължи.

— Толкова дълго се вслушвах в оценките на другите за творбите ми. Ще трябва някак да се върна към онази Кели, която се гордееше със страхотните си снимки, и да се науча да не отстъпвам от позициите си.

Кели се усмихна.

— Сигурно ще ти е трудно да повярваш, но в училище бях в състояние да споря с часове в защита на някоя от моите фотографии.

— И решила ли си къде точно трябва да стане тази метаморфоза?

— Тъй като сега съм уверена, че рано или късно мога да постигна това дори във Финикс, вече нищо не ме задържа тук.

— Сигурна ли си?

— Задължена съм към себе си да отида някъде, където хората са отзивчиви към нови таланти — някъде, където успехът или пък провалът ми да зависят само от мен.

— Не смятам, че съществува град без никакви по-малко или повече затворени професионални кръгове, но знам едно място, където има достатъчно работа, за да постигнеш евентуален успех и да осъществиш мечтата си.

— Говориш така, сякаш вече си направил някои проучвания.

— Е, да — отвърна Брайън.

Бе завъртял няколко телефона на старите си делови партньори, за да подпита това-онова.

— И?

— Ню Йорк е най-препоръчваното място.

— Не съм изненадана.

— Не искаш да ходиш в Ню Йорк?

Той бе попарен от липсата на ентусиазъм в гласа ѝ. Някаква буца заседна в гърлото му.

— Не е това...

Кели се втренчи в сплетените им ръце. После бавно вдигна поглед към него.

— Преместването в Ню Йорк ме устройва, но какво ще правиш ти?

Брайън затвори очи и силно въздъхна. Имаше чувството, че бе вървял по тънко въже, опънато над дълбока пропаст, и току-що бе стигнал до отсрещната страна. Когато отново ги отвори, в тях беше отразено безмерното му щастие.

— Ще ти кажа с какво се занимавах през последните две седмици и половина. Но първо...

Той бръкна в джоба си и ѝ подаде един черно-бял филм.

— Ето, подарък за теб.

Кели го разгледа от всички страни и като не можа да забележи нищо, с което да е по-различен от другите, попита лукаво:

— Искаш да го проявя ли?

— Да.

Тя се усмихна.

— Нали знаеш, че в ателието долу зад ъгъла можеш да направиш много по-изгодна сделка? В сравнение с техните, моите цени са направо убийствени.

— Да, но ще ми разрешат ли да се мотая из тъмната стаичка и да се закачам с лаборантката, докато работи?

— Сто процента — не.

— Е, значи си струва парите. Не бих пропуснал такъв шанс за нищо на света.

По пътя към студиото Брайън най-последно разказа на Кели какво бе правил в Кънектикът.

— Реших да не давам окончателен отговор на акционерите, докато не говоря първо с теб — заключи той.

Кели премести поглед от лицето му към улицата пред себе си. Вече не се съмняваше в чувствата на Брайън, нито пък в това колко е важна за него, но знаеше, че само любовта ѝ не би била достатъчна за пълното му щастие. Той се нуждаеше от предизвикателствата, които му носеше работата. Беше действителен човек и не можеше да прекара остатъка от живота си в скитане насам-натам. Сега, когато бе открила тази негова страна, тя беше трогната от търпението и толерантността, с които бе приел колебанията ѝ.

— Кели, слушаш ли ме?

Тя се усмихна.

— Искаш ли да повтора последните ти три думи?

— По-късно ще го обсъдим — многозначително отвърна Брайън.
— Междувременно поне ми подкажи какво мислиш за работата и за Ню Йорк.

— Дали в тази банка имат представа какъв късмет ще извадят, ако отидеш при тях?

— Всъщност, толкова ми го повтаряха, че вече ми се повдига.

— Ами тогава предполагам, че трябва да ти кажа приеми.

Кели отново го погледна.

— Ако тази сутрин бях във форма, щях да отгатна всичко това, още преди да си отворил уста.

— Как...

— Брадата. За какво друго би се обръснал?

След като прояви филма, Кели потисна порива си да прегледа негативите, преди да ги е откопирала. Направи им по едно контактно копие, разгледа ги под лупа и установи, че на всички кадри има една и съща къща.

— Е? Ще ми обясниш ли? — попита, оставяйки лупата настрана.

— Харесва ли ти?

— Не е лоша.

Старата фермерска къща изглеждаше приветлива и добре поддържана. Моравата отпред и градините около нея също бяха в идеално състояние. Звярът би се чувствал отлично там.

— Забеляза ли постройката вляво от къщата?

— Аха.

— Не мислиш ли, че от нея би излязло чудесно студио? Още повече, че до Ню Йорк се стига много бързо с влака.

Кели вдигна контактното копие и се вгледа отблизо в къщата, която щеше да бъде новият ѝ дом. Запита се колко ли дни е прекарал Брайън в търсене на най-подходящото място, където тя би могла да си направи лаборатория. Обля я вълна на бурна радост. Явно мечтата, която бе таила толкова години в себе си, все пак не бе била само фантазия. Действително се бе явил истинският сияен рицар, готов да я отведе в замъка си през девет планини в десета.

Погледна го с блеснали очи.

— Вероятно.

— Вероятно?

— Ужасно много зависи от качеството на водата.

Брайън я привлече в обятията си.

— Нарочно го направи.

Кели го дари с още една нежна и пълна с любов усмивка.

— Разбира се, че нарочно.

— Защо?

— Започва да ми се струва, че ако не те държа поне малко в напрежение, тази твоя напориста индивидуалност направо ще ме премаже.

Той изведнъж стана сериозен.

— Грещиш, Кели. През последните два месеца открих много неща за себе си и най-важното от тях е, че преди да се появиш в живота ми, съм водил само празно съществуване. Никога няма да се

върна към човека, който бях. Банковото дело е нещо, с което се занимавам, за да печеля. Доволен съм, че го правя добре. Но никога вече няма да ме обсеби до такава степен, че да пренебрегна всичко останало. Чисто и просто — аз те обичам. Оттук нататък ти си моят голям и единствен идеал.

Кели го целуна по шията.

— Какво щеше да направиш, ако бях казала „не“ на къщата и Ню Йорк?

По лицето му се разля дяволита усмивка.

— Щях да премина към план „Б“.

— Който е?

— Правя те моя заложенница и започвам да те омайвам, докато чарът ми не окаже магическото си въздействие.

— А, ясно.

След известна пауза Кели го погледна престорено срамежливо.

— Мислиш ли, че е възможно временно да оттегля предишния си отговор?

— Не само е възможно, любов моя... — прошепна Брайън до устните ѝ. — Смятай, че вече е факт.

Издание:

Джорджия Боковън. Диви цветя

Американска. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1997

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954 439 476–1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.